

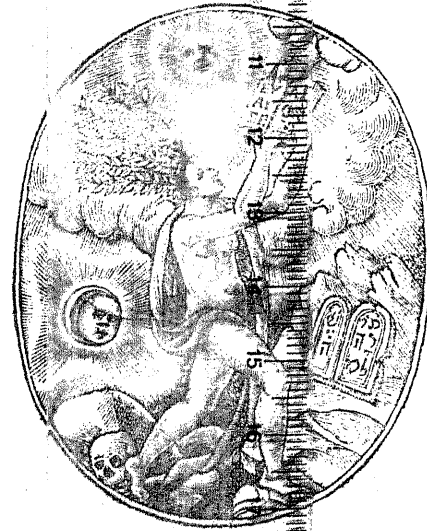
PROMPTUARIUM
ICONVM PARS
SECUNDA,

*Incipiens à Christo nato, & perpetuam ducens
seriem ad usque Christianissimum Francie
ac Polonie Regem HENRICVM hoc nomi-
ne tertium, hodie feliciter regnantem.*

Hac secunda Editione valde aucta.

*Lex per Moysen data est: gratia & veritas per Iesum
Christum facta est. Iuan. cap. I.*

N O X P R Æ C E S S I T :

D I E S S V C C E S S I T :

LVGDUNI,
APVD GVLIELMVM ROVILLIVM.

M. DCLXXI.

P R O M T V A R I I
I C O N V M P A R S
S E C V N D A,

*Incipiens à Christo nato, & perpetuam ducens
seriem ad usque Christianissimum Francia
ac Polonia Regem HENRICVM hoc nomi-
ne tertium, hodie feliciter regnantem.*

Hac secunda Editione valde aucta.

*Lex per Moſen data est: gratia & veritas per Iesum
Christum facta est. Ioan. cap. I.*

N O X P R Æ C E S S I T :

D I E S S V C C E S S I T.

L V G D U N I,
A P V D G V L I E L M V M R O V I L L I V M.

M. D. L X X X I.

NATIVITAS D. NOSTRI
SALVATORIS IESV CHRISTI PLANE
est prænuntiata, ac prædicta ab ipsis
Prophetis, è quibus nonnulla
quæ sequuntur de-
cerpsimus.

Non auferetur sceptrum de Iuda, nec Dux de femore eius, donec veniat qui mittendus est: & ipse erit expectatio Gentium. Genes. cap. 49.

Ecce Virgo concipiet, & pariet filium, & vocabitur nomen eius Emanuel: quod est interpretatum, nobiscum Deus. Isa. cap. 7. & Matthæi cap. 1.

Parvulus natus est nobis, & filius datus est nobis. Isa. 9. cap.

Exulta, & lauda habitatio Sion: quia magnus in medio tui Sanctus Israël. Isa. cap. 12.

Et tu Beth-leem terra Iuda, nequaquam minima es in principibus Iuda: ex te enim exiet Dux, qui regat populum meum Israël. Michea cap. 5. & Matth. 2.

Sic Deus dilexit mundum ut filium suum unigenitum daret: ut omnis qui credit in eum non pereat, sed habeat vitam æternam. Ioan. cap. 3.

Lauda, & letare filia Sion: quia ecce ego venio, & habitabo in medio tui, ait Dominus. Zachariæ cap. 2.

SALVATOR noster IESVS CHRISTVS, verus atque vnicus Dei filius secundum essentiam diuinam, natus est ex Maria virgine, quemadmodum ei in Nazareth Angelus Gabriel prædixerat, anno mundi 3962. imperij Augusti 42. ab vrbe Roma condita, 752. Olympiade 194. anno regni Herodis Ascalonitæ 35. Natus est autem cooperante Spiritu sancto, in Beth-leem, ciuitate Iudææ. Porrò simulatque natus est Christus, pannis eum inuoluit virgo mater, & reclinauit in præsepio, quia non erat ei locus in diuersorio. Et pastores erant in regione eadem vigilantes, & custodientes vigilias noctis super gregem suum. Et ecce Angelus Domini stetit iuxta illos, & claritas Dei circumfulsit illos, & timuerunt timore magno: & dixit illis Angelus, Nolite timere: ecce enim euangelizo vobis gaudium magnum, quod erit omni populo: quia natus est vobis hodie Saluator qui est Christus Dominus, in ciuitate Dauid. & hoc vobis signum: Inuenietis (inquit) infantem pannis inuolutum, & positum in præsepio. finita legatione, subito facta est cum Angelo multitudo militiæ cœlestis, laudantium Deum & dicentium, *Gloria in altissimis Deo, & in terra pax hominibus.* Porrò vt discesserunt ab eis Angeli in cœlum, pastores locuti sunt adinuicem: *Transamus vsque Beth-leem & videamus quæ nuntiata sunt:* statim itaque profecti, inuenerunt puerum cum Maria matre positum in præsepio: & omnes qui hæc audierunt, mirati sunt. Maria autem conseruabat omnia verba hæc, conferens in corde suo. Et reuerfi sunt pastores glorificantes & laudantes Deum. Luc. 1. & 2. cap. Hæc autem facta sunt anno 42. imperij Octauij Augusti, vt prædictum à me est.

ARCHELAVS magni Herodis Aſcalonitæ filius, ſucceſſit patri in regno Iudæorum anno mundi 3964. poſt Chriſtum natum 2. Auguſtus imperator Archelaum Idumææ, Iudææ, & Samaritæ: Antipam, qui & Herodes, Galilææ: Philippum Gaulanitidis, Trachonitidis, Bathaniæ, & Paneados Tetrarchas ex teſtamento Herodis designavit. Hic Archelaus in ipſis regni auſpiciis modeſtus admodum, noluit Rex appellari, donec confirmaretur ab Imperatore, apud quem ab Antipatro fratre accuſatus, abſolvitur. Confirmatus Tetrarcha, malè adminiſtrauit. Accuſatus iterum apud Imperatorem, exilio damnatur, & relegatur in Galilæam: poſtea Cyrenius ac poſt eum Pilatus Romanorum nomine Iudæam adminiſtrant. Iofe. lib. Antiq. 17. cap. 10. vſque ad finem 17. & lib. 2. de bel. Iuda. cap. 4. Regnavit Archelaus annis novem, & deſiit regnum Iudæorum: nam Iudæa in prouinciam redacta, Syriæ tunc iuncta eſt. Iofe. lib. 17. Antiq. ca. 19.

GLAPHYRA Alexãdri Cappadocum regis filia, nupſit primùm Alexandro fratri Archelai ſupradicti, deinde Iubæ Maurorum Regi, deinde ipſi etiam Archelao, qui contra legem Mariam priorem vxorem dimiſit. præterea ſuſceperat ex Glaphyra filios Alexander, huius Archelai frater: quare apparuit vxori in ſomnis exprobrans ei in hæc verba: Nunc confirmas prouerbium, fidem mulieribus non habendam: nonne mihi iureiurando conſtricta es, & iugali fœdere virgo ſociata? poſt ſuſceptos etiam filios (chara pignora) amoris noſtri oblita es, iterum nubens, imò tertio, atque cum meo fratre: nunquam tamen ego tui obliuiſcar: quin liberabo te opprobriis, & efficiam vt mea, ſicut fuiſti, in perpetuum ſis. ac poſt paucos dies hæc obiit. Iofe. lib. 17. ca. 19.

CL. TIBERIVS pater Tiberij Cæſaris, Quæſtor ſub C. Cæſare, Alexandrino bello claſſi præpoſitus, plurimum ad victoriam cõtulit: quare & pontifex in locum P. Scipionis ſubſtitutus, & ad deducẽdas in Galliã colonias, in queis Narbona & Arelate erãt, miſſus eſt. Cæſare occiſo, cunãtis turbarum metu abolitionẽ facti decernentibus, etiã de præmiis tyrãnicidarum referendum cõſuit. Tandẽ indignè ferens nec ſtatim ſe in conſpectum Sexti Pompeij admiſſum, & faſcium vſu prohibitũ, ad M. Antonium traiecit in Achaiam: cum quo breui, recõciliata inter omnes pace, Romam rediit, vxorẽq; Liuiam Drufillam, & tunc grauidã, & antè iam apud ſe Tiberium enixam, petenti Auguſto conceſſit: nec multò poſt diem obiit, vtroq; liberorum ſuperſtite, Tiberio, Drusòque Neronis. Suet. in Tiber.

LIVIA Drufilla Cl. Tiberij ſupradicti vxor, Tiberij imperatoris mater fuit, de qua dictũ à nobis eſt in ſine prioris partis huius operis. hanc prægnantem abduxit Auguſtus: porrò qui cõceptus erat, infans, immaturus eſt editus: is eſt Drufus Tiberij Imperatoris frater minor natus, ac Claudij Cæſaris, qui Caligulæ ſucceſſit, pater: fuit alter Drufus Agrippinæ & Tibe. Impe. filius. Cæterùm in oſculis Liuiæ, & in hac voce defecit Auguſtus, *Livia noſtra coniugij memor viue, ac vale.*

CL. TIBERIVS Nero Imperator Romanorum tertius, succedens Augusto, imperavit anno mudi 3977. post Christum natum, an. 15. Hic principatū diu recusavit impudentissimo animo, nunc adhortatēs amicos increpans, vt ignaros quanta belua esset imperium: nunc precantē Senatū, & procumbentē sibi ad genua, ambiguis respōsis, & callida cunctatione suspendēs. Tandem quasi coactus, & querens miserā & onerosam sibi iniungi seruitutē, habenas rerum suscepit: nec tamen aliter quā vt depositurū se quandoq; spem faceret. Ad Orientē exercitum duxit: regnū Armeniæ Tigrani restituit: signa quæ Crasso ademerant Parthi, recepit. Comatā Galliam anno ferè rexit: Reticum, Vindelicum, Pannonicum ac Germanicū bellum gessit, Germanico bello 40000. dediticiorum traiecit in Galliam, iuxtaq; ripā Rheni sedibus assignatis collocavit: quas ob res ouans Romæ antequam imperaret triumphavit. adulationes initio auersatus est: huius quoque vox illa est, *bonus pastor pecus tōdet, non denorat*. Ipse demum ingenti socordia & tyrannide imperiū administravit: quosdā Reges per blandicias euocatos, non remisit. Luxuriæ itaq; ac cædibus vacans, Caligulæ nepotis astu periit, anno ætatis 78. imperij 23. huius imperij anno 18. Seruator noster Iesus Christus à Iudæis cruci affixus est. Sueton. in Tiber. Hic Christianorū persecutoribus periculum interminatus est.

AGRIPPINA M. Agrippæ filia, vxor fuit Tiberij Imperatoris, ex quo Drusum iuniore peperit: hanc rursus gravidam dimittere coactus est, ac Iuliam Augusti filiā vxorem ducere, quanquam Agrippinā valde amaret Tiberius maritus, & Iuliæ mores improbaret. Sueton. in Tiber.

CAIPHAS, Iudæorum Pontifex fuit anno mundi 3983. post Christum natum 21. Aiunt hunc cum Anna socero Pontificatum emisse, atque eodem anno ambos rexisse: nam Cæsarū procuratores pro auaricia & libidine sacerdotium tunc conferebant. hunc Vitellius Syriæ præfectus post 17. annos sacerdotio priuauit. Hic est ille Caiphas qui scidit vestimēta sua ad responsonem Christi: in cuius etiam domo illusus, consputus & colaphis cæsus est D. noster: vbi etiam Petrus Dominum negavit, ab vna atque altera ancilla conterritus. Mat. 26. cap. Iose. lib. Antiq. 18. cap. 8. hic cum esset Pontifex, prophetauit, *expedire vt vnus homo moriatur pro populo, q̄ am̄ si tota gens p̄reat*. Ioan. 21.

PILATVS Iudææ præfuit an. 9. incipientes anno mundi 3988. post Christū natum 26. Hic statuas Cæsaris Ierosolymis collocavit, mortem etiam cōminatus Iudæis nisi quieuisent: at illi mortem se potius subituros quā legis suæ cōstitutiones transgressum iri, profitebātur. Tum Pilatus demiratus Iudæorū in sua lege obfirmationem, imagines auferri præcipit. de Christiano dogmate ad Tiberiū retulit: & Tiberius ad Senatū: sed Christianos vrbe eliminādos Senatus statuit: & Tiberius edicto, mortē accusatoribus Christianorū interminatus est. Tert. in Apolog. cap. 5. Oro. li. 7. ca. 4. Coram Pilato Christus criminatus est à Iudæis quòd populū auerteret, quòd tributū Cæsaris prohiberet, quòdq; se regē faceret: quē cum aliquoties interrogasset, cupit: hoc se iudicio eximere, & absolutū dimittere: verum vbi Iudaica rabies inualuit, importunitate ac minis fractus Pilatus, Christū illis ad arbitriū vt crucifigerēt tradidit: præfatus tamē lotis quoq; manibus, se innocētē esse à sanguine eius. Ios. li. ant. 18. c. 5. 6. 7. Vide etiā Euā. Hic tandē téporibus Caligulæ sibi propria manu mortē cōsciuit. Euse. li. 2. c. 7. Pilatū scribit Phi. Berg. li. 7. è Lugduno ortū, vbi etiam exul seipsum interfecerit.

HERODES Antipas Tetrarcha Galilææ, superuixit fratri suo Archelao, de quo à nobis dictum est supra. Hic primùm vocabatur tantùm Antipas, sed mortuo fratre, nomē Herodis assumpsit. Hic Philippi fratris sui vxorem, fratre viuo, qui etiā ex ea liberos susceperat, abduxit, ac in matrimonium accepit: ex sapientibus Israelitis complures occidit. D. Ioannem Baptistam obtruncavit anno mundi 3993. post Christum natum 31. rum quòd eum flagitij coargueret, propter abductā fratris vxorem, tum quòd vereretur ne fortè doctrinæ eius persuasione, populi à suo regno deficerent: nam frequens populus ad Ioannem confluebat. Hic etiam Christum Dominum nostrū spreuit, ac illū, indutūque veste alba remisit ad Pilatum. Tandem accusatus Antipas coram C. Cæsare Calicula, Lugdunum in exilium agitur: eiusque retrarchia Agrippæ regno adiicitur. Ioseph. lib. Anti. 18. cap. 10. & 14. attamen idem Iose. lib. 2. de bel. Iuda. cap. 8. scribit hunc Herodem fugisse in Hispaniam, vbi etiam cum vxore ait decessisse.

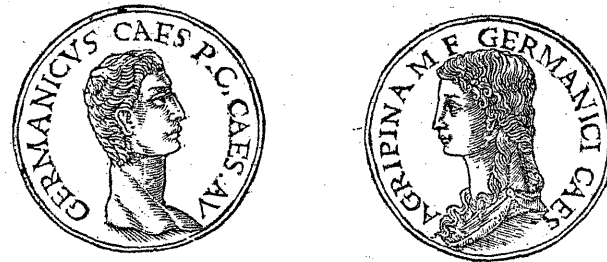
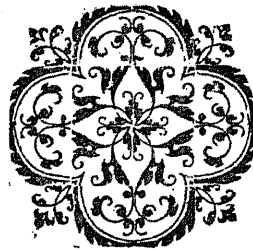
HERODIAS filia Aristobuli, soror Agrippæ maioris, nupsit primùm Philippo Tetrarchæ patruo, cum quo diuortium fecit, adiunxitque se Herodi Antipæ, quem & in exilium secuta est: nec obstitit libertas sibi ab Imperatore cōcessa, quòd esset Agrippæ, quem Imp. diligebat, soror: hæc enim respondit Imperatori, non æquum esse, vt quem in prospera fortuna secuta esset, in aduersa relinqueret: Lugduni itaq; cum viro exul obiit: extatque etiam nunc memorabile horum sepulturæ monimentum, pyramis lapidea, quam vulgus duorum amantium Pyramidem vocat. Vide Comestorem, & 1. part. histo. D. Antonini Archie. to. 6. cap. 21. §. 4. huius filia saltauit coram Herode, quæ caput D. Ioannis petiit. Marci 6. cap.

IESVS Christus Dominus noster, verus Deus ac verus homo, natus ex muliere virgine, factus sub lege, vt eos qui sub lege erant redimeret, passus est, mortemque in cruce pro vita & salute nostra oppetiit anno suæ ætatis 33. anno mundi 3994. anno imperij Tiberij 18. ac post tres dies resurrexit, nempe vt qui mortem nostram moriendo destuxerat, vitam quoque resurgendo repararet: mortuus est enim propter peccata nostra, & resurrexit propter iustificationem nostram: vt nos peccatis mortui, iustitiæ viuamus, per bona opera certam vocationem nostram. Quadragesimo autem die à morte ascēdit in cœlum: quinquagesimo, misit spiritum sanctum, quemadmodum suis fuerat pollicitus: & venturus est iudicare viuos & mortuos in consummatione seculi: beati serui illi quos paratos & vigilantes offendet. Euāgelia, epistolæ D. Pauli, Petri, Ioannis, Iacobi proponunt nobis ob oculos isthæc omnia, Christi vitam, mortem, resurrectionem, ascensionem, spiritus sancti missionem, mundi conflagrationem extremam, extremū quoque venturi eiusdem Christi iudicium, vitam æternam, & supplicium æternum.

IUDAS Iscariotes vnus ex duodecim Apostolis Domini fuit, qui cum loculos gestaret, fur & auarus erat: nec æquo potuit animo pati vnguenti pretiosi effusionem in corpus Christi. Hic Dominum suum, ac nostrum, pretio triginta denariorum prodidit, signo osculi dato Iudæis vt Christum cognoscerent. tandem pœnituit, & pecuniã retulit, ex qua emptus est ager figuli in sepulturam peregrinorũ: veruntamen amens & exspes laqueo se suspendit, mediũque crepuit, & diffusa sunt omnia viscera eius, cum desperaret de obtinenda venia à piĩssimo ac, vt ita dicam, misericordissimo Deo, ac in Iudæ locum subrogatus est Mathias. Porrò quod attinet ad rationem denariorum, singuli valebãt tres asses, siue solidos, & dimidium (autore Budæo in libro de Asse) si quidem erant denarij Romani ac vulgares: cuiuscunque autem formæ aut metalli fuerint, feruntur fuisse similes huic qui vobis hic vtrinque effigiatus est, ac expressus. Matt. 27. Ioan. 12. Act. 1.

GERMANICVS C. Cæsaris Caligulæ pater, à Tiberio patruo adoptatus, quæsturam quinquennio ante quàm per leges liceret, ac post eam Consulatum statim gessit. Missus ad exercitum in Germaniam, excessu Augusti nũtiato, legiones vniuersas imperatorẽ Tiberiũ pertinacissimè recusantes, & sibi summam reip. deferentes, incertũ constãtia an pietate maiore compercuit: atque hoste mox deuicto triumphauit. Armeniæ Regẽ deuicit: Cappadociam in prouinciæ formam redegit. Diutino morbo Antiochiæ obiit anno ætatis 34. non sine veneni suspitione, fraude Tiberij, ministerio & opera Cn. Pisonis, qui sub idem tempus Syriæ præpositus erat. Sueto. in C. Cæsare Caligula. moritur hic Germanicus anno mundi 3981. post Christum natum 19.

AGRIPPINA M. Agrippæ & Iuliæ filia, Germanici supradicti vxor, C. Cæsarẽ, qui Caligula dictus est, peperit, atque Agrippinam Neronis matrem, item alios complures liberos. Hæc virum in Syriam comitata est: Pisonem iudicio persecuta, ad spontaneam necem adegit. tandẽ apud Tiberiũ in inuidiam adducta, mortem sibi inedia cõsciuit. Vide Suet. vt supra. hanc Augustus vix anniculã Tiberio priuigno despondit, quã postea dimittere coëgit, vt Iuliam assumeret, sicuti supra in Tiberio diximus. Vide etiam Cor. Nepotem.

C. CÆSAR, Caligula cognominatus, Germanici filius, & Drusi, priuigni Augusti, & ipsius Tiberij nepos, Romæ imperauit anno mundi 4000, post Christum natum 38. Hic veneno Tiberium, cui successit, aggressus esse dicitur, quinetiam manu sua spirantis adhuc fauces oppressisse liberto, qui ob atrocitatē facinoris exclamauerat, confestim in crucē acto. In initio imperij popularem se ostēdit, dein monstrum se exhibuit, luxu, incontinentia, atrocitate. Dictū est de eo, nec meliorē ab initio principem, nec peiorē postea fuisse. vnam ceruicē populo Romano optauit, quo facilius vno ictu abscindi posset: dixitq; *oderint dū metuant*, cum omnibus sororibus suis stupri consuetudinem fecit: has etiam sæpe exoleris suis prostrauit: quò facilius eas condēnauit, quasi adulteras, & infidiarū aduersus se conscias. Multos honesti ordinis, deformatos prius stigmatū notis, ad metalla & munitiones viarū, aut ad bestias condēnauit: aut bestiarū more quadrupes cauea coercuit: aut medios ferra dissecuit: nec omnes grauibus excausis: verū malè de munere suo opinatos, aut quòd nūquam per genium suum deierassent Palam queri solebat nullis calamitatibus publicis tempora sua insigniri, tam flagitiosus ac funestus, vt etiam Tiberij dedecora purgauerit. Bellum cōtra Germanos suscepit: & ingressus Sueniam, nihil strenuè gessit. Tandē cum aduersus cunctos ingenti auaricia, libidine, crudelitate sæuiter, intefectus est in palatio. Imperauit annos 4. vixit 29. Suet. in vita C. Cæ. Caligulæ. dictus est autem Caligula, vt inquit Aur. Victor, cognomentum calceamenti militaris, id est Caligulæ sortitus, quia natus in exercitu fuerat.

LIVIA Claudilla, M. Syllani nobilissimi viri filia, nupsit C. Cæsari Caligulæ, quam amisit ex partu, etiā antequā imperaret ipse, nēpe viuo Tiberio, cui successit. Sue. in C. Cæs. Cali.

LIVIA Horestilla C. Pisoni cū nuberet, iussa est ad C. Cæsarem Caligulam deduci. hanc Caligula intra paucos dies repudiauit, ac biennio post relegauit, quod repetiisse vsum prioris mariti tempore medio videbatur. Suet. in Caligula.

LOLLIA Paulina, C. Memmij Consularis, ac exercitus Ducis vxor fuit. hanc quoque, facta mentione auix eius, vt quondam pulcherrimæ, subito ex prouincia euocauit C. Cæsar Caligula: ac perductam à marito iunxit sibi, breuīque misam fecit, interdicto cuiusquam in perpetuum coitu. Vide vt supra.

CAESONIA neque facie insigni, neque ætate integra, matérque iam ex alio viro trium filiarum, sed luxuriæ ac lasciuix perditæ, & ardentius & constanter amata est à C. Cæsare Caligula: quam sæpe chlamyde peltæque & galea armatam, & iuxta adequitantem militibus ostēdit, amicis verò etiam nudam, quam enixam vxorio nomine dignatus est, vno atque eodem die professus & maritum se eius, & patrem infantis ex ea natæ: nec vlllo firmiore indicio sui feminis esse credebat infantem hanc, quàm feritatis, quæ illi quoque tanta iam runc erat, vt infestis digitis ora & oculos simul ludentium infantium incesset. periit cum viro Cæsonia, gladio à Centurione confossa, cuius etiam filia parieti est illisa. Vide vt supra.

HERODES Agrippa Aristobuli filius, ac magni Herodis Aſcalonitæ nepos ex filio, Romæ agens, Tiberij nepotis curam ſuſcipit: verùm ab Eutycho liberto accusatus, iuſſu Tiberij in vincula coniiicitur: quo Imperatore defuncto, ſtatim è vinculis liberatur, diademateque regio à C. Caligula, cuius curam geſſerat, donatur: nam Rex Tetrarchiæ Philippi ac Lyſaniæ deſignatur anno mundi 4000. à Chriſto nato 38. Quinetiam Claudius, qui Caligulæ ſucceſſit, Agrippæ huius regnum raram habuit, omne Herodis quoque Antipæ exulis Imperium addens: atque Herodem fratrem (nam Antipas patruus erat) Chalcidis Regem creat. Hic eſt Herodes ille qui Iacobum maiorem obruncauit ac D. Petrum in carcerem trufit, & ab Angelo percuffus, à vermibus poſt diem quintum eroſus eſt. Vide Acta Apoſt. cap. 12. Sed vt ad Agrippam noſtrum redeam, hic Herodiadem ſororem, eiùſque virum Antipam, contra ipſum nonnihil molientes, præuenit: exiliique eorum occaſionẽ præbuit, miſſo ad Caligulã Fortunato liberto cū literis. Vide Iose. li. 18. ca. 12. 13. & 14. Variat autores in hoc Agrippa & fratre prædicto, alij alia huic, alia illi tribuentes: ſunt & qui vnum tantum ex his duobus faciant, quem Herodem Agrippam vocitant.

AGRIPPA iunior prædicti filius, ſeu nepos, defuncto Herode Chalcidis Rege prædicto, Chalcidis Rex deſignatur, à Cl. Tiberio, qui Caligulæ ſucceſſit, nempe anno mundi 4011. à Chriſto nato 49. Fuit hic vltimus Iudææ Rex, prudēs, Hebræa Latinæque lingua doctus. Hoc Rege Titus Hieruſalem captam exuſſit. 17. ægebat annum, moriente patre, ſeu auo, cū Romæ à Cæſare aleretur. Porrò Cæſar Cuſpium Fadum huius immaturi loco, Iudææ præfecit: cui ſucceſſit Felix, & huic ruruſ Porcius Feſtus. Vide Ioseph. Hebr. diu. deſi. lib. 5. cap. 46.

DRVSVS, Claudij Cæſaris pater, olim Decimus, mox Nero prænomine, ex Liuia Drufilla natus eſt, intra menſem tertium quàm grauida abducta eſſet ab Auguſto, ex contubernio ac matrimonio Tiberij patris Imperatoris: fuitque ſuſpicio ex vitrico per adulterij conſuetudinem procrearum Drufum. Is in Quæſturæ Praturæque honore, dux Rhetici, deinde Germanici belli, Oceanum Septentrionalem primus Romanorum ducum nauigauit: tranſque Rhenum foſſas noui & immenſi operis effecit, quæ Drufianæ vocatæ ſunt: hoſtem frequenter cæſum in intimas ſolitudines egit. Inito conſularu, atque expeditione repetita, obiit diem in æſtiuis caſtris, quæ ex eo ſcelerata ſunt appellata. Hunc Auguſtus tantopere & viuum dilexit, vt cohæredem ſemper filiis inſtituerit: & defunctum ita pro concione laudauerit, vt deos precatus ſit ſimiles ei Cæſares ſuos facerent: ſibi que tam honeſtum quandoque exitum darent quàm illi dediffent. nec contentus elogium tumulo eius, verſibus à ſe compoſitis inſculpſiſſe, etiam vitæ memoriam proſa oratione compoſuit. Vide Suet. in C. Clau. Cæ.

ANTONIA minor, Drufi ſupradicti vxor fuit, ex qua liberos complures ſuſcepit, verùm tres omnino reliquit, nempe Germanicum, Liuillam, & Claudium, qui poſtea imperauit. Hæc Antonia M. Antonio, & Octauia genita eſt, quæ ſororem habuit maiorem eiufdem nominis, Domitij Aenobarbi vxorem. Vide Plutar. in M. Antonio.

CLAVDIVS, Drusi Germanici ex minore Antonia filius, Liuillæ & alterius Drusi frater, Romæ post Caligulam imperat anno mundi 4004. à Christo nato 42. Hic Lugduni natus est, quem mater portentum hominis dicitabat: auia Augusta pro despectis. semper habuit: soror Liuilla, cum audisset imperaturum, tam iniquam sortem pop. Ro. palam detestata est. Fortunæ ludibrio ad imperium, cum latitaret extrema pertimescens, interfecto Caligula, venit: quod non minore fœcordia quàm crudelitate per annos ferè 14. vexauit. Britannia bellum intulit, eamque in ditionem accepit. Orcades insulas Ro. imperio addidit. Hic Messalina vxore sua vix dum supplicio affecta, quòd C. Silio nupsisset, Agrippinam Germanici fratris filiam, nouo exemplo, liberis duobus nouercam superinduxit: cum paulò ante pro concione confirmasset, quatenus sibi malè cederent matrimonia, in cœlibatu se permanfurum, ac nisi permanisset, non recusaturum confodi manibus ipsorum. Præterea Britannico filio priuignum Neronem anteposuit: cuius insidiis, & Agrippinæ matris, veneno in bolero dato periit, anno ætatis 64. imperij 4. exortus crinitæ stellæ, tactumque de cœlo monumentum Drusi patris, præfagia mortis eius præcipua fuere: & in vltima cognitione pro tribunali accessisse se ad vitæ terminum semel atque iterum pronuntiauit. Vide Sueton. in Claud. Cæf.

AEMILIA Lepida, Augusti proneptis, Pauli AEmilij Censoris filij, & Iuliæ, neptis Augusti, filia, prima omnium desponsata est Claudio: sed eam, quòd parentes eius Augustum offenderant, virginem adhuc repudiauit. Sueton. in Clau.

LIVIA MEDVLLINA, cognomine Camilla, è genere antiquo Dictatoris M. Furij Camilli (cuius meminimus in priori huius operis parte pag. 125.) eo ipso die qui erat nuptiis Claudij Imp. atque huius Medullinæ destinatus, morbo periit. Vide Sueton. in Claud.

PLAVTIA HERCVLANILLA, triumphali patre nata, eidem Claud. Imp. nupsit, cum qua diuortium ille fecit, ob libidinum probra, & homicidij in virum suspicionem. ex hac Claudiam suscepit, & Drusum, quem puberem amisit, pyro per lusum in sublime iactato, & haitu oris excepto strangulatum, cui & filiam Seiani despoderat. Vide ut supra. Cæterum de Seiano homine præpotente ac prædiuite, cui tandem fortuna nouercam se præstitit, vide Iuuenalem Satyra 10. nam huius exemplo nimias opes, potentiam ac fastum multis exitio esse ostendit Iuuenalis, his versibus.

*Quosdam præcipit at subiecta potentia magna
Inuidia, mergit longa, atque insignis honorum
Pagina, descendunt statua, restemque sequuntur.
Ipsas deinde rotas bigarum impacta securis
Cedit, & immeritis franguntur crura caballis:
Iam stridunt ignes, iam follibus atque carminis
Ardet adoratum populo caput, & crepat ingens
Seianus, deinde ex facie toto orbe secunda,
Fiunt vrceoli, pelues, sartago, patella.
Pone domi lauros, duc in capitolia magnum
Cretatumque bouem, Seianus ducitur vinco
Spectandus: gaudent omnes, &c.*

ÆLIA Petina Consulari patre nata, mox, repudiata Plautia Herculanilla, nupsit Claudio Imp. cum qua item diuortium fecit, ob leuiculas offensas. ex hac Antonia suscepit quam Cneo Pompeio magno, deinde Fausto Syllæ collocauit, quorum alter à Pompeio magno, alter à Fausto Sylla, Syllæ Felicis filio originem trahebat. Vide Sueto. in Clau.

VALERIA MESSALINA Claud. quoque Imp. nupsit: hanc cum cõperisset vir, super cætera flagitia atq; dedecora, se absente, Caio Silio, iuuetutis Romanæ pulcherrimo, etiam nupsisse, dote inter Auspices cõsignata, curauit interfici. Vide Cor. Tac. li. ii. ad calcem. De hac item sic scribit Iuue. Saty. 6.

— dormire virum cum senserat vxor,

Ausa palatino tegetem præferre cubili:

Sumere nocturnos meretrix Augusta cucullos,

Linqubat comite ancilla non amplius vna,

Et nigrum flauo crinem abscondente galero,

Intrauit calidum veteri centone lupanar,

Et cellam vacuam, atque suam: tunc muda papillis

Constitit auratis, titulum mentita Lycisca,

Ostenditque tuum generose Britannice ventrem.

Excepit blanda intrantes, atque æra poposcit:

Et lassata viris, nondum satiata recessit:

Obscurisque genis turpis, fumoque lucernæ

Fæda lupanaris tulit ad puluinar odorem.

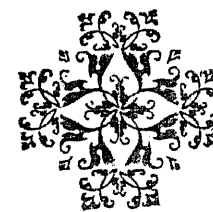
ex hac Messalina Clau. Octauia, & quem primò Germanicum, mox Britannicum cognominauit, suscepit. Vide vt supra.

FELIX constitutus est ab Imperatore Claudio præses, siue procurator Iudææ, Samariæ quoq; & Galilææ, & regionis quæ dicitur trans Iordanē, anno mundi 4015. post Christū natum 53. Tertullus corā hoc præside Paulum accusauit, Paulus vicissim pro se contra Tertullū causam dixit: quibus auditis distulit iudicium Felix in aduentum tribuni Lysia. Hic Felix frequenter accersens Paulum, loquebatur cum eo, & audiuit ab eo fidē quæ est in Christū Iesum. Disputante autem Paulo de iudicio futuro, tremefactus Felix noluit ultra attendere, sed distulit in alium diē: simul sperabat quòd pecunia ei daretur à Paulo. De huius auaritia, & factione cum Ventidio, qua, gliscēte pernicie, arsisset bello prouincia, ni Quadratus Syriæ rector subuenisset, vide Cor. Tac. li. Anna. 12. item quatenus ad alia, vide Act. 24. ca. Euse. li. 2. ca. 20. Iose. li. Antiq. 20. cap. 9.

DRVSILLA Agrippæ foror, Aziazi Emeforū siue Amazorū Regis vxor cum esset, & pulchritudine cæteris præstaret, Felix eam cõcupiuit: quare misso nuntio, eam in suam partem flexit: nam hæc spõte relicto priore marito, huius nuptias secuta est. Vide Ioseph. li. Antiq. 20. cap. 9.

Bbb 2

ANTONIA Marci Antonij & Octaviae sororis Augusti filia maior, Domitio Aenobarbo nupsit, ex quo matrimonio natus est Cneus Domitius Neronis pater, omni parte vitae detestabilis, ut inquit Suetonius, in Nerone Imperatore Romanorum 6. de quo mox tractabimus.

LEPIDA DOMITIA Cnei Domitij Aenobarbi patris Neronis soror fuit. Consulito Caium Suetonium Tranquillum in Neronis Imperatoris 6. vita, si initium sumas à Caio Iulio Caesare, quod ubique factitamus. Caeterum quod attinet ad Aenobarbi cognomentum, atque huius vocabuli (quod sub obscurum est) rationem siue interpretationem, visum est quod scriptum reperi edere. Cum, itaque, Castor & Pollux Helenae fratres, Domitio victoriam aliquando nuntiarent, ipsi quoque narrantibus minimè crederet, malas, barbâque manibus attrerunt, atque eam contrectando (si credere dignum est) ex fusca flauam effecerunt: unde à rutilo, aeneoque barbâ colore, Aenobarbi cognomen accepit Domitius, quod postea in familiam transiit, virisque ex ea ortis peculiare id nominis fuit. Vide Ludouicum Caelium Rhodiginum, lib. antiquarum etionum le 29. cap. autem 8.

CNEVS Domitius Aenobarbus, Neronis pater, ex Antonia maiore, ut dictum est, natus, omni parte vitae detestabilis, primum occidit libertum, quod potare quantum iuebatur recusarat: deinde in viae Appiae vico, repente puerum citatis iumentis haud ignarus obtriuuit: & Romae medio foro cuidam equiti Ro. liberius iurgati oculum eruit. Perfidiae atque auaritiae maximae fuit: argentarios pretiis rerum coemptarum, aurigarios mercede palmarum fraudauit. Maiestatis quoque, & adulteriorum, incestique cum sorore Lepida sub excessu Tiberij reus, mutatione temporum euasit. Decessit morbo aquae intercutis, suscepto, ex Agrippina Germanico genita, Nerone, malo ouo ex malo coruo. Suet. in Nerone.

AGRIPPINA Germanici filia, ac Neronis mater, quem ex Domitio suscepit, nupsit secundò Claudio Caesari patruo suo, quem blanditiis illexit, quemque tandem bolero sustulit, ut viam filio Neroni ad imperium faceret. caeterum ipsa quoque ab eodem filio immixtis percussoribus occiditur, exclamans percussori, Feri ventrem qui tam ferum monstrum tulit. Suet. in Nerone Cor. Tac. li. 14.

Bb 3

CLAV. DOMI. Nero, Domitio & Agrippina Germanico genita, genitus est. Hic adoptatus à Claudio Imperatore, successit ei in imperio, anno mundi 4017. à Christo nato 55. Orsus à pietatis ostentatione, ex Augusti præscripto imperatorum se professus est: liberalitatis, clemētiae, comitatis exhibendæ nullam omisit occasionem. grauiora vestigalia aut aboleuit, aut minuit. tandem Caligulæ nepotē se præstitit, auunculo suo simillimus: meritōq; fax orbis altera cum Claudio dictus est. Bonam partem Senatus interfecit, & præceptorē Senecam, bonis omnibus hostis. fratrem, uxorem, matrem denique interfecit, cuius etiam cōcubitum appetiisse dicitur. Primus Christianū sanguinem, Petro & Paulo interfectis, hausit. tāto se dedecore profutuit, vt saltaret & cantaret in sena. Romā incendit, vt spectaculi eius imaginē cerneret, quali olim Troia capta arferat. Hic Britanniam penè amisit. Armeniam Parthi sustulerūt. Duæ tamen prouinciæ sub eo factæ sunt, Pontus, & Alpes. In Achaia Isthmum perfodere aggressus, primus rastello humum effodit, & corbulæ congestam, humeris extulit. Tandē ab omnibus destitutus, & à Senatu hostis iudicatus, cum quæreretur ad poenā, è palatio fugit, nec fortiter perire potuit, adiutus alterius, adigendo ferro, manu: anno ætatis 32. imperij 14. Sueton. in Clau. Eutr. lib. 7. Egna. lib. 1.

OCTAVIA, Claudij & Messalinæ filia, vxor fuit Neronis, cuius consuetudinē citò aspernatus est, occiditq; eam sub crimine falso adulterij: cum antea sæpe frustra strangulare meditatus, dimisisset eam vt sterilem, respondiſsetque corripientibus amicis, sufficere ei debere vxoria ornamenta.

POPPEA Sabina, Tito Olio Quæstorio patre nata, Neronis vxor fuit, quam duodecimo die post diuortium Octauiae in matrimonium accepit. hanc dilexit vnice: & tamen ipsam quoque ictu calcis occidit, quod se ex aurigatione serò reuersum grauida & ægra conuiciis incesſerat. hæc antea nupserat Rufo Crispino Equiti Romano. huic Poppeæ omnia alia fuere præter honestum animum: sermo comis, nec absurdum ingenium: modestiam præfererat, & lasciuia tamen vtebatur: famæ nunquam pepercit, maritos & adulteros non distinguens. Vide Sueton. in Nerone. hæc luxu supramodum diffluebat, autore Plin. lib. 34. cap. 11. in hæc verba: *Nostra ætate Poppæa coniux Neronis principis, delicatioribus inuentis suis soleas ex auro quoque induere solebat.*

STATILIA Messalina (altera quidem à Valeria illa Messalina Claudij vxore, de qua à nobis dictum est supra) vxor quoque fuit Neronis: hac vt potiretur, virum eius Atticū Vestinum Consulem in honore ipso trucidauit. Hæc erat Statilij Tauri bis Consulis, ac triumphalis, abneptis. Taurus hic temporibus Augusti amphitheatrum Romæ extruxerat. fuit alter eiusdem nominis, huius, vt opinor, Messalinæ frater, qui ob opes & hortos egregios, quibus Agrippina inhiabat, accusatus, vim vitæ suæ attulit. Sueton. in Nerone.

S. P E T R V S inter Apostolos præcipuus, frater fuit Andree etiã Apostoli. Ambo ex vico Galilææ, Bethsaida, ambo à Christo simul vocati sunt, cùm iacerent rete in mare, erãt enim piscatores: quibus dixit, *Venite post me, & faciam vos fieri piscatores hominum, at illi continuo relictis retibus secuti sunt eum.* Matth. 4. huic Christus resurgens dixit, *Pasce oues meas.* Ioã 21. Antiochiæ præfes fuit: euangelium dispersos Iudæos in Põto, Galatia, Cappadocia, Asia & Bithynia docuit. Diony. Corynt. Epif. scripsit S. Petrum & Paulum eodem die Romæ iussu Neronis passos. Petrus capite ad terrã verso, fertur crucifixus, asserens se indignũ vt crucifigeretur sicut Dominus suus. epistolas complures scripsere, quas habes in nouo testamẽto. vide item Euse. li. 3. ca. 1. & 2. D. Iero. scripsit Petrum ad expugnãdum Simonem Magum, Romæ perrexisse, ibique põtificatum 25. annis tenuisse, vsq; ad vltimum Neronis annum.

S. P A V L V S de tribu Benjamin, & oppido Iudææ Giscalis fuit, quo à Romanis capto, cum parẽtibus suis Tarsum Ciliçiæ cõmigravit: à quibus ob studia legis missus Ierusalem, à Gamaliele eruditus est. Cùm autẽ interfuisset neci D. Stephani, & acceptis à Põtifice tẽpli epistolis, ad Christianos persequẽdos, Damascum pergeret, reuelatione ad fidem, ac miraculo velut cõpulsus, vas electionis de persecutore factus est. Docuit gentes Euãgelium annos 21. duobus annis Cesareæ tantundẽmque Romæ in carcere fuit: at Romæ è carcere exhibat quò vellet, sub custodia tamen. hinc liberatus atq; absolutus, cùm causam ipse suam coram Nerone egisset, liberè denuo docuit Euangelium decem annis. at, iterum in carcerem cõiectus, capite truncatur, anno mundi 4030. à Christo nato 68.

S E R G I V S Galba, Galbæ Imperatoris pater, Romæ Consulatu functus, quamquam breui corpore, atque etiam gibber, modicæque in dicendo facultatis, causas tamen industriè actitavit. Hic vxores habuit Mummiam Achaïam, item Liuiam Ocellinam, ditem admodum & pulchram: à qua tamen nobilitatis causa appetitus vltro existimatur, & aliquanto enixius, postquã subinde instanti, vitium corporis secretò posita veste detexit, ne quasi ignaram fallere videretur. Crati quoque Thebano idem contigit, cùm Hipparche eum maritum optaret. Vide quatenus ad Sergium, Suet. in Galba.

M V M M I A Achaïa neptis Catuli, proneptisque L. Mummij qui Corinthum excidit, vxor Sergij Galbæ fuit, ex qua Caius & Sergius procreauit: quorum maior Caius attritis facultatibus vrbe celsit, prohibitusque à Tiberio sortiri anno suo Proconsulatum, voluntaria morte obiit: Sergius verò post Neronem imperauit. Vide Suet. in Galba.

Bb 5

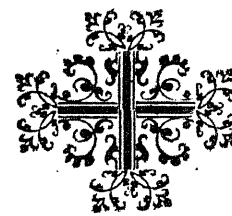
SERGIIVS Sulpitius Galba, Romæ post Neronē imperat anno mundi 4030. à Christo nato 68. Hic nullo gradu Cæsares contingebat, nam horum familia, siue progenies in Nerone defecerat: nobilissimus tamen erat, magnâq; & vetere profapia. Antequàm imperaret mula fertur peperisse. Hic cùm Prætor esset, elephantos funambulos edidit ludis Florilibus. Maiore ab initio fauore quàm læto successu, septimestre imperium tenuit annos natus circiter 80. priuata eius vita insignis fuerat militaribus & ciuilibus rebus. Tandem avarum, sæuum, pigrum se præstitit: atque inuisus omnibus, in medio foro, insidiis Othonis iugulatur: nam cùm subinde iactaret se legere militem, uon emere consueffe, eo nomine omnes milites exacerbauit. sed maximè fremebat superioris Germaniæ exercitus fraudari se præmiis: quare statim legationem ad prætorianos cum mandatis destinant: displicere inquit Imperatorem in Hispania factum, eligerent ipsi quem cuncti exercitus probarent. quamobrem ascitus Otho eum trucidari curauit. Vide Sueton. in Galba, Eutro. lib. 7. Bap. Egna. lib. 1.

LEPIDA uxor fuit Galbæ Imperatoris, qua amissa, duobusque ex ea filiis, remansit in cœlibatu: neque sollicitari vlla conditione amplius potuit, ne Agrippinæ quidem matris Neronis, viduatæ morte Domitij Aenobarbi, quæ maritum quoq; adhuc, necdum cœlibem Galbam, ad eò omnibus sollicitauerat modis, vt in conuentu matronarum correpta iurgio, atq; etiam manu pulsata sit à matre Lepidæ. Sueton. in Gal.

L. OTHO, Imperatoris Othonis pater, materno genere præclaro, multarumque & magnarum propinquitatum, tam charus, tamq; non ab similibus facie Tiberio principi fuit, vt plerique procreatū ex eo crederent. Hic urbanos honores, Proconsulatum Africae, & extraordinaria imperia seuerissimè administravit. Senatus hunc honore rarissimo, statua in palatio posita, profecutus est: & Claudius allectum inter Patricios collaudas hunc amplissimis verbis, hæc quoq; adiecit: *Vir, quo meliores liberos habere ne opto quidem.* Sueton. in Othone.

ALBIA Terentia splendidissima foemina, L. Othonis uxor fuit, quæ peperit illi L. Titianum, siue Terentianū, & minorem Marcum, cognominem patri, Othonemq; appellatum, qui post Galbam imperauit: peperit quoq; filiam, quam nondum nubilem Druso Germanici filio despōdit, Consulito Suetonium in Othone.

M A R C. S. Otho octauus, Galbæ succedens, Romanis imperat anno mundi 4031. à Christo nato 69. A prima adolescentia prodigus, procax, & mollis extitit, Neroni etiã familiaris. die quem Nero necandæ matri destinarat, ad auertendas suspitiones coenã vtrique exquisitissimè comitatis dedit. Sperauerat fore vt adoptaretur à Galba: sed Pisonè prælato ad vim conuersus est, instigante, super animi dolorem, etiam magnitudine æris alieni. Neque enim dissimulabat, nisi principem se stare non posse, nihilque referre, ab hoste in acie, an in foro sub creditoribus caderet. Quare missis qui Galbam, & Pisonem trucidarent, ea ipsa die qua Galbã manè salutarat, osculo etiam vt consueuerat exceptus, Imperator salutatur. Ad conciliandos pollicitationibus animos nihil magis pro cõcione testatus est, quàm id demum se habiturum quod sibi milites reliquissent. Dicitur noctu per quietem pauefactus, gemitus maximos edidisse, repertusque à concursantibus humi ante lectũ iacens; à quo manes Galbæ eum deturbarant: quod fatebatur ipsemet vidisse. Hic leui prælio victus à Vitellij ducibus, sinistram sibi papillam pugione transfixit: cum tamen complures adhuc copias haberet, & petentibus militibus ne tam citò de belli euentu desperaret, dixisset, *se tanti non esse, vt propter eum ciuile bellum oriatur.* Vixit annos 38. imperauit menses treis: adeò militibus charus vt multi ad eius exemplum, ante mortui pedes se interfecerint. Suet. in Othone.

L. VITELLIVS, A. Vitellij Imperatoris pater, Syriæ præpositus, Artabanum Parthorũ Regem summis artibus non modò ad colloquium suum, sed etiam ad veneranda legionũ Signa pellexit. Mox cum Claudio principe duos insuper ordinarios Consulatus, Censuramque gessit. Curam quoque Imperij sustinuit absente eo, expeditione Britannica: vir innocēs & industrius, sed amore libertinæ perinfamis. Idem miri in adulo ingenij, primus C. Cæsarem Caligulam adorari vt Deum instituit, primusq; adorauit, non aliter adire ausus, quàm capite velato circunuertens se, deinde procumbens. Hic à Valeria Messalina petiit vt ei pedes præberet excalceandos: detractumque focculum dextrum inter togam tunicamque gestauit assiduè, nonnunquam osculabundus, idque factitabat, vt nulla non via, atque arte, principem vxori addictũ demeretur. Decessit paralyfi altero die quàm correptus est. Sueton. in Vitellio.

SEXTILIA, probatissima, nec ignobilis fœmina, Lucij Vitellij prædicti vxor fuit, quæ ei peperit duos filios, quos eodem anno ambos Consules, cum maiori minor in sex menses successisset, vterque parens vidit. Alter ex his filius, Aulus Vitellius, post Othonem imperauit: cuius genituram, siue natiuitatem, aut natalis horæ inspectionem, à Mathematicis prædictam ita exhorruerunt parentes, vt pater magnopere contenderit ne qua ei prouincia viuo se cõmitteretur: mater & missum ad legiones, & appellatum Imperatorem, pro afflictò statim lamentata sit. Vide Sueton. in Vitel. prædixerant Mathematici Aulum Vitellium futurum quidem Imperatorem: sed in imperio per vim cruciabiliter periturum.

A V L V S Vitellius, à Galba in inferiorem Germaniã missus est. Aduentantem, malè animatus erga principē exercitus, libens ac supinis manibus excipit, velut dono Deū oblatum III. Conf. filiū, ætate integra, facili ac prodigo animo. hãc de se veterē persuasionē auxerat, tota ipse via milites obuios exosculatus, p̄erq; diuersoria comis, manē singulos iamne ientassent sciscitatus, sēque fecisse, ructu quoque ostēdens. nil cuiquã negauit, atq; etiã vltro reis sordes, dānatis supplicia dēpsit: Quare vixdū mense transacto, subitò à militibus è cubiculo raptus, vt erat, in veste domestica, Imperator consalutatur anno mundi 4031. à Christo nato 69. Hic in ientacula, prãdia & cœnas, facile omnibus sufficiebat vomitandi cōsuetudine. Cœna ei data est aduentitia à fratre, in qua, super cæteros sumptus, 2000. lectissimorū pisciū 7000. auium apposita sunt. hãc quoque exuperavit ipse, dedicatione patinæ, quam *clipeum Minervæ dicitabatur*. Sæuus fuit, nam & eius hæc vox est, *optimè olere occisum hostē, & melius ciuem*. Vespasiano principe declarato, cœno fimóque iactatus, vestēque discissa in forum tractus, subiecto ad mentū gladio, tandem minutis. ictibus excarnificatus, vnco trahitur in Tyberim. Suet. in Vitell. vixit an. 57. rexit menses 8.

P E T R O N I A Consularis viri filia, Vitellij vxor prior, Petronianū altero captum oculo peperit, quem pater interemisse creditur, infimulatum parricidij, post matris obitum.

G A L E R I A Fundana, A. Vitellij vxor, Prætorio patre nata, liberos vtriusque sexus tulit, sed marem titubantia oris prope mutum. Suet. in Vitell.

T. F L A. Sabinus, Vespasiani imperatoris pater, Tit. Flau. Petronio municipe Reatino natus est, eo, inquã, qui bello ciuili Pompeianarum partium Centurio fuit, ac ex acie Pharsalica domum se contulit, vbi venia, & missione impetrata, coactiones argentarias factitauit. Porrò Sabinus Vespasiani, vt dixi, pater (nã de auo Principis quæ prælibauimus, dicta sunt) exers militiæ (etsi quidam eum Primipilarē, nōnu lli cū adhuc ordines duceret, sacramēto solutū per causam v aletudinis tradūt) publicanū quadragesimę in Asia egit, fueruntq; imagines à ciuitatibus ei sub hoc titulo posite, *Rectè vectigalia exigēti*. postea scenus apud Heluetios exercuit, ibique diē obiit, superstibus vxore Vespasia Polla, & duobus ex ea liberis, Sabino videlicet, altero ab illo priore Principis patre, & Vespasiano: horum maior Sabinus, Principis frater, ad præfecturam vrbs, minor verò Vespasianus, ad imperium euectus est. Vide Suetonium in Vespasiano Imp.

V E S P A S I A Polla T. Flauij Sabini vxor, superstes fuit viro cum duobus ex eo liberis, quorum maior Sabinus ad præfecturam vrbs, minor Vespasianus ad principatum vsq; processit. Hæc Polla Nursiæ honesto genere orta patrem habuit Vespasium Pollionem, ter Tribunum militum, præfectūque castrorum, fratremque Senatorem prætoriæ dignitatis. Sueton. in Vespasiano,

FLA. VESPASIANVS natus est in Sabinis vltra Reaten, vico modico, cui nomen est Phalacrine, quinquēnio antequam Augustus obiret. Claudio principe, legatus legionis in Germaniam missus est: inde in Britannia translatus, tricies cum hoste conflixit. Duas validiss. gentes, superque 20. oppida, & insulam Vecten, Britannia proxima, in ditionē redegit. Missus ad comprimēdos Iudæos de Ierusalem cum filio triumphavit. Mortuo Othone hic à Mœsiaco exercitu Imperator creatur posthæc qui erat Ægypti præfectus primus in verba Vespasiani legiones adigit, post paucos dies Iudaicus exercitus apud ipsū iuravit anno mundi 4032. à Christo nato 70. Misso itaq; exercitu aduersus Vitellium, in Alexādiam transit, vt claustra Ægypti obtineret: statimq; venēre literæ fufas apud Cremonam Vitellij copias, ipsum in vrbe interfectum nuntiantes. Romam igitur reuersus Vespasianus, afflictam propè, nutantēq; remp. stabilivit primò, deinde ornauit. Cum adolescens vnguēto fragrās pro impetrata præfectura gratias ei ageret, maluissem, inquit allium oboluisse, literasque reuocauit. Achaiam, Lyciam, Rhodum, Byzantium, Samū libertate adēpta, item Tracheam, Ciliciā, & Comagenē, ditionis regis vsq; ad id tempus, in prouinciarum formā redegit. Modestiam retinuit & comitatem: iustis suppliciis illachrymauit, offensus minimè memor: ingenia & artes maximè fouit: Sola culpatur avaritia. Tandē septuagenarius ac stans obiit inter manus subleuantium, *Imperatorem* dicens *stantem mori oportere*. imperauit annos 10. Sucto. in. Vespa.

FLAVIA DOMICILLA Vespasiani vxor, peperit ei Titum, Domitianum & Domicillam: vxorem & natam priuatus adhuc amisit Vespasianus. Vide vt supra.

TITVS Vespasianus Romæ post patrē imperat anno mundi 4042. à Christo nato 80. Hic amor & deliciae humani generis dictus est: facūsus, bellicosus, moderatus fuit, clemens ac liberalis: quas virtutes per totum principatū magis cōmendauit & vitæ anteaectę licētia, & sub initia luxuriæ & avaritię suspicio, vt Neronis tyrannidē pleriq; augurarētur. Sed miratus, adepto imperio, in melius, declarauit eiusdē esse ingenij & pessima & optima interdū ferre. Amicos elegit reip. necessarios: Berenicē statim ab vrbe dimisit, inuitus inuitam, nulli ciuium quicquam ademit: ac ne confessas quidē, ac solitas collationes recepit, nec tamen eum quisquam munificētia præuertit: recordatūsq; aliquando super cœnam, se nil in quenquā toto die contulisse, dixit: *Amici, diem perdidisti*. huius etiā & hæc vox est, *Neminem oportere à sermone principis tristem discedere*. Dedit nauale prælium, atque vno die 5000. omne genus ferarū exhibuit. Ad perdomandam Iudæā à patre relictus 12. propugnatores totidem sagittarū confecit ictibus, cepitque Ierusalē natali filia suæ, rāto militū gaudio, vt eum Imperatorem cōsalutarint. hic matres etiam filios in edulium pararunt. Fratrem insidiantem, nec occidit, nec relegauit: sed vt à primo imperij die, confortem successorēque testari perseuerauit. Cæterum obiit febre eadē qua pater villa, ætatis an. 41. imperij 2. Vide Suetonium.

ARRICIDIA, Tertullo patre Equite Romano nata, Titi vxor fuit.

MARTIA Fulvia splēdidi generis, Tito quoque, mortua Arricidia, nupsit: cum qua, suscepta filia, diuortium fecit. Sucto. in Tito.

FLA. DOMITIANVS, post fratrem Titum Romæ imperat anno mundi 4044. à Christo nato 82. Adolescentiam cum infamia, & paupertate tranſegit. Expeditionē in Galliam & Germanias non neceſſariam inchoauit. tantū vt fratri ſe & operibus & dignatione adæquaret. Patre defuncto, iactare non dubitauit, relictum ſe principem imperij, ſed fraudē teſtamento adhibitam. In initio principatus ſui, ſecrerum horariū quotidie ſumebat, nec quicquā amplius quā muscas captabat, ac ſtylo præacuto conſegebatur: vt non abſurdè reſponderit Vibius Crispus, *ne muscam quidem cum Caſare eſſe*. Varium ſe præſtitit aliquandiu, mixtura quadā inæquabili virtutum ac vitiorū: donec virtutes quoq; in vitia deſlexit, ſuper ingenij naturam, inopia rapax, metu ſæuus. De Cattis, Daciſq; poſt varia prælia duplicē triumphum egit: de Sarmatis lauream Capitolino Ioui retulit. Superbus hic, tandem Dominum & Deum ſe appellari coëgit: nullam ſibi niſi auream & argenteam ſtatuum poni paſſus eſt. crudelis etiam conſobrinos, item nobiliſ. ex Senatu interfecit. Per hæc terribilis cunctis & inuiſus, multis vulneribus cōfoditur, ſuorū, vxoris quoq; coniuratione, anno ætatis 45. imperij 15. Funus eius per veſpillones cum ingenti dedecore exportatur, & ignobiliter ſepelitur: radendū eius nomen Senatus decernit, omniāque eius acta reſcindit. Suet. in Domiti. Eutr. li. 7.

DOMITIA Longina Ælio Lamix nupta, à Domitiano abducitur, ante quā imperaret. hanc Paridis hiſtrionis amore deperditam, repudiauit: intrāque breue tempus impatiēs diſſidij, quaſi eſſagitante populo, reduxit.

COCCEIUS Nerua, Romæ poſt cadē Domitiani, Imperator designatur, anno mundi 4059. à Christo nato 97. Et hætenus Romæ ſeu per Italiam orti imperium rexere: hinc aduenæ. vnde compertum, urbem Romā externorum virtute creuiſſe: quod aurea gibba Domitiano poſt ceruicem in ſomnis enata, portēdit. Hic quicquid antea pœnæ nomine, tributis acceſſerat, indulſit: afflictas ciuitates releuauit: puellas, puerōſq; natos parentibus egenis, ſumptu publico per Italix oppida aliuiſit. Quæ in aula reperta ſunt, ex bonis quæ Domitianus per vim abſtulerat, reſtitui curauit. Serui & libertorū plurimi, dominis atque patronis inſidias fecerāt, hos ad vnū occidi imperauit. Ad ſuſtentādā ciuium vitam plus 100000. aureorum erogauit, & quosdā Senatorij ordinis delegit qui agros emerēt, eōſque egenis diuiderēt. Pecuniæ inops factus, veſtes primū & vaſa aurea & argentea, ſiue ſua propria ſiue publica forent auctioni ſubiecit: agros, item ingētes domos, & omnia demum præter admodum neceſſaria vēdidit. Nihil vnquam de ſuo arbitrio ſtatuit, ſed primarios viros in cōſilium ſemper adhibuit. Cū ob ſenectam contemptui eſſet, Traianum Hiſpanum, publicæ vtilitati ſocietatem ſanguinis poſtponens, præteritis cognatis propriis, adoptauit. in coniuratores clemens fuit. obiit ferè ſeptuagenarius, ſudore correptus dū voce quā maxima, cōtra quēdam inſulamaret ſuggerēte ira, tunc Solis deliquium factum eſt. imperauit anno vno, & mēſibus 4. Dion Caſs. Aurel. Viſt. Bap. Egna. lib. 1. Eutr. li. 8.

M. V L P I V S Traianus Hispanus, optimus omnium princeps, externorum primus, Romæ imperat anno mundi 4060. à Christo nato 98. Hic Daciam prouinciam fecit, victo rege Decebalo: lapideum pontem in Istro fecit, Parthos superauit, superatis Regē dedit. Transgiritanas prouincias imperio adiecit: Armeniam atque Arabiam peruastauit: Amicitias, simplicia ac erudita ingenia coluit, ipse à literis & Musis non abhorrens. De hoc Cæsare scribit Iuuenalis Satyra 7.

Et spes, & ratio studiorum in Cæsare tantum:

Solus enim tristes hac tempestate Camænas

Respexit, &c.

Hic Armeniam, Assyriam, Mesopotamiam, postea Arabiam prouincias fecit. in mari rubro classem instituit, vt per eam Indiæ fines vastaret. Gloriam tamen militarem ciuilitate & moderatione superauit: liberalis in omnes fuit: immunitates ciuitatibus tribuit. amicis culpantibus quod nimis circa omnes comis esset, respondit, *Talem se Imperatorem esse priuatis, quales esse sibi Imperatores priuatus optass.* i. in summa, Deo proximus habitus est. E Perfide rediens profluuio vētris obiit anno ætatis 62. imperij ferè 20. Eutr. lib. 8. Aure. Vict. fuit paululum cibo, vinoque deditus.

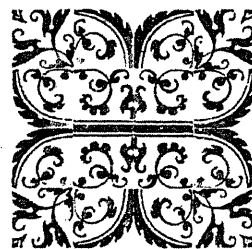
P L O T I N A Traiani vxor fuit, quæ tam modestè & sanctè in summa se potestate gessit, vt de ea nullus iure conqueri potuerit. huius factione Tatianus Traiani Procurator, Adrianū Imperatorem declarauit, cum sine liberis excessisset Traianus, & hæc Adriani amore flagraret, qui vicinus & potens erat. Dion Cassius.

Æ L I V S Adrianus, cognomento Afer, Adriani Imperatoris pater fuit, ac Traiani consobrinus: huius origo vetustior à Picentibus, posterior ab Hispanensibus manat: siquidem Adria ortos maiores suos apud Italiam Scipionum temporibus residisse, in libris vitæ suæ Adrianus ipse cōmemorat. est autem Adria, seu Hadria, oppidum agri Piceni, quod etiā mari Adriatico nomen dedisse nonnulli censent: at tamen huic refragatur opinioni Plin. li. 3. cap. 16. ab Atria Tuscorum oppido, Atriatum mare dictum censens, quod post mutatione vnus tantum literæ Adriaticum dici cæpit. Cæterum quatenus attinet ad Ælium Adrianum, vide Ælium Spartianum, & Sex. Aurelium Victorem. Sunt qui Hadrianum cum H, scribant: sunt qui sine H. Porrò quod ad Adriam attinet, vide Strabonem li. 5. & 7. Geographiæ, & Plinium lib. 3. cap. 16.

D O M I T I A Paulina supradicti Ælij Adriani vxor, Imperatorisque Adriani mater fuit. erat hæc Gadibus orta. Vide Ælium Spartianum.

Ccc 3

ÆLIVS Adrianus Romæ post Traianum imperat anno mundi 4080. à Christo nato 118. hunc, quanquam cōsobrinæ filium, viuēs noluerat adoptare Traianus, subindicaratq; se talem nolle successorem habere: attamen Plotinæ Traiani vxoris opera, Imperator est designatus: vti iā in Plotina dixi. hic velut Traiani gloriæ inuidens, statim prouincias tres reliquit, quas Traianus addiderat, Assyriam, Mesopotamiam, & Armeniam: reuocauit exercitus, ac finē Imperij voluit esse Euphratem. Idem de Dacia facere conatū, amici deteruerunt, ne multi ciues Ro. barbaris traderentur: nam Traianus victa Dacia, eō infinitas Ro. copias transfulerat, ad agros & vrbes colendas. miserabili tandē fato consumptus est, vt in semetipsum sæuire potuerit, si per domesticos licuisset. Imperauit annos 21. vixit 62. inuisum eum fecere viri illustres, non pauci sub eius exitum exilio aut morte multati. Eutro. li. 8. Egnat. li. 1. Literas coluit, doctorum nunc irrisor, nunc fautor.

SABINA Adriani vxor fuit, quam si priuatus vixisset, vt morosam, & adulterij suspectā dimisisset: nec sine rumore dati ab eo veneni, obiit hæc. Vide Æl. Spartianum.

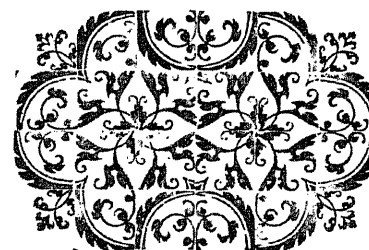
ANTINVS iuuenis formissis, ex Cithynide quā Claudiopolim vocarunt, vrbe Bithyniæ, ortus, in Nilo periit: hunc Adrianus muliebriter fleuit, ac coluit: vrbe ad Nilum de nomine eius condidit: statuas ei per orbem terrarū erexit: templum quoq; & sacerdotes ei apud Mantineam instituit. Hunc Græci volente Adriano cōsecrarunt, oracula per eum dari asserētes, quæ Adrianus ipse edidisse iactatur. Vide Ælium Spar. & Dionē Cassium in Adriano: & Euse. li. 3. ca. 8. & li. 7. ca. 2.

AVRELIVS Fulvius Antonini Pij Imperatoris pater, è Gallia Trāsalpina fuit oriundus: Consulatus gessit, homo tristis & æger. huius pater Tirus Aurel. Fulvius, Imperatoris auus, per honores diuersos ad secundum Consulatum, & Præfecturam vrbs peruenit. Iulius Capitolin. in Antonino Pio.

ARRIA Fadilla Aurelij Fuluij vxor, & Antonini Pij Imperatoris mater extitit. huius Arriæ pater fuit Arrius Antoninus bis Consul, homo sanctus, & qui Neruam miseratus esset, quod imperare cœpisset. Iulius Capitolinus in Antonino Pio.

Ccc 4

TI. A V. FVL. B O. Antoninus Pius imperat post Adrianum anno mundi 4101. à Christo nato 139. fuit genere claro, sed non admodū vetere: vir insignis, & qui meritò Numæ Pompilio comparatur: Romulo item, & Traiano æquatur. Barbarorum plurimæ nationes depositis armis, ad eū cōtrouersias suas litésq; deferētes, sententiæ eius paruerunt. Nullum sub eo bellum fuit. Amor ac timor gentium in eo certarunt: bellū mouere timebant aduersus principem, quē vt numen aliquod venerarentur: nec ille gloriæ ita cupidus, vt per aliorum damna, cædēsque eam appeteret. Nam & à coniuratis vim omnem abstinuit, & in conscios quæri vetuit, ne plures inuēti, odium auerent. Hic ante Imperiū ditissimus opes suas stipēdiis militum, & liberalitate in amicos minuit: nihilominus tamen ærarium opulentū reliquit. febre obiit vitæ anno 78. Imperij. 22. Eutr. li. 8. hunc Adrianus adoptarat in locū demortui Ceionij, hac conditione vt eiusdem filium cum M. Antonino adoprarer, quod & fecit: deinde ambo vnà adoptati, vnà item imperarunt.

ANNIA FAVSTINA, Annij Veri filia, vxor fuit Antonini Pij, ex qua duos mares, duāsque femellas suscepit: harum maior Lamix Syllano, minor, M. Antonino Philosopho, qui postea imperat, nupsit. De Faustina hac multa dicta sunt ob nimiam libertatē, quæ Antoninus Pius cum animi dolore compressit. Iul. Capitolin. in Anto. Pio. obiit Faustina anno Imperij viri tertio.

ANNIVS Verus, pater Marci Antonini Philosophi Imperatoris, in Prætura decessit: cuius etiam pater, Imperatoris auus, iterū Consul & Præfectus vrbi, adscitus est in Patricios à principibus Vespasiano & Tiro, Censoribus. Huius familia in originem recurrens, à Numa probatur originē trahere: vt Marius Maximus docet: item à rege Salentino Malennio, Dasummi filio, qui Lupias condidit. Iul. Capitolin.

DOMITIA Caluilla, Caluisij Tullibis Consulis filia, Annij Veri vxor, & M. Antonini Philosophi Imperatoris mater fuit. hic Antoninus Philosophus, de quo statim amplius dicemus, patrimonium paternum totū sorori cōcessit: ac vbi cūperit se ab Imperatore adoptatū, magis est deterritus quàm lætatus: iussusque in Adriani priuatā domum migrare, inuitus de maternis hortis recessit. Cū ab eo domestici quærerēt cur tristis in adoptionem regiam transfiret, disputauit quæ mala in se cōtinet imperiū. Anno ætatis 18. adoptatus, in secundo Consulatu Antonini Pij, iam patris sui, per adoptionē, Adriano ferente, gratia seu dispēsatione ætatis facta, Quæstor est designatus. Posthæc Faustina duxit vxorem, relicta filia Ceionij quæ illi pacta fuerat, sed impar ætate. Tribunitia potestate donatus est, suscepta filia ex Faustina, atque Imperio extra urbem Proconsulari: tantūmq; apud Pium valuit, vt nunquā quenquam sine eo facile promoueret. Iulius Capitolin. in M. Antonino Philosopho: de quo etiam pagina sequente, plura suo loco dicemus.

M A R C . Antoninus Verus Philosophus, post Antoninum Pium imperat, anno mundi 4123. à Christo nato 161. Is fratrem & generū L. Anto. Verum ad Imperij partem nouo beneuolentiæ genere asciiuit: tum primū duo hi æquo iure Imperiū administrarunt. M. Antoninū mirari facilius quis, quàm laudare possit: à principio vitæ tranquillissimus fuit, adeo vt in infantia quoque vultum nec ex gaudio, nec ex mœrore mutaret. hic vita, moribus, & eruditione Philosophus, tantæ admirationis fuit adhuc iuuenis, vt eum successorē parauerit Adrianus relinquere: adoptato tamē Antonino Pio, generum eidem Antonino idcirco hunc esse voluit, vt hoc ordine ad Imperiū perueniret. Contra Germanos eo principe res feliciter gestæ sunt. Bellum ipse vnum gessit Marcomannicū, sed quantum nulla memoria fuit, adeo vt Punicis conferatur: quod eò grauius est factum, quod pestilentia, post victoriam Persicam, Italiam peruaserat, & maxima hominū pars, militum verò omnes ferè copię langore defecerant. Marcomannos igitur, & cum his Quados, Vádalos, Sarmatas, Sueuos fudit: multa millia interfecit. ærario exhausto pretiosam suam supellectilē hastæ subiecit: Pánonias Marcománorum seruitio liberauit: Romæ cum filio triumphauit periit morbo, anno ætatis 61. Imperij 19. Eutro. li. 8.

F A V S T I N A Antonini Pij & Faustinae filia, M. Anton. Philosophi vxor fuit, ex quo Commodum, qui postea imperat, suscepit, non sine magna adulterij suspitione, & Lucillā filiam. Iulius Capitolin.

L. CEONIVS Commodus, qui & Ælius Verus, ab Adriano æuo iam ingrauescēte, morbisq; tristioribus presso, adoptatus est, anno mundi 4098. à Christo nato 136. hic tantū Cæsar est appellatus, & ab Adriano in Æliorum familiam ascitus, hoc est in Adriani transcriptus: Prætor factus est, & Pannonis dux ac rector impositus, mox etiā Consul creatus. hic solus omnia quæ cuperet, vel per literas, impetrabat ab Adriano: cui (vt aiunt) acceptior forma quàm moribus fuit: attamē reip. non omnino inutilis fuit, etsi delicatè vixurit. nam lectum mollem ac voluptarium extruxit: minuto reticulo vndique inclusum, eminentibus quatuor anaclinteriis, eumque foliis rosæ, quibus demptum esset album, replebat, iacēnsque cum cōcubinis, velamine de liliis facto se tegebat, vinctus odoribus perficis: præterea accubationes ac mēsas de rosis ac liliis, & quidē purgatis fecit, quæ etsi non decora, non tamen ad publicam perniciem sunt. libros amorū Quidij in lecto semper habuit: Martialem, Vergiliū suum dixit. Cursoribus suis exemplo Cupidinum, alas sæpe apposuit, ventorūq; nominibus vocitauit, indefessè faciens eos cursitare. Vxori cōquerenti de extraneis voluptatibus, dixit: *Patere me per alias, exercere cupiditates meas, vxor enim dignitatis nomen est, non voluptatis.* hic tandē valetudinarius obiit, superstite etiam Adriano: sepultusque est imperatorio funere Iuli. Capi. in Ceionio.

D O M I T I A Caluilla vxor L. Ceionij, peperit L. Annum Antonin. qui cum M. Antonin. Philosopho imperauit.

L. ANNIVS, Antoninus, Verus, aliàs etiam dictus L. Ælius commodus, Verus, qui cum fratre & socero M. Anton. Philosopho, eiusdè fratris benignitate, imperavit, neque inter bonos, neq; inter malos principes ponitur. hic contra Parthos à fratre missus, qui tum primùm post victoriã Traiani rebellaerant, Antiochiã & circa Armeniã agens, multa per duces, & ingentia patrauit. Seleuciam Assyriã urbem nobilissimam cum 500000. hominum cepit: Parthicum triumphum reuexit: cum fratre, eodémq; socero, triũphauit. Deinde cum fratre ad Marcomanicum bellũ profectus, in itinere periit apoplexia, sedes cum fratre in vehiculo. Ingenij fuit parũ civilis, reuerentia tamen fratris nihil vnquã atrox ausus. erat enim solus frater Imperator à Senatu dictus. obiit anno Imperij fratris, & sui, 11. tunc M. Antoninus solus tenuit Imperium: ij autem fratres dicuntur, non quòd sint iisdè parètib; prognati, sed, quatenus licet mihi ex autoribus historicis colligere, quòd M. Antoninus forori huius primùm nupserit: tum etiã quòd ambos adoptarat Imperator Antoninus Pius: vel potius quòd ex eadem matre nati sint. Iul. Capi.

LVCILLA, filia M. Antonini Philosophi, nupsit L. Annio Antonino supradiçto: quãquam ex voluntate Imperatoris Adriani debebat hic L. Annius Anto. in vxorẽ accipere Faustina, Antonini Pij filiam: verùm cum minimè congrueret amborum ætas, nupsit potius Faustina M. Antonino Philosopho. Iul. Cap. in vita Veri principis, qui vnus & idem est cum hoc L. An. Ant. Verò, cuius nunc meminimus: qui filius fuit L. Ceionij Commodi, de quo paulò ante tractauimus.

L. ANTONINVS, siue Aurelius Commodus, successit patri M. Antonino Philosopho: & quis talis Imperatoris filium reieccisset: ipse verò etiam patri non satis probatus, statim Caligulæ & Neronis simillimus euasit. cœpit post patrem imperare anno mundi 4142. à Christo nato 180. in scena sæpe aurigæ habitu prodiit. ludis gladiatoris & Dalmaticatus præfedit, & in amphitheatro gladiator dimicauit. athletarum etiã more publicè se exercuit. quæ omnia actis inferenda publicis curauit. Cum à patre decrepito moneretur, vt ne attritos iam barbaros fineret vires recipere, respondit: *Ab incolumi, quamuis paulatim, negotia perfici posse, à mortuo nihil.* In summa, nihil paternum cum referat, iure à multis nothus dicitur: nec caruit hac nota mater: ad eò vt aliquando viro suo dictum sit, vt eam repudiaret, si non occideret: & dixisse fertur, *Si dimittimus, reddamus & dotem.* dotem intelligebat Imperium. Sed, vt ad Anto. Commodum reuertar, is tandem, autoribus Leto & concubina Martia, strangulatur, anno ætatis 32. Imperij 13. tanta omnium execratione, vt hostis humani generis etiam mortuus iudicaretur. Eutr. li. 8. Egna. Vic. Iuli. Capi. Oro. li. 7. cap. 16.

CRISPINA huius supradiçti vxor fuit, cuius dolo Lucilla, Imperatoris foror, quam idem ille compresserat, periit. Aelius Lampri. in L. Antonino, siue Aurelio commodo.

P. ÆLIVS, siue Heluius, Pertinax, Commodo successit, coactusque imperavit Læti opera, ac decreto Senatus, anno mundi 4155. à Christo nato 193. hic dum renuit Imperium suscipere, tale Pertinacis cognomen sortitus est: quâvis Capitolinus aliam huius nominis originem tradat. Libertino fuit genitus pater apud Ligures, genere quidem humili, virtute autem atque innocentiâ summa. Militia clarus Pertinax, in ea ad summas dignitates euectus est, unde & *Pila ludus est dictus*. Summâ de se expectationem omnibus cum daret, Læti insidiis, qui imperium illi astruxerat, & militari factione, Iuliano, qui ei successit, non inficio, imò conficio, periit, anno ætatis 71. Imperavit vix menses tres: cuius caput ab vrbe delatum est in castra. Nam cum omnia in pristinum statum reducere conatur, à prætoriiis cohortibus odio habitus, interimitur: acclamatum est ad usque defectum, *Pertinace imperante securi viximus, neminem timuimus: patri pio, patri Senatus, patri omnium bonorum*. hic ex Senatusconsulto imperare iussus fuerat. Eutro. li. 8. Bap. Egna. li. 1. Sex. Aure. Vict. huius vitam vide fustus apud Iulium Capitolinum & Herodianum li. 2.

FLAVIA Titiana Ælij Pertinacis vxor fuit. hanc Senatus nomine Augustæ donauit: filiumque eius nomine Cæsaris, quos titulos etiam recusabat pater, tanta præditus erat modestia, porrò Flavia palam cytharædum amavit: Pertinax vicissim, cum vxoris pudicitiam non usque adeo curaret, Cornificiam perditè, & ad infamiam usque deperisse dicitur. Iulius Capitolinus.

DIDIUS Iulianus, qui & Saluius dictus est, Mediolanensis, imperium quod per scelus, necis imperatoris conscius ipse, primus etiam licitatus esse dicitur, intra tertium mensem à nece Pertinacis, cum vita simul amisit. Nam Seuero, ab exercitu Imperatore appellato, à Iuliano omnes defecerunt, qui ab eodem Seuero victus, tandem in palatio etiam iussu Senatus interficitur. neque enim militi gratus erat, ob non integrum donatum datum: & populo etiam inuisus erat, ob perfidiam in principem optimum. fuit Didius factiosus, præceps, regni audax, nobilis, iure peritissimus, neposque Saluij Iuliani, qui sub Adriano perpetuum coposuit edictum. educatus est apud Domitiam Lucillam, Marci Anton. Philosophi matrem. Imperium illi iussu Senatus abrogatum est, paulò ante necem. Eutro. li. 8. Egna. li. 1. Aure. Vict. & Hero. li. 2. Vixit annos 56.

MALLIA Scantilla vxor, & Didia Clara filia Didij Iuliani fuit. ambæ edicto Senatus Augustæ appellatæ, & in Palatium à viro & patre vocatæ, trepidæ, & quasi inuitæ introierunt, velut iam iam imminens exitium præfagirêt. Filiam, potius imperio pater, dato patrimonio emanciparat, quod ei cum Augustæ nomine obtruncato patre, statim sublatum est. Vide Ælium Spartianum in Didio Iuliano.

L. SEPTIMIUS Severus post Iulianum imperat anno mundi 4156. à Christo nato 194. Hic primus Afer ad imperij fastigium euectus, ab Illyrico exercitu Imperator dicitur, hinc à Senatu, Pertinacem se appellari voluit in honorem eius qui à Iuliano fuerat occisus. Parcus fuit, sævus, bellicosus. Pescenniū Nigrum in Oriente, Clodiū Albinum apud Lugdunū deuicit: erant siquidem hi Imperatores ab exercitibus dicti. Orientem, Parthis, Arabibus, Adiabenis deuictis, Romano restituit imperio: Britannos tumultuantes cōpescuit, vallo à mari ad mare per 32000. passuum ducto: vbi etiam septuagenarius morbo articulari decessit, anno imperij 18. Philosophiæ ac dicēdi studiis deditus, latronū vbiq; hostis, vitam suam priuatam, publicam que composuit ad fidem: solū tamen vitium crudelitatis excusauit. De hoc Senatus ira iudicauit, *aut non nasci debuisse, aut non mori.* Eutro. lib. 8. Egna. lib. 1. Aur. Vict.

MARTIA, L. Septimij Seueri vxor fuit tum cū Tribunatum plebis, Marco Imperatore decernēte, promeruit: de qua tacuit in historia vitæ priuatæ: ei tamen postea, cū imperaret ipse, statuas collacauit: ex hac Bassianū, qui postea imperat, suscepit. Deinde Iuliæ nupsit, quā, domi minus cautus, adulteriis famosam tenuit, etiam coniurationis consciam: ex Iulia Getam quoque filium suscepit. Ælius Spart. in Seuero.

M. AVREL. Antoninus Bassianus, dictus Caracalla, Seuero patri succedit, imperatque anno mundi 4174. à Christo nato 212. hic Lugduni genitus est, dictusque Bassianus ex aui materni nomine: Caracalla autem, quod cū è Gallia vestem plurimam deuexisset, talarésq; caracallas fecisset, coëgerit plebem ad se salutandū talibus indutā caracallis. Antoninus porò dictus est in honorē M. Antonini Imperatoris. Hic simulatque imperauit, fratrem ex patre, Getam nomine, falso criminatum occidit ipse in gremio matris eius. Papinianum etiā Iuriscōsultissimum occidit à militibus iussit, complurésque alios. In summa, nullo in pretio apud populū fuit, etiam si vestes dedisset, & thermas nominis sui, id est Antonianas, eximie fabrefactas, extruxisset. fuit patre duro crudelior, in eūmq; contumax, cibi & vini auidus, præter milites prætorianos omnibus castris exosus, Alexandri Magni admirator, quem, collo in læuum humerū detorto, reddere, & eius nomine vocari cuperet. Alexandrinorum dicacitatē vltus est ingenti eorum cæde: Perfas dolo magis quàm virtute fudit. Cū Carris iter faceret, apud Edesam secedēs ad onus ventris leuandū, à milite, qui quasi ad custodiam sequebatur, occisus est anno imperij 6. ætatis 43. Herodian. lib. 4. Egna. li. 1. Eutr. lib. 9. Aurel. Vict. Ælius Spart.

IULIA, quæ erat Caracallæ nouerca, eiusdem etiam vxor fuit. nam cū esset pulcherrima, & quasi per negligētiā se maxima corporis parte nudasset, dixit Caracalla, *Vellem, si liceret: at respondit hæc, Si libet, licet: an nescis te Imperatorem esse, & leges dare, non accipere?* tunc nuptias celebrat, eique copulatur, in cuius gremio, eiusdemque filium nuper confoderat. Æl. Spartian.

D d d

OPILIVS Macrinus obscuris parentibus ortus, Maurusij generis, proditor, & necis Caracallæ conscius, imperat anno mundi 4180. à Christo nato 218. vnà cum Diadumeno filio formosissimo. hic Artabano Parthorū Regi grauer necē suorum ciuium vindicāti, quos occiderat Caracalla, primò restitit: postea missis legatis perit pacē, eam libenti animo, interfecto Caracalla Parthus cōcessit. Inde cum se Antiochiam recepisset, ac luxuriæ operā daret, iustam causam necis suæ præbuit exercitui, ac Bafsiani, vt putabatur, filium sequēdi, id est Heliogabalum. fugiēs itaque cum filio in vico quodā Bithiniæ occiditur: caput eius ablatū ad Heliogabalum perfertur. Iul. Capito. *Æl. Lam.* vixit annos 50. imperauit menses 14. cuius caput amputatum ad Heliogabalum est perlatum.

M. AVRE. Anto. Bafsianus Varius, Heliogabalus, victo Opi. Macrino imperat anno mundi 4181. à Christo nato 219. fuit hic impurus, superbus, crudelis: honores & dignitates cōtulit in aurigas, mimos, histriones. cū omnia sordidè ageret, inireturque à viris, statim milites facti poenituit: quare in Alexandrum, Heliogabali cōsobrinum inclinauere animos: tandēmq; Heliogabalum, cum matre & satellitibus, interficiunt, operam etiam dante Alexādri matre, quæ militibus clam pecunias dabat. tractum est cadauer per Circi spatia priusquam in Tiberim præcipitaretur. *Æl. Lamp.* in Helioga. Herodianus li. 5. vixit annos 18. imperauit 4.

AVREL. Alexander Seuerus, ab Heliogabalo adoptatus, post eum imperauit anno mundi 4185. à natiui. Christi 223. à prima pueritia bonis artibus imbutus, pius, māfuetus & liberalis exitit: Christianis fauit: vetuit ne mulieres vulgato corpore matrem illius Mammeā salutarent. in pretio habuit Vlpianum, & tāquam tutorem. bonorum principū vitam versibus descripsit. Fures valde persecutus est, quos inimicos reipu. dictitabat. cum solus accumberet, librū ad mensam habebat: quādo conuiuas habebat, aderat Vlpianus atq; aliquot alij, quorum doctis sermonibus ac disceprationibus recreabatur inter epulas. aduersus Parthos, quos vicit, exercitū duxit, habēs milites tantæ grauitatis & modestiæ, vt quacūque iter facerēt, Senatores esse dicerentur, non milites. Ad Alexandri magni mores sese cōponebat, cū eiusdem nominis esset, imò & exuperare satagebat, inquiens *multum interesse debere inter Romanum Alexandrum, & Macedonē.* clamabat sæpe, atq; per præconē proclamari iubebar, cū aliquē emendaret, *Quod tibi fieri non vis, alteri ne feceris.* Tandem factione militari vnà cum matre in tentorio necatur. vixit annos 29. imperauit 13. *Æl. Lampri. & Herodi. li. 6.*

MAMMEA, mater Alexandri Seueri, à quibusdam dicitur Christiana fuisse, & ab Origene edocta. hæc filiū eò coegerat, vt quæ mensæ superessent edulia, quāuis permodica, altera vice apponerentur. *Aurel. Vict. Ab. Vrsper. Euse. li. 6. cap. 16.*

D d d 2

I V L I V S Maximinus Thrax, è militaribus imperavit cum filio eiusdem nominis, coactus à militibus, post Aurel. Alexandrum anno mundi 4198. à Christo nato 236. altus fuit pedes 8. & digitum: tam validus vt Hercules, Achilles, Ajax, Milo, Antæus vocitaretur: tam ferox vt Cyclops, Bufiris, Sciron, Phalaris, Typhon, Gyges diceretur. hūc vsq; aded reformidavit Senatus, vt vota in templis publicè fierēt ne vnquam urbem ingrederetur. erat ei persuasum nisi crudelitate imperiū non teneri. simul verebatur ne propter humilitatē generis sperneretur (fuerat siquidem in prima pueritia pastor) quare ignobilitatis tegēdæ causa, omnes cōscios generis interemit. Aduersus hunc Senatus Pupienum & Balbinū Imperatores declaravit. Hic verò in Italiam statim cum exercitu descendit: Aquileiāq; frustra obsessa, à suis militibus penuria oppressis, cum filio discerpitur, conclamātib; cunctis militari ioco, *Ex pessimo genere ne catulum quidē habendum.* horū capita Romam perlata sunt. imperavit annos 3. vixit pater 50. filius 20. Herodi. li. 7. & 8. Iul. Cap. Aur. Vict.

— G O R D I A N V S senior ab exercitu Africano, ipse Proconsul Africæ, Imperator factus vnà cum filio eiusdē nominis, à Senatu approbatus est: idque in odium Iulij Maximini anno mundi 4200. à Christo nato 238. At Capelianus, Mauritanix procurator, in gratiā Maximini bellum Gordiano mouet, vincit occumbit Gordiani filius: pater laqueo se suspēdit. imperarunt annum & sex menses, quo tempore etiam imperabat Iul. Maximinus. Vide Iulium Capit.

M A X . P V P I E N V S , & Clodius Balbinus, siue Albinus, à Senatu Imperatores creati sunt, & Gordianus iunior Cæsar electus est: idq; aduersus Iulij Maximini innatā crudelitatem, anno mundi 4201. à Christo nato 239. Albinus in vrbe manere ad componendam rempublicam, Pupienus foris Iulium Maximinum vincit. tandem ambo Romæ à militibus occiduntur, cum parum cōcordi inter se animo rempublicam administrarent: erāt præterea odio militibus, quòd à Senatu Imperatores facti essent. Imperarunt annum vnum ab obitu Maximini. Iulius Capit. Bap. Egn. li. i.

G O R D I A N V S 13. annos natus Romæ cum supradictis Imperatoribus, Maximo Pupieno, & Clodio Balbino, siue Albino, imperavit. hic Senatui, populo & militibus charus, tum ob claritatem generis, tum ob peculiare animi dotes, cum bellum aduersus insolescentes Persas per Mithreum confecisset, Philippi præfecti dolo interficitur. nec tamen fuit inulta optimi principis cædes: quicumque in eum coniurauerant, crudelibus afflictis suppliciis interierunt. huius successibus cum posset Persicum nomen deleri, Philippi infidiæ obstiterunt. fuit hic maioris Gordiani ex filia nepos. imperavit annos sex, quinque solus, vnum cum Pupieno & Balbino. dixit aliquando, *miserum esse Imperatorem, nempe apud quem vera ferè reticeantur.* Consulito Iul. Capitol.

M. I V L. Philippus, occiso Gordiano iuniore, ab exercitu Imperator declaratus, ad Senatum scripsit de morte Gordiani (nēpe graui eum morbo periisse) & de sua ipsius electione, postulans vt confirmaretur. Senatus, rem non planè intelligens, eum Imperatorem confirmat, anno mundi 4207. à Christo nato 245. fuit hic Arabs, humillimo ortus loco, patre nobilif. latronum ductore. Misit heū primū veneno sustulerat, Gordiani focerū, virum modestū ac frugi, cuius consilio Imperium augebatur: deinde Gordianum occidit. Huius tempore Scythæ descuerunt, cōtra quos Marinum misit, qui à militib. Imperator factus, ab eisdē occiditur: atq; iterum ab iis Decius Imperator creatur. Aduersus quē Philippus furēs tendit, atq; à militibus occiditur Veronæ, medio capite supra ordines dentiū præciso: filius annorum 12. Romæ necatur, qui à quinquēnio nunquam risisse dicitur. Imperarunt annis 5. sunt qui hunc primum Imperatorem Christianum fuisse tradant, at perfidi mores obstant. Bap. Egn. Capi. in Gordiano iuniore.

DE C I V S missus à Philippo ad cōprimendos motus Mœtacos, vt primū prouinciam attigit, Imperator omnium consensu dicitur anno mundi 4212. à Christo nato 250. Hic ciuiles in Gallia motus sedauit, prius quàm ad urbem rediret. Ad uersus Scythas ad liberādas Thracias cum filio profectus, vnà cum filio perit, & loco, & fato aduersantibus, equo sedēs ne in manus hostium veniret, in paludē infiliit: nec cadauer vsquam inuentum est. imperauit annis duobus. vixit quinquaginta. inter optimos annumeraretur, si à cruciatibus Christianorū temperasset. Pompo. Letus, Euse. li. 6. ca. 29.

V I B I V S, seu Virius Gallus Hostilianus post Decium Imperator à militibus creatus est, anno mundi 4214. à Christo nato 252. hic cum Scythis fœdus pepigit, non sine Romani nominis ignominia, tributum eis annuum pendens. tunc primū respublica Romana iugū Scythicæ seruitutis accepit. hinc Barbari insolentiores facti, nec tributo contenti, ingenti exercitu comparato, terra marique sæpius irrupūt: & Dardaniā, Thraciam, Thessaliam, Macedoniā, & Helladam infestant. Scytharum exemplo alij hostes insurgunt: iam viscera Syriæ penetrāt Parthi, & Armenias fugato rege Tyridate occupāt. Interim pernitiosa pestis orbem peruasit, quæ ex Æthiopia orta, per annos 15. terras propè omnes exhaustit. prouenisse ex infelicibus Galli auspiciis visa est, vt qui proditione Imperium arripuisset, Christiani etiā dogmatis hostis erat. Ita Imperium Galli infaustum, rerum gestarum monumentis obicurum, clade generis humani memoriæ traditum est. Hic cū aduersus Æmilianum in Mœsia Imperatorē factum proficiscitur, prælio victus, à suis militibus vnà cum filio Volusiano occiditur, annos natus 47. imperauit annos 2. Pom. Læ. Bap. Egn. Eutro. li. 9. Orofi. li. 7. ca. 21.

V O L V S I A N V S, Galli filius, à patre Imperij confors factus, mortis item confors & socius fuit.

D d d 4

ÆMILIANVS Libycus, dux limiti Sarmatico in Mœsia à Decio præpositus est, nec à Gallo submotus. is itaq; cum Scythæ, solertissimū latrocinandi genus, contenti tributo non essent, id pro cōcione suis militibus pollicitus est, si hostes vicissent. Præmio accensi vicerunt. reuersus in Mœsiam Æmilianus præmia perfoluit. Hoc successu adedò gratus victori exercitui fuit, vt ab eo sit Imperator appellatus. ad hos motus opprimendos Gallus cum filio profectus non profecit. Æmilianus ad Senatum scribit se Imperatorem lectum, promittit se Mesopotamiam, & Armenias recuperaturum, depulsurū vndique hostes. At verò priusquàm opus aggredieretur, qui in Alpibus erāt milites Valerianum Imperatorem faciunt. tunc qui sub Æmiliano erant, ne ciuili bello, & cognato sanguine se inficerent, eum ob humilitatem generis trucidant: Valeriano, ob generis nobilitatem, & laudatis. mores, sese dedunt. vixit Æmilianus annos 40. imperauit menses 3. Pom. Læ. Eutro. lib. 9. Bap. Egn. Aur. Vict.

VALERIANVS, maioris spei quàm fortunæ, imperauit anno mundi 4216. à Christo nato 254. hic duplici nomine calamitosissimus extitit: tum quod à Sapore Persarū Rege victus acie (sive dolo fuorum, sive eius imprudētia id acciderit) in captiuitate consensuit: tum quod Gallienum filium reliquit, qui Caligulæ ac Viteliis simillimus, Imperium contaminauit. Vixit Valerianus annos 70. imperauit 4. ante captiuitatem suam vnà cum filio. Quādiu captiuus vixit, Rex Sapor incuruato eo, pedem ceruici eius imponens, equum ascēdere solitus est. Aurel. Vict.

GALLIENVS Romæ à Senatu Augustus creatus est, quando & pater Valerianus ab exercitu in Rhetia. Ab initio Imperium non infeliciter administrauit: at postea in luxum & fœcordiam lapsus, mirum in modum afflixit: externis hostibus adedò insultantibus vt fœminæ Imperium in eius contemptum occuparint, & tyrāni 30. ex ipso & in ipsum quoq; insurrexerint Imperiū. Græcia, Macedonia, Pontus, Asia vastata est à Gothis: Pannonia à Sarmatis, Quadisq; depopulata est. Germani vsque ad Hispanias penetrarunt, & ciuitatem nobilem Tarraconem expugnauerunt, opulentissimam, vt inquit Pomponius Mela. Parthi Mesopotamia occupata, Syriā sibi cœperunt vendicare. Dacia, quæ à Traiano vltra Danubiū fuerat adiecta, tum amissa est: quod si Posthumus in Occidente, Odenatus in Oriente Imperium non sustētassent, actum de Rom. Imperio esset. Gallienus nouissimè aduersus Aureolū profectus, à militibus suis, commento Aureoli, ad Mediolanum obsessi, vnà cum fratre Valeriano occiditur. Annos vixit 50. imperauit 15. tam cum patre quàm solus. Eutro. lib. 9. Aurel. Vict. Bap. Egn. li. 1. Pom. Le Trebel. Pol.

SALONINA natione, & Pipa nomine, sive Pipara, Marcomannorum Regis filia fuit, quam per pactiōē concessa parte superioris Pannoniæ, matrimonij specie accepit Gallienus: ex hac Salonianum alterum filium suscepit, quē in locum defuncti Cornelij filij sui, qui fuerat Cæsar creatus, subrogauit. Consulibus Trebellium Pollionem, & Sextum Aurelium Victo.

D d d 5

SEQVNTVR triginta tyrannorum imagines, subiectis illorum vitis per compendium, ex Trebellio Pollione illis ferè contemporaneo. hi siquidē tyranni Imperium inuaserunt partim vi, partim dolo, temporibus Valeriani & Gallieni Imperatorum: quare & tyranni dicuntur, non quòd tyrannicè, hoc est iniquè, se gesserint, (nam nonnulli etiam inter eos optimi innocentem vitam duxerunt) sed quòd Imperium usurparint, nonnulli etiam coacti, seque Cæsares & Augustos appellari passi sint. Porrò, dubium est magisne Ro. Imperium labefactarint, an asseruerint: ne, diffuète luxu & lasciuia Gallieno, ac patre eius Valeriano, bello Persico occupato, quinetiā à Persis victo & capto, omnino illa ipse misera Ro. resp. pessum iret: dum undiquaque ab ingruentibus hostibus premere-tur. Caterum Titus & Censorinus, qui in hac tyrānorum serie ultimi duo habentur, extiterunt, alter Iulio Maximino, alter verò Fl. Claudio imperāte, qui Gallieno successit. Fuerunt alij vulgati 30. Athenis Tyranni, Lysandri temporibus, qui paulò post arreptam Tyrannidem à Thrasybulo victi sunt, & popularis status tunc restitutus est: sicuti diximus in priori huius operis parte, pagina 122. Porrò eadem phrasi, imò iisdem pene verbis usus sum, quibus autor meus Trebellius Pollio: qui si haud ita purè latine loquatur, ipse viderit: institutum meum fuit eius orationē ac mētem persequi: quemadmodum & aliorum quorum ego in hoc opere cito auctoritates.

CYRIADES primus è 30. Tyrannorum numero fuit: eorum inquā qui temporibus Valeriani & Gallieni Imperatorum imperarunt. hic dum luxuria sua & moribus perditis sanctum fenem eiusdem nominis patrem grauaret, direpta magna parte auri & argenti, Persas adiit: atq; Saporì regi coniunctus, hortator belli Romanis inferendi fuit. Antiochia capta & Cæsarea, Cæsarianū nomen accepit: atque inde vocatus Augustus, cum omnem Oriētem vel virium audacia, vel terrore quateret, patrem etiā interemit: ipse quoque per insidias suorū, cum Valerianus iam ad bellum Persicum iret, interemptus est. Cōsulito Trebellium Pollionem, in horum 30. Tyrannorum vitis, vt semel te candide lector, commonefaciam.

POSTHVMS vir fuit bello fortissimus, atque in pace constantissimus, in omni quoq; vita grauis, vsque adeo vt Saloninum filium suum eidē Gallienus in Gallia positum crederet, quasi custodi vitæ, morum, & actuum Imperialium instirutori. Sed vt pleriq; asserunt (quod eius non conuenit moribus) postea fidē fregit, & occiso Salonino sumpsit Imperium. Vt autem verius plerique tradiderunt, cum Galli vehemētissimè Gallienum odissent, puerū autē apud se imperare ferre non possent, eum qui commissam regebat Prouinciam, Imperatorē appellarunt, missisque militibus adolescentē interfecerunt. Sic omnibus Gallis acceptissimus, Gallias per annos septem instaurauit, submotis omnibus Germanicis gētibus. Sed cum se grauissimè gereret, Lolliani opera interemptus est.

POSTHVMVS iunior, supradicti Posthumi filius, à patre appellatus est Cæsar, ac deinceps in eius honorẽ Augustus. Hic cum patre dicitur interẽptus, tum cum Lollianus in locum Posthumi subrogatus, delatũ sibi à Gallis sumpssisset Imperium. fuit ita in declamando disertus, vt eius controuersia & declamationes inrer Quintiliani declamationes dicantur insertæ.

LOLLIANVS fuit quidem vir fortissimus, sed rebellionis gratia minorem apud Gallos autoritatẽ de suis viribus tenuit. attamen non nihil reip. profuit: nam plerasq; Gallia ciuitates, nonnulla etiam castra Posthumus per septem annos in solo barbarico ædificauerat, quæ ipso interfecto Posthumo, subita irruptione Germanorũ, & direpta fuerat, & incensa: hæc Lollianus instaurauit, deinde à suis militibus, quod in labore nimius esset, occisus est: idque factione Victorini, Victorinae, seu Victorinae, filij quæ postea Mater castrorum appellata est, & Augustæ nomine affecta, cum ipsa per se fugiens tanti ponderis molem, primũ in Marium, deinde in Tetricum atque eius filium contulisset imperia. Ita Gallieno perdente rempub. in Gallia primũ Posthumus, deinde Lollianus, Victorinus deinceps, postremò Tetricus affectatores Romani nominis extiterunt. Lolliani autem vita in multis obscura est, vt & ipsius Posthumi: sed priuata virtute clari, non nobilitatis autoritate vixerunt. Vide Trebe. Pol.

VICTORINVS militaris industriae vir à Posthumo seniore in partem vocatus est imperij, & cum eodem cõtra Gallienum confixi: cumq; adhibitis non paucis Germanorum auxiliis, diu bella traxissent, victi sunt. Tunc, interfecto etiã Lolliano, Victorinus in Imperio remansit: qui & ipse, quod matrimoniis militum & militarium corrupendis operam daret, à quodam actuario, cuius vxorem stuprauerat, factione Agrippinae, percussus est, Victorino filio Cæsare appellato, ab ipsa, auia Victorina, seu Victoria, quæ Mater castrorum dicta est: hic autem Victorinus filius, adhuc puerulus, statim est interemptus, cum apud Agrippinam pater eius esset occisus. De hoc Victorino Iulius Aterianus sic scriptũ reliquit, *Victorino qui Gallias post iuniorem Posthumum rexit, neminẽ existimo preferendum: Non in virtute Traianũ, non Antoninum in clemẽtia, non in grauitate Neruam, non in gubernando arario Vespasianum, non in censura totius vite, ac seueritate militari Pertinacẽ, vel Seuerum. Sed omnia hæc, libido in mulieres insana sic obliterauit, vt nemo audeat virtutes eius literis mädare, quem constat omnium iudicio condignas voluptatis pœnas luisse.*

VICTORINVS iunior, Victorinae nepos, Victorini supradicti filius fuit: hic & à patre & ab auia, sub eadem hora qua ipse pater Victorinus interemptus est, Cæsar est nuncupatus, ac statim à militibus occisus. diceres iram diuinã de paternis flagitiis etiam in hoc puero supplicium ac vindictam sumpssisse.

MARIVS, interemptis Victorino, Lolliano & Posthumo, triduo tantum imperavit: vir quidem strenuus, ac militari-
bus vsq; ad Imperiū gradibus euectus. Antea opifex fuerat fer-
rarius, cuius manus vel ad feriendum, vel ad impellendū robu-
stissimæ fuerunt: nam fortissimos quosq; vno digito sic afflixit,
vt quasi ligni vel ferri ictu percussi dolerent. Huius concio pri-
ma fuit, *Scio, cōmilites, posse mihi obiici artem pristinam, cuius omnes
testes estis: sed dicat quisque quod vult, vtinam semper ferrum exerceam:
Non vino, non floribus, nō mulierculis, nō papinis, vt facit Gallienus, indi-
gnus patre suo, & sui generis nobilitate, depercā. Ars mihi obiiciatur fer-
raria, dum me exteræ gentes ferrum attrēctasse suis cladibus recognoscant.*
Occisus est à quodā milite, quem dedignari ac spernere vide-
batur, cū tamen eius quondam miles ille operarius in fabrili
officina fuisset, dixissetq; fertur inter occidēdum, *Hic est gladius
quem ipse cudisti.*

INGENVVS, qui Pannonias regebat, à Mœsiacis legio-
nibus Imperator dictus est: neq; in quoquam melius cōsultum
reip. à militibus videbatur, quàm quod instātibus Sarmatis crea-
tus est Imperator, qui fessis rebus mederi sua virtute posset. Sed
Gallienus (vt erat nequam & perditus, ita etiam, vbi necessitas
coëgisset, velox, fortis, vehemens & crudelis) Ingenuum bello
vicit: eōq; occiso in omnes Mœsiacos tam milites quàm ciues,
itā sæuiit, vt in plerisq; ciuitatibus viros à medio tolleret. fertur
Ingenuus expugnata à Gallieno ciuitate, ne in tyranni veniret
potestatem, domum intrasse, in qua se pugione transfodit.

REGILLIANVS Illyrico Præfectus, militari loco ad
imperiū vocatus est, autoribus Mœsiacis legionibus. Nam cum
milites cum eo quidam ecenarēt, agitata est questio, vnde Re-
gilliani nomē? cui responsum est, credimus quòd à regno. Tum
aliquis cœpit quasi grāmatically inflectere, rex, regis, regi, Re-
gillianus. Milites itaque (vt est hominum genus proum ad ea
quæ cogitant) hoc omine sumpto, postridie ipsum vt Imperato-
rem salutarunt. Fuit vir in re militari semper probatus, & Gal-
lieno iam ante suspectus, quòd dignus videretur imperio: nec à
Gallieno promotus erat, sed à patre eius Valeriano, quē admo-
dum & Claudius, Macrianus, Ingenuus, Posthumus & Aureo-
lus, qui omnes in imperio interempti sūnt, cū mererētur im-
perium. Mirum sanè fuit in Valeriano, quòd omnes quosq;
duces fecit, postea militū testimonio ad Imperiū peruenerunt.
sed fortuna cum Valeriano & bonos principes tulit, & Gallie-
num diutius quàm oportebat, reip. reseruauit. Cæterum Regil-
lianus cū multa fortiter contra Sarmatas gessisse, autoribus
Roxolanis, consentientibusque militibus, & timore prouincia-
lium, ne iterum Gallienus grauiora faceret, interemptus est.

AVREOLVS quoque Illyricanos exercitus regens, in
contemptum Gallieni, vt omnes eo tēpore, coactus à militibus,
sumpsit Imperium: cūq; Gallienus frustra tētasset eum expu-
gnare, pacem cum eo, cōtra Posthumū pugnaturus, fecit. Hunc
Claudius, interfecto iam Gallieno, conflictu habito, apud eum
pontē interemit qui inde pons Aureoli dictus est. Trebel. Pol.

MACRIANVS, Gallieno & Aureolo vsurpate imperium, factus est Imperator, cum duobus filiis suis, Macriano & Quietulo: idque consilio & opera ducis Balistæ, ac omnium militum assensu. Hic cum statim contra Gallienum veniret, ac 45000 militum secum duceret, in Illyrico, vel Thraciarum finibus, congressus cum Aureolo, victus & cum Macriano filio interemptus est: triginta denique milia militum in Aureoli potestate concessere. Domitianus autem eum vicit, dux Aureoli fortissimus, & vehementissimus, qui se originem diceret à Domitiano Imperatore trahere, atque à Domicilla. De hoc sic scripsit Valerianus ad senatum è Perfidis finibus: *Ego P.C. bellum Persicum gerens Macrianototam rempub. credidi, quod à parte militari ille vobis fidelis, ille mihi deuotus, illum & amat & timet miles: nec noua vel inopinata nobis sunt: pueri eius virtus in Italia, adolescentis in Gallia, iuuenis in Thracia, senescentis denique in Illyrico & Dalmatia comprobata est, cum in diuersis præliis ad exemplum fortiter faceret: huc accedit quod habet iuuenes filios Romano digno collegio, nostra dignos amicitia.*

MACRIANVS iunior vnà cum patre factus est Imperator, vnà item cum patre cuius merito imperare coeperat, à Domitiano victus, triginta, vt superius dictum est, milibus militum spoliatus est. De hoc multa dicuntur quæ ad fortitudinem pertinent iuuenilis ætatis. fuit matre nobili, patre tantum forti & militia claro. Trebel. Pol.

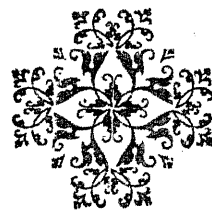
QUIETVS cum patre & fratre, Balistæ iudicio, Imperator est factus. Sed vbi cõperit Odenatus, qui olim iam Orientem tenebat, ab Aureolo Macrianum patrem, Quietum & eius fratrem Macrianum victos, militesque Macriani, in Aureoli potestatem concessisse, quasi Gallieni partes vindicaret, adolescentem Quietum cum Balista, præfecto dudum, interemit. Idem quoque adolescens, Ro. dignus Imperio fuit, vt vera Macriani proles. Porro Macrianorum familia speciale semper habuit, vt viri in auro & argento, mulieres in reticulis & dextrocheriis, & in anulis, & in omni ornamentorum genere Alexandri magni effigiem gestarent. Trebel. Pollio.

ODENATVS, princeps Palmyrenorum, capto Valeriano, fessis reipub. viribus, nisi sumpsisset Imperium, in Oriente res perditæ essent. Nam hic collecto exercitu contra Persas profectus est, cum vxore Zenobia & filio maiore, cui nomen erat Herodes. Nisi binum primùm & Orientis pleraque cum omni Mesopotamia in potestate recepit: deinde ipsum Regem, victum fugere coegit, Saporem & eius liberos bello laceffuit, captis concubinis, capta etiam magna præda. Macriano interempto, filium eius Quietum, interfecit. Cõposito itaque magna ex parte Orientis statu, à consobrino suo Mazonio, qui & ipse Imperium sumpsit, interemptus est, cum filio suo Herode, qui & ipse post reditum è Perfide cum patre Imperator est appellatus. fuit Odenatus bellicosus: præterea capiendis leonibus, pardis & vrsis à prima ætate assuefactus, iniuriarum cœli pertolerantiss. cuius etiam vxor non minus viro fortis extitisse perhibetur: huius vxoris postea meminimus pagina 75.

HERODES, non Zenobia matre, sed priore Odenati uxore genitus, cum patre accepit Imperiū, homo omnium delicatissimus, ac prorsus Orientalis, & græcæ luxuriæ, cui erant sigillata tentoria, & aurati papiliones, & omnia Persica. Denique ingenio eius vsus Odenatus, regias Saporis cōcupinas, & quascunq; gemmas ac diuitias cepit, huic filio suo Herodi tradidit paterna motus indulgentia. Oderat illum Zenobia nouercali animo, quare cōmendabiliorem eum patri fecerat. Consulito Trebellium Pollionem.

MÆONIVS Odenati consobrinus inuidia extimulatus Imperatorem optimum, eundemque consobrinum suum interemit, cū ei nihil aliud obiiceretur, præter filij Herodis delicias. Dicitur autem primū cum Zenobia conspirasse, quæ ferre non poterat vt priuignus suus Herodes princeps diceretur, atque autoritate præiret eius filios, Herennianum & Timolaum. Hic spurcissimus fuit, quare Imperator appellatus per errorē, breui à militibus pro suæ luxuriæ meritis interemptus est. Videto vt supra.

BALISTA vtrum imperarit ambigitur: sunt qui dicant Quietō per Odenatum occiso, Balistæ veniam datam: attamen eum imperasse, quod nec Gallieno, nec Auréolo, nec Odenato se crederet. Alij asserunt priuatum in agro suo interemptum. Multi & sumpsisse illū purpuram, & more Romano imperasse, ac exercitum duxisse. Fuit vir quidem insignis, valuit consilio: expeditionibus & prouisione annonaria singularis. Gratias egit Balistæ Valerianus per epistolā, in qua docet sibi præcepta gubernandæ reipub. ab hoc data, gaudens quod eius consilio nullum adscriptitium, id est vacātem haberet, & Tribunū nullum stipatorem qui non verè pugnaret. Hic nihilominus in tētorio suo cubans, à quodā gregario milite Odenati, in Gallieni gratiam dicitur interemptus. Vide Treb. Pol.

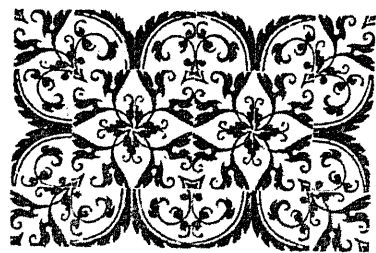
VALENS, militaris vir, simul etiam ciuiliū virtutū gloria pollens, Proconsulatū Achaïæ, dato à Gallieno tunc honore administrabat: quem Macrianus vehementer reformidans, misso Pisone interfici præcepit. At valens sibi diligentissimè cauens, nec aliter sibi posse subueniri existimās, sumpsit Imperiū, & breui à militibus interemptus est. Fuit & alter Valens, huius auunculus, sed par in ambobus fuit fortuna: nā & ille cū paucis diebus Illyrico imperasset, occisus est. Vide vt supra.

Ecc 2

P I S O ad interficiendum Valentem missus, vbi eum prouidum futurorū imperare cognouit, in Thessaliam concessit, atq; illi paucis sibi cōsentiētibus sumpsit Imperiū, Thessalicūque appellatus, interemptus est, vir frugi, & summæ sanctitatis, dictus ducere originē ab illa Pisonū familia, cui se Cicero nobilitandi causa sociauerat. Ipse quoq; Valens, qui ad eum percussores misisse perhibetur, dixisse fertur, *Non sibi apud Deos inferos constare rationem, quod quamuis hostem suum, Pisonem tamen iussisset occidi, virum cui similem Romana respublica non haberet.*

Æ M I L I A N V S coactus sumpsit Imperium, cum alioquin videret ob seditionē obortam vndecunque sibi pereundum. Consenserunt ei Ægyptiacus exercitus, maximè in Gallieni odium. Nec ei ad regendam rempublicam animus defuit. Nam Thebaidem, totamque Ægyptum peragravit: & quatenus potuit, barbarorum gentes armis ac autoritate submouit. Denique Alexander, vel Alexandrinus, virtutum merito vocatus est. At cum contra Indos pararet expeditionem, misso Theodoto duce, Gallieno iubente, dedit pœnas: siquidem strangulatus in carcere, captiuorū veterum more, perhibetur. Vide Trebel. Pol.

S A T V R N I N V S, optimus ducum, à Valeriano dilectus fuit. hic cum dissolutionē Gallieni pernoctantis in publico, ferre non posset, & milites non Imperatoris exemplo, sed suo regeret, ab exercitibus Imperator designatur: vir sanè prudens, grauis, omnibus gratus, atque ad eod victoriarū barbararum insignis. qua diē à militibus peplo Imperatorio est amictus, concione adhibita, dixisse fertur: *Commilitones bonum ducem perdidistis, & malum Imperatorem creastis.* Cum multa strennuè in Imperio gessisset, tandem quod esset seuerior, & grauior militibus, ab iis ipsis à quibus creatus Imperator fuerat, interemptus est. Vide Trebel. Pollio.

T E T R I C V S, fenior, pop. Rom. Senator, cum præses in Gallia esset, ad capeffendum Imperiū instigatus est à Victoria, siue Victorina. Augustum itaque eum appellari fecit, filiūque eius Cæsarē nuncupauit, mortuo Victorino eiusque filio. Tandem cum multa feliciter gessisset, diūq; imperasset, ab Aureliano victus, militum suorum impudentiam & procacitatem vix ferēs, grauissimo principi, simul ac seuerissimo volens se dedit, Aureliano inquam: cui & statim scripsisse fertur,

Eripe me his inuicte malis.

Sed tamen seuerus ille Aurelianus hunc virum Senatorē, Consularem, Galliarum præsidē, in triumphum duxit, quo tempore & Zenobiam. pudore deinde victus, eum quem triumphauerat toti Italiæ præfecit, nec solum viuere, sed etiā in summa dignitate esse passus est, sæpe collegam, nonnunquā commilitonem, aliquando etiam Imperatorem eum nuncupans. Vide vt supra.

TETRICVS junior, superioris Tetrici filius, appellatus est Cæsar (vt dixi) à Victoria, cum illa Mater castrorum ab exercitu nuncupata esset. hic vnà cum patre in triũpho ductus postea omnibus Senatoriis honoribus functus est illibato patrimonio, quod quidem ad suos posteros transmisit. Narrabat auus Trebellij Pollionis hunc sibi familiarem fuisse neq; quenquam illi ab Aureliano, aut Postea ab aliis principibus esse prælatum Vide Trebel. Pollionem.

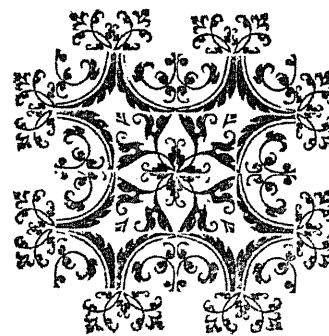
TREBELLIANVS factus est in Isauria princeps, ipsis Isauris sibi ducem quærentibus: quem cum alij archipiratam vocassent, ipse se Imperatorem appellauit: monetã etiam cudi iussit: in intima Isaurorum loca se contulit: munitusque locorum difficultatibus & montibus, aliquandiu apud Cilicas regnauit: sed per Gallieni ducẽ Caufisoleum, natione Ægyptium, fratrem Theodoti, qui Æmilianum ceperat, in campum deductus, victus & occisus est. Neque tamen postea Isauri, timore ne in eos Gallienus sæuiret, ad obseruantiam, ac præstandam fidem quauis principum humanitate allici vnquam potuerunt. Denique post Trebellianum pro barbaris habentur. Non sunt statura decori, non virtute graues, non instructi armis, non consiliis valentes, sed hoc solo securi, quod in editis positi, adiri nequeunt. Vide vt supra.

HERENNIANVS, & Timolaüs, Odenato patre nati sunt, quos moriens superstites reliquit pater. horum nomine Zenobia mater vsurpauit Imperium, ac rempub. administravit diutius quàm fœminã decuit: paruulos Ro. Imperatorio habitu ostendit purpuratos, eosdẽque adhibuit concionibus quas illa quasi vir sæpe ad populum habuit, Didonẽ, Semiramidem, & Cleopatram sui generis principẽ inter cætera prædicans. De horum exitu incertũ est: aiunt nonnulli ab Aureliano interemptos, alij morte sua extinctos: nam & Zenobiæ posteri etiam Romæ inter nobiles agebant tempore Trebellij Pollionis, qui horum vitas descripsit.

TIMOLAVS, supradicti Herenniani frater, breui Grammaticam cõsecutus esse dicitur: fratri fuit haud absimilis, eum tamen ingenio longè anteuertit. nam potuisse Timolaũ summum etiam Latini sermonis Rhetorẽ instituere tradunt. Consulito quem supra citavi autorem.

Ecc 4

CELVVS peplo deæ cœlestis ornatus, appellatus est Imperator ab Afris, autore Vibio Passieno Proconsule Africæ, & Fabio Pōponiano duce limitis Libyci. Hic priuatus ex Tribunis, in Africa positus, in agris suis degebat: sed ea iustitia & corporis magnitudine, vt dignus videretur Imperio. At verò per quandam mulierem Gallienam nomine, consobrinã Gallieni, 7. Imperij die interēptus, atq; aded etiã inter obscuros principes vix relatus est. corpus eius à canibus laniatum est: nouòq; iniuriã genere imago eius in crucem sublata est, persultante populo quasi patibulo ipse Celsus videretur affixus.

VICTORIA, seu Victorina, vbi filium ac nepotem ex filio Victorinos, inquã, à militibus vidit occisos, ac Posthumũ, deinde Lollianum, Marium etiam, quem principẽ milites nuncuparant, interfectos, Terricũ, cuius supra memini, ad Imperiũ adhortata est, vt virile semper facinus tẽtare auderet. insignita est præterea hoc titulo, castrorũ mater, sicq; ab exercitu vocitabatur. Cusi sunt eius nummi ærei, aurei, & argentei. Non diu vixit: nam Terrico imperãte, vt pleriq; aiunt, occisa, vt alij afferunt, fato suo extincta est. Itaque dum Gallienus popinatur, ac inter lenones & meretrices degit, partes Gallicanæ, orientales item, Ponti, Thraciarũ & Illyrici occupãtur: mulieres denique imperant, nempe Zenobia & Victoria: de Zenobia meminimus statim, quam cum Aureliano collocauimus: nam illam vicit, ac triumphauit.

TITVS Tribunus Maurorum, qui à Maximino inter priuatos relictus fuerat, inuitus, atq; à militibus coactus, imperauit: atque intra paucos dies, post vindicatam defectionẽ quam Magnus, vir consularis, Maximino parauerat, à suis militibus interemptus est. imperauit menses 6. domi forisq; fortunatus, sed Imperio parum felix. huic fuit vxor Calphurnia nomine, sancta & venerabilis fœmina, de genere Censorinorum, id est Pisonum. Hæc vniones Cleopatrz habuisse perhibetur, & lancem 100. librarum argenti, cuius plerique poetæ meminerunt, in qua maiorum eius expressa visebatur historia.

CENSORINVS, vir planè militaris, atq; antiquæ in curia autoritatis, cum post omnes honores (nam multis functus fuerat) in agro suo degeret senex (atque vno pede claudicans, eo vulnere quod bello Persico Valeriani temporibus acceperat) factus est Imperator, & scurrarũ ioco Claudius quasi claudicans appellatus est. Hic cum se grauissimè gereret, neque à militibus ob disciplinam censoriam ferri posset, ab his ipsis à quibus Imperator fuerat designatus, interemptus est. extabat tempore Trebellij eius sepulchrum, in quo grandiusculis literis iuxta Bononiam incisi erant omnes eius honores, vltimo tamen versu adscripto.

Felix ad omnia, infelicissimus Imperator.

Haftenus de iis qui Imperiũ vsurparũt à Gallieno ad Fla. Claudium: de quo mox tractabimus, persequentes ipsorũ Rom. Imperatorum seriem.

FLA. CLAVDIVS post Gallienum imperavit anno mundi 4231. à natiuitate Christi 269. Hic Sarmatas, Geras, Scythas, & Quados deuicit: Daciã recuperavit: Aureolum vicit, ac Imperio exiit. Alemannorũ tam multa millia cæcidit, vt vix media pars exercitus eorum superesset. Imperator optimus remp. bene administravit. Senatus auream illi statuã in Capitolio posuit. A plerisque Gordiani, cuius supra meminimus, filius existimatus est. Hic Gallieni morientis sentẽtia Imperator designatus est, ad quem etiam regia misit ornamenta. bienniũ imperavit: & Diuus est appellatus: moriens Aurelianum cõmendauit, quasi suffragium ferẽs, vt post se ille imperaret. Consulto. Aur. Viãt. Pomp. Læ. Bap. Egna. li. i. atque Eutro. li. 9.

AVRELIVS Quintillus Flauij Claudij frater fuit: hunc Senatus, nunciata Claudij morte, Cæsarem Augustum appellauit: at exercitus interea Aurelianum Imperatorem lęgit. Postquã nuntium ad urbẽ peruẽnit, illius conatibus se imparem cùm videt, venas sibi soluit, & post paulò decessit, 17. Imperij die. fuit hic ante Imperium Italici præsidij dux. Videto Pomponium Latum, in Claudio.

VALE. AVRELIANVS imperavit post Quintillum anno mundi 4233. à Christo nato 271. Hic quanquam patre colono inter Daciã & Macedoniam genitus, haud dissimilis fuit Magno Alexãdro, nam Ro. urbem triennio ab inuasoribus recepit, cùm Alexander annis 13. ad Indiam peruenerit. Hic Sueuos & Sarmatas vicit: Marcomannos, qui Mediolanum vastarant, attriuit: Imperiũ ad antiquos fines perduxit: validioribus muris urbem sepfit. Sæuus ac sanguinarius hic, etiã sororis filium interfecit: ipse itidem fraude serui, inter Constantinopolim & Heracleam occisus est. imperavit an. 5. menses 6. primus apud Ro. diadema capiti innexuit, gemmisque & aurata veste vsus est. Vide Aure. Viãt. Bap. Egna. lib. i. & Eutro. lib. 9.

ZENOBIA, bellicosa mulier, quæ se de Cleopatrarum Ptolemæorumq; gente iactabat, nomine filiorum an. 8. imperavit, vixque tandẽ ab Aureliano victa & triumphata, cõcessit in iura Romana. Cùm illam Aurelianus cepisset, interrogauit exprobrãs, *Quid, ò Zenobia, ausa es insultare Romanis Imperatoribus?* at respondit hæc, *Imperatorẽ te esse agnosco, qui vincis.* fuit castis. vocem habuit clarã & virilem, oculo nigros ac vigentes: dentes tam candidos vt pleriq; margaritas putarent: ingeniũ diuinum. venusta fuit, seuera, atq; etiam clemens vbi oportuit: in triumphum ducta, sub gemmarũ pondere anhelãs sæpe restitit, alioqui fortissima: collum, manus, pedes aureis vinculis ac catenis, irretiebatur. huic agrum dedit Aurelianus: vixitque hæc more matronæ Ro. Vide Trebel. Pollio.

A N. T A C I T V S post Aurelianum imperavit anno à mundo condito 4238. à Christo nato 276. Siquidem Aureliano interempto, 7. menses vacavit Imperium: interim milites ad Senatum, Senatus ad milites Imperatoris eligendi prærogativam deferebant. Tandem Senatus hunc Senatorij ordinis Augustum dixit. Quàm verò amplissimi ordinis iudiciũ à militari tumultu distet, Taciti electio ostendit, cùm in curia testatum sit, *neminem aut iustius quàm gravem virum, aut prudētius quàm doctũ imperare posse.* Verùm hic tantus vir sexto imperij sui mēse obiit. Vide Orof. lib. 7. cap. 24. Hic ducentesimo Imperij die, ut inquit Aurelius Victor, apud Tarsum febre periit: at 6. mense postquã imperare cœperat, militari scelere periisse scribit Bap. Egna. lib. 1. Aurel. Viç.

F L O R I A N V S, Taciti frater, cùm suo iudicio ad tantam velut hæreditatem mortuo fratre properaret, Imperium & inuasit, & arripuit. Itaque cùm vix duobus mensibus præfuisset, quasi per ludum Imperio usus, & ad ludibriũ fortunæ euectus esset, à militibus occisus est, aut ad Probi imperantis nuntium, solutis sibi venis, expiravit. Consulito autores quos supra.

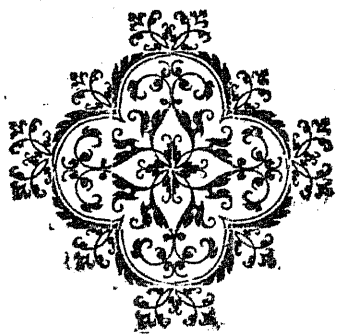
A V R E. P R O B V S, verè probus, mortuo Tacito, ac Florianò fratre, ex alio patre, imperavit anno mundi 4239. à Christo nato 277. patrem habuit agrestem Dalmatici sanguinis: sed nec genus humile, nec qui præcesserat Florianus obstetit quominus omnium consensu Imperator diceretur, vir omnium amantiss. pacis, bellique artibus clarissimus. Hic Gallias à barbaris occupatas, ingenti præliorum felicitate asseruit: ita se & in toga & in militia gessit, ut res ipsa nomen sequeretur. Saturninum in Oriente, Proculum & Bonosum Agrippinæ Imperium vsurpantes oppressit: Sarmatas contudit: tyrannos omnes sustulit: pacem orbi restituit. Pace terra marique parta, dicere solebat *militēs minimè necessarios fore, cùm desunt hostes, quos nusquam virtute sua futuros, mox sibi promittebat.* quæ vox invidiam sibi apud milites conflavit. In Smirnenfi agro, natali suo dum moram trahit, tumultu militari occisus est, anno Imperij 6. Pompo. Læ. Eutro. lib. 9. Egna. li. 1.

C A R V S Narbonæ genitus, ab exercitu Imperator dictus est anno mundi 4245. à Christo nato 283. filios suos, Carinum & Numerianum, Cæsares dixit. Hic dum bellum Sarmaticum gerit, nuntiato Persarum tumultu, ad Orientem profectus est cum filio Numeriano Cæsare, doctiss. iuvene: bellum itaq; Persicum, quod Probus parauerat, aggressus, Mesopotamiã cepit, Ctesiphontē vsque peruēnit. quod si fulmina ictus non fuisset, dum ad Tigrim fluium castrametaretur, regnum Persicũ subuertisset. Aure. Viç. Oro. lib. 6. cap. 24. imperarunt hic, & duo proximè sequentes, annos duos.

CARINVS, Cæsar à patre dictus, omnibus se sceleribus inquinavit: plurimos innoxios fictis criminibus occidit: matrimonia nobilium corruptit. Ad extremum trucidatur, eius præcipue tribuni opera, & dextera, cuius dicebatur coniugem polluisse. Consulito Aure. vict. Eutr. li. 9. imperavit annos duos.

NVMERIANVS Cæsar Carini frater, Carino tamen longè ab similibus fuit. hic nempe adolescens tum probitatis, tum eruditionis eximia, maximè verò ad poetice natus erat, atque etiam ad arma. hic iraque miles, orator, poeta, dum oculis æger in occlusa lectica ferretur, confecto bello Persico, vna cum patre, ab Apro socero, Imperium inuadere cupiente occiditur. Nec eius mors inulta est, concionante Aprum Diocletianus manu propria confodit. Imperarunt hi tres, Carus, Carinus & Numerianus, annis duobus. Pomp. Lætus.

DIOCLETIANVS Dalmata, Amilini Senatoris Libertinus, matre atque oppido nomine Dioclea, unde & Diocles dictus, imperavit anno mundi 4247. à nat. Christi 285. hic Carinum omnibus odiosum prælio vicit: at 2. Imperij an. cum tantam molem grauiorem animaduertit quàm ut vnus esse vniuersæ par posset, Maximianum Herculum Augustum creat, ac in confortem Imperij legit. anno 6. Constantium Chlorum, & Galerium Maximianum siue Maximum, cognomento Armentarium, Cæsares creat in Ægypto: Alexandriam 8. mensibus obsessam cepit: Achillem Alexandriæ imperium affectantem feris obiecit. anno Imperij 22. principatu se abdicat Nicomediæ, & Hercules Maximianus Mediolani eodem die: cumque in propriis agris consensens, ab Herculo atque Galerio ad recipiendum Imperium rogaretur, tanquam pestem aliquam detestans, respondit: *Vtinam salona posses visere olera nostris manibus insita, profecto nunquam istud tentandum indicaretis*: sicque per decem annos priuatus, & Imperij mole exoneratus vixit. At tamen adorari aliquando voluit: Christianos etiam afflixit. vixit annos 78. imperavit 22. obiit vel alienatione mentis, vel hausto veneno, dum veretur Licinium ac Constantinum. Aure. Vict. Eutr. li. 9. & Bap. Egna. li. 1.

MAXIMIANVS Hercules in confortem Imperij à Diocletiano ascitus, tanquam filius patri obtemperavit: in Gallia & Africa exortos tumultus, armis repressit: Romæ cum Diocletiano triumphauit: Dein à Diocletiano persuasus, se Imperio abdicauit: rem miram, ut sponte, nec grauate senectæ, vel rerum mole (nam pacatus erat orbis) vterque in ordinem se redegerit. At verò Imperium iterum affectans Maximianus, dum insidias Constantino, genero suo ex Fausta, parat, Massiliæ captus, strangulatur. regnavit annos 21. vna cum Diocletiano. Pom. Eutro. lib. 9.

CONSTANTIVS Chlorus & Galerius Maximinus filie Maximianus, ambo à Diocletiano & Maximiano Herculo, priusquã se imperio abdicarent, Cæsares facti ac adoptati sunt, propter varia bella in diuersis locis pullulantia. Constantius natus patre Eutropio, qui genus ab Ænea deducebat, & matre Claudia, Claudij Augusti filia, Galliis, Hispaniis, Italiæ & Africæ præfuit: Galerius Illyrico, Græciæ & Oriëti. At verò hac diuisione Imperij facta, Constantius natura mitis, & diuitiarum spretor, Italiæ & Africæ Imperiũ recusat, quòd putaret ab vno tantũ pòdus minimè sustineri posse: in Galliis & Hispaniis tantũ regnat, propensus ad promerendã Gallorum gratiam, nec à vera pietate abhorrës. Vxores habuit duas, prior fuit Helena, ex qua Constantinũ magnum suscepit: posterior fuit Theodora, priuigna Maximiani Herculij: quã dimissa Helena, coactus est ducere, obiit Constantius Eboraci, quod est oppidũ in Britannia, anno 2. postquam Imperio se Diocletianus abdicauit: nam longè antea Cæsar factus, & à Diocletiano adoptatus fuerat. duos igitur veri Imperij annos Constãtio tribuo, ab ipsa abdicatione Imperij à Diocletiano, quæ facta est an. mun. 4269. à Christo nato 307. hoc regnante nulli motus in suis ditionibus extirere, hostes popu. Rom. ab armis cessauere. Dicitur est Chlorus, à colore, quasi virens. Vide Pom. Læ. Egna. li. i.

HELENA, prior vxor Constantij, ac magni Constantini mater, annos nata 80. diuinitus monita, Ierusalẽ perrexit: crucem in qua Christus pependit, non sine labore reperit: Romæ diem obiit, superstite filio, Deo hominibúsq; gratissima, anno mundi 4286. à Christo nato 324. Vide Euse. lib. 10. cap. 7. & Supple. Chro.

SEVERVS à Galerio Maximiano, siue Maximino, adoptatus est, postquam Constantius Italiam & Africam reliquit: adoptatum Italiæ & Africæ postea præfecit. Romæ autẽ prætoriani Imperatorem fecere Maxentiũ, non abnuente Senatu. Aberat tunc ab vrbe Seuerus, qui citò rediit: sed Maxërij vires statim creuerãt: quare impar viribus Seuerus, fugit, cupiës adire Maximianum qui in Illyriis erat: at verò interim Rauennæ captus occisusque est. Vide Pom. Læ. in Constantio.

MAXENTIVS Romæ à Prætorianis Imperator factus, vt tyrãnus imperauit. Porrò Maximianus sororis Galerij filius, relicto in Illyriis Licinio, quem adoptauit, mortuo Seuero, Romam proficiscitur, pugnaturus cõtra Maxentiũ: in itinere certior fit de futura suorum militum defectione, si in prælium descenderet: quare in Illyriã reuertitur. Interea bona pars nobiliũ Romanorum nuntium clam mittunt ad Constantinum, qui apud Gallos imperabat: exorant vti Romam, Imperij caput, tyrannide Maxentij liberet: tandẽ horum precibus cedens, Maxentium vincit: qui vnà cum equo in Tiberim insiluit, submersusque est, nec vspiam inuëtus, periit anno mundi 4276. à nato Christo 315. imperauit an. 6. Constãtino imperãte: hic haud fuit absimilis Maximiano Herculo, Domitiano, & Cõmodo: plerosque claros viros occidit, bona eorũ diripuit, noua vestigalia excogitauit ac exegit: in occidendo & exigendo inexorabilis fuit, libidine item inexplebilis. Vide Pompo. Læ. in Constantio & Galerio.

Fff

LICINIVS in Dacia natus, mortuo Seuero, confors Imperij factus est à Maximiano Galerio, anno mundi 4270. à Christo nato 308 idque ob virtutem rei militaris. Prius Illyriis, post Oriënti præfuit: parentes habuit agricolas, ipse rusticus & barbarus rusticis & agrariis æquus, at crudelis etiã in Galerij liberos, literarum hostis fuit infensissimus, quas venenum ac pestem appellabat: quippe qui harũ rudis ac expers ad eò esset, vt ne nomen quidẽ suum decretis subscribere posset. Christianis aduerfabatur, nec destitit, sæpius rogatus ab Constantino: quare Constantinus cõtra illum vires Gallicanas & Italicas iure expertus est. primis cõgressibus in Pannonia victus, concessit in Macedoniam Licinius: vbi vires reparantẽ, Constantinus iterum adoritur, fugat in Asiam. Tandẽ naualibus & terrestribus præliis victus, mittitur Theffalonicẽ, vt priuatus cum vxore degat. Sed cum rebelles adhuc animos homo ille vecors retineret, interfici iubetur. vixit an. 60. imperauit 14. Constantino imperante. laudatur quòd aulicorum insolẽciam mirè compefcuerit, tinea foricẽsque palatinos eos appellans. Pomp. Læt.

CONSTANTIA, vxor fuit Licinij, ac soror Constantini, quæ (vt fertur) fratrem adiit, pro Imperio mariti rogauit, deinde pro titulo tãtũm, nec impetrauit: tandem pro salute rogans, impetrauit. Vide Pomp. Læt. hæc Licinium iuniore peperit, quem Constantinus Magnus Cæsarem creauit.

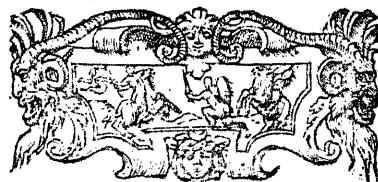
CONSTANTINVS Magnus, Constantij & S. Helenæ filius, cæteris fratribus patris etiam testamẽto, prælatus est. A Galerio Maximiano adhuc adolescens missus aduerfus Sarmatas, præter opinionẽ hostes profligauit: Ducem catenatum ad Galerium duxit. veritus ex ea laude gliscẽtem Galerij inuidiam, Roma ad patrem in Angliam transfugit, qui paulò post moritur. Tum cunõtis qui aderant annitentibus, sed præcipuè Eroco, Alemannorũ rege, imperat Constantinus, anno mundi 4271. à Christo nato 309. Regnum Galliãrum Hispaniarũque, & Alpiũ Cottiarũ testamento relictum accepit. veteranis militibus agros assignatos, vt ad filios suos trãfirent, primus instituit. Accersitus in Italiam ab iis qui Maxentij tyrãnidem ferre non poterant, biẽnio totam Italiam vrbẽmque Romam pristina maieftati asseruit. hæc laurus Italiam ei adiecit & Africam: fuisẽtq; his cõtentus nisi Licinius qui Orientẽ regebat, vltimi belli ciuilibus causam præbuisset, quem vicit. Tũcq; cognomen assumpsit Magni, quod antea soli Alexãder & Põpeius acceperant. ita insolẽs factus, plurimorum se nobiliũ, suorumq; etiam cæde polluit. Attamen Christũ amplexus est, bonãq; quamplurima in Ecclesiam contulit: Nicenã synodum 322. prælatorum, multis diffidẽtibus, indixit: literis impensè studuit, eãsq; fouit. Bizãtium instaurauit, imperatoriãmq; vrbem, & nouã Romam appellauit. vixit annos 66. imperauit 31. Pomp. Læt. obiit Nicomediã in qua baptizatus fuerat ab Euse. episc. huius mortẽ denuntiauit crinita stella. Eutro. li. 10. veneno aiunt periisse à domesticis parato, cùm ille in Persas bellum pararet.

FAVSTA, Herculij filia, & Constantini vxor, peperit ei Constantinum, Constanrem & Constantium, Helenãque & Constantiam, Faustam occidit Constantinus vir. Pomp. Læt.

CONSTANTINVS, natu maximus filiorum Constantini Magni, patre mortuo, anno mundi 4301. à Christo nato 338. imperat vnà cum fratribus Constante & Constantio. hi, siue ex testamēto patris, siue ex propria eorū voluntate, Imperium ita partiti sunt, vt Constantinus Gallias, Hispanias, Britanniamque insulam obtineret: Constans Italiam cum Illyrico & Græciam: Constantius Byzantiū cum Oriente, qui Dalmatium patruelē Imperij focium haberet, quē postea militari factione oppressit. Nec durat diu fratrum cōcordia: nam Constantinus Gallico exercitu fretus, Constanti bellum infert: quod dum cupidius quàm cautius gerit, exceptus insidiis, vulneribúsq; confossus perit, ad Aquileiam, anno ætatis suæ 25. Imperij 3. Consulito Pomp. Læt. & Bap. Egna. li. i.

LICINIVS, iunior, Constantini Magni ex sorore Constantia nepos, creatus est Cæsar vnà cum Crispo, eiusdem Constantini ex Mineruina concubina filio, anno mundi 4278. à Christo nato 316. verū hi factione infaustæ Faustæ interficiuntur. Aur. Vict. Pomponius Læt. hic Crispus à Lactantio fuit eruditus.

CONSTANS, deuicto fratre Constantino, omni conatu superatis Alpibus Galliam intrat, varióq; euētu biennio pugnans, patrē fratris in potestatem redigit. Primū agit bonum principē, mox siue aduersa valetudine, siue rerum prosperitate mutatus, ingratus omnibus esse cœpit, donec & ipse Magnentij dolo, quem etiam seruauerat, dormiēs intra tentorium, non longē ab Hispaniis, ad Helenam oppidum, opprimitur, anno ætatis 30. Imperij 13. Consulito Pomp. Læt. & Bap. Egna. li. i.

CONSTANTIUS, cædem fratris Constantis ulturus, magno exercitu aduersus Magnētium cōparato, ingenti illum prælio, & memorabili, ad Murtiū, siue Mursam, vicit, quo Romani vires Imperij penē cōcidere, 53. millibus vtrinque desideratis. Mox cum Magnentius bellū reparasset, & ad Lugdunum iterum victus esset, gladio sibi latus aperuit. Cæterū Cōstantius, iterum in Persas cōtendens, dum ægrè fert Iulianum à militibus Augustū esse dictum, iuxta Tauri mōtis radices æstuantissima febre correptus, moritur, anno ætatis 40. Imperij 24. Hic orbis dominum se vocauit: Iulianum adoptauit. Consulito autores quos supra.

Fff 3

MAGNENTIVS, Comes duorum ordinum Augustæ (vrbs est Germaniæ) cõuiuiũ militibus exhibuit, à mane ad vesperam, more gentis. inde in cubiculũ ingressus, statim egressus est, indutus purpura, ac multis satellitibus cinctus: qui cõscij non erãt, coacti sunt assentiri: donatiuum dedit, posuitq; custodes ne quis rem aperiret. deinde cum lectissimis Gaifonẽ mittit, qui Constantem in tentorio occidit, anno mundi 4313. à Christo nato 351. Hic Cæsarẽ facit Decentium fratrem, mittitq; cum exercitu vt Gallias tueatur iamq; tota Italia: & Africa Magnentij erant. Constãtius tunc in Oriente aduersam fortunam cõtra Persas experiebatur: ad quẽ legatos misit cum literis, vti Oriẽte & Thraciis cõtentus esset: qui nihil respondet, sed Gallum patrualem Cæsarẽ faciẽs, eum in Oriẽte relinquit: ipse Hesperios adit, vlturus fratris cadẽ. atramen ne sua Roma bello vexaretur ciuili Galliã Magnentio permittit, si arma deponat: Tyrãnus sperans vincere, non paruit. pugnatur ad Murfam, magnis vtrinq; viribus: vincitur Magnentius: bellũ reparat: victus iterum, tandem gladio occultẽ prouiso mortem sibi consciscit. Pom. Læt. in Constãte. Aurel. Victo. Hic Desiderium fratrem per furorem vulnerauit, & quõsdam ex amicis occidit, paulò ante quàm seipsum occideret.

DECENTIVS qui Gallias tuebatur, audito fratris sui Magnentij casu, laqueo apud Senonas vitam finiuit, sibi metuens. horum frater Desiderius Constantiũ adiit, à quo humanissimẽ exceptus est anno mundi 4316. à Christo nato 354. Pom. Læt. Aurel. Vict.

FL. CL. IULIANVS natus Constantinopoli, patre Constantio, Constãtini Magni fratre, matre Basilina, forma liberali fuit, ingenio callido, ad literas & ad arma apto. Hũc Constantius patruelis, Magni filius Constantini, adoptauit, Cæsarẽ fecit, ad Gallias tuẽdas misit. hostes hinc profligat, Gallias Alemannorũ incursum vastatas, sub primũ accessum, præter omniũ spem asserit, regẽm q; Germanorũ capit. Agrippinam (quẽ nunc Colonia dicitur) recipit. Deinde assensu totius exercitus Parisiis Imperator & Augustus vocatur an. mun. 4325. à Christo nato 363. Ad Constantium literas mittit exorans vt qui licet repugnans, Imperator sit à militibus appellatus, in cõfortiũ Imperij admittatur: renuit Constãtius. Ad bellum ciuile parat se Iulianus, item & Constãtius, qui nihilominus febre correptus, cum deficeret successorẽ statuit Iulianum. Adepto itaq; Imperio solus rerum summa potitus Iulianus, Persis bellũ mouet: verũ à transfuga quodã Persa in insidias deductus, cùm eum hinc inde Parthi vrgerẽt, ab vno ex hostibus, & quidẽ fugiente, conto percutitur: & cũ Philosophis de immortalitate animæ tractãs, paulò post moritur, anno ætatis 31. Imperij, mensibus 19. à morte Constantini patruelis. Hic aduersus fidem Christianam libros edidit. Egna. lib. 1. Pom. Læt. Aure. Vict.

IUVIANVS, seu Iouianus, è Pannonia, mortuo Iuliano electus est princeps, & statim Antesignani Iuuiantum clamauerunt: tunc qui in medio, quique postremi erant milites, opinati Iulianum reuixisse, ingenti lætitia effusi, choreas ducebãt. Hic cum Persis fœdus icit, Trãstigritanas prouincias quinq; reddidit: atq; Arfaci Armeniæ regi, Ro. socio, & amico, opẽ ferre vetitus est. At è Perside rediẽs hyeme aspera, ingressus cubiculum noui rectorij, positus etiam ibi prunis, ex cruditate insuper stomachi periit, anno ætatis 33. Imperij mensibus 7. Vide vt supia,

VALENTINIANVS Gratiani filius, è Pannonia ortus, quemadmodum & Iuuianus, apud Niceã, quæ vrbs est Bithyniæ, Imperator à militibus post excessum Iuuiani creatur, anno mundi 4328. à Christo nato 366. huic resistenti Imperium aggeritur: deinde Valentem fratrem consortem imperij facit. Hi Procopium imperium inuadentẽ Constantinopoli oppresere. Inde Gothi, ac barbaræ nationes à Valentiniano Thracia exturbatæ: Septentriõq; omnis cum Saxonibus ad officium, eiusdem opera redacti sunt. Parthi è Syria per legatos eiecti. Inquie- ra Germania sub eo pacata est, Theodosij maioris auspiciis. Ipse dum Quadorum legationẽ latrocinia excusantẽ audit, subita accensus ira incidit in morbũ, quo arefcẽtibz venis, cum nihil sanguinis emitti posset, obiit anno ætatis 55. Imperij 11. Pomp. Læt. Bap. Egna. alij scribũt eum subita sanguinis eruptione, voce amissa, sensu integro expirasse: idque ob intemperãtiam ciborum, quibus artus suos diffuderat. Aurel. Victor.

SEVERA, vxor fuit Valentiniani, ex qua suscepit ille filium nomine Gratianum, quem Augustũ creauit pater Valentinianus. vnà cum Seuera, quinetiã ipsa operã dante, in vxorem accepit Iustinam, ex qua suscepit Valentinianũ filium alterum ac filias tres, Iustam, Gratam, & Gallam: lata, priusquàm secundò nuberet, lege, vt qui veller, duas impunè vxores assumeret: sic populosas fore gentes prædicabat. Eutro. auctus li. 12.

VALENS, Valentiniani frater, qui cum eo, eiusdemque gratia & benignitate, imperauit in Oriẽte, mortuo fratre cum Gratiano fratris filio imperat, anno mundi 4339. à Christo nato 377. hic post prædicti fratris obitũ infeliciter cum Hunnis, Tartaris, Scythis & Gothis pugnavit: qui olim à regione trans Tanaim venerant, & superato nuper Istro (qui limes regionis erat) vagi Pannonias, Epirũmque & Thessaliam, direptis & incensis aliquot vrbibus, depopulabãtur. Valens itaque pro- perè ex Antiochia accitus, tantã pestẽ auertere non potuit, sed magna clade victus, terga dedit, & in fuga vulneratus decidit ex equo: deportatũq; in vile turguriũ; ibidẽ, ab hostibus septus, concrematur anno Imperij ferè 14. post fratris mortem tertio. sic miserè inrerit, qui paulò ante terror Oriẽtis fuerat: sed enim Christianos post mortem fratris afflixit, Arrianæ factionis fau- tor: monachos pugnare coëgit, repugnãtes occidit. Pomp. Læt. Egna. li. 1. Abbas Vrspergensis, Paulus Diaconus li. 1.

DOMINICA, Valentis vxor fuit, quæ Constantinopoli- lim obsidione liberauit, magna vi pecuniæ data Hũnis, Alanis- que & Gothis, qui victricibus signis, superato Valẽtio, eam ob- sidebant. Pompon. Lætus. in Fla. Val. Valentiniano. Claruerunt hoc tẽpore Basilius magnus, Cyrillus, Ambrosius, Epiphanius, Gregorius Nazianzenus, Theologi.

GRATIANVS, Valentiniani filius, à patre factus Augustus, cum eo imperauit annos 8. cum patruo Valère 3. cū Theodosio 6. attamen post patruum Valentē tunc demū ipse imperat annos 6. auspiciaturque anno mundi 4342. à Christo nato 380. Hic pietate in suos egregius. Valentinianū fratrem ex patre, Iustinæ filium, adhuc puerū, Augustū dixit, patre patruoq; extinctis. Mox Theodosium Hispanum in consortem Imperij assumit (ad exemplum Neruæ, qui Traianū ex Hispania ascieuerat) eiq; Orientem cōmittit vt esset velut vallum quoddam aduersus Gothos, & Hunnos, qui Thraciam & Daciam, tanquam naturale solum, occupabāt. Gratianus admodū iuuenis, bellum apud Argentoratū formidolosissimum ingenti felicitate confecit: nam plusquam 30000. Alemannorum interfecit. At verò dum tandē tantū spicula & arcus meditatur, & paucos ex Alanis, quos ingēti auro ad se vocarat, veteri ac Rom. militi præfert, Maximus qui apud Britanniam tyrannidem arripuerat, in Galliam traiciens, ab infensis Gratiano legionibus excipitur. Gratianum Parisiis fundit, & Lugduni ex improviso adortum, & in Italiam transire properantē, dolo circumuenit, & occidit. Eutro. auctus li. 12. Pom. Læt. Aure. Vict. Egna. li. 1. Oro. li. 7. ca. 33.

VALENTINIANVS Gratiani supradicti frater, à Maximo ex Italia pulsus ad Theodosium, qui Orienti præerat, vnà cum Iustina matre adiit: à quo benignè susceptus, & particeps Imperij factus, cum eo 7. annos imperauit. tandem in occidentis regnum restitutus, dum Viennæ negligentius moratur, fraude Eugenij & Arbogastis, à cubiculariis noctu strangulatur, vt voluntariam sibi mortem consciuisse putaretur. Pom. Læt. Eutro. auctus lib. 13.

THEODOSIVS, patre Honorio & matre Therman-tia genitus, genere Hispanus, originem à Traiano principe trahens, accitus ex Hispania à Gratiano, Imperij consors lectus, ac Orienti præfectus est, eodē certè anno quo solus imperat Gratianus. à cuius obitu ipsum merū Theodosij imperium incepit, anno mundi 4348. à Christo nato 386. Hic Hunnos & Gothos diuersis præliis vicit. cum Persis quoq; pacem pepigit. Maximum, tyrannum, qui Gratianum interfecerat, & sibi Gallias vëdicabat, vnà cum Andragatio præfecto, subito incursu vicit, ac prostrauit. Valētiniano Imperium asseruit. Eugenium tyrannum atq; Arbogastem, in Valētiniani vltionē sustulit, non sine manifesto numinis auxilio, vt exclamat Claudian. his versibus:

*O nimium dilectè Deo, cui fundit ab antris
Æolus armatas hyemes, cui militat æther,
Et coniurati veniunt ad classica venti.*

Aquileiā per inuias alpeis cū raptim contendisset, deletis aduersariorum multis millibus, insignem reportauit victoriam. Quantum veterum scripta & picturæ docēt, Traiano fuit similis corpore, & moribus: nisi quòd vinolentiam, & triumphandi cupiditatē ita detestatus est, vt bella non mouerit, sed inuenerit, prohibueritque lege, ministeria lasciuia, psaltriasq; comestationibus adhiberi: & consobrinarū, tanquam sororum, nuptias vetuerit: tantum pudori & cōtinentiæ tribuebat. obiit Mediolani, atatis anno 50. Imperij 17. nam 6. cum Gratiano, & 11. post Gratianum imperat. fuit pius, sagax, nec à literis alienus. Aurel. Vict. Pomp. Læt. Bap. Egna. li. 1. Pau. Diac. li. 12.

FLACILLA, Theodosij vxor, Arcadium & Honorium, qui etiam cum patre imperarunt, peperit. Vide Pomp. Lætum.

ARCADIVS & Honorius, Imperatoris Theodosij filij, imperarūt cum eo 3. annos: attamen post mortem patris ipsissimum eorum Imperium incipit, anno mundi 4359. à Christo nato 397. Arcadius Constantinopoli imperat, Honorius Romæ: sed cum per ætatē tantæ rerū moli impares essent, tres Imperij tutores testamēto sanxit pater: Arcadio Rufinū, Honorio Stiliconem cōmendauit: Africæ verò Gildonē præesse voluit. Quis autem animorū recessus intueri possit? sanctissimū legatius cupidō regnādi violat. Rufinus, clam missis muneribus, Alarico Gothorum regi capere arma cōtra Arcadium, persuadet, vt eo metu imperiū ipse ab Arcadio extorqueat. Re intellecta, à militibus Italicis, perniciosus tutor obrūcatur. caput cū dextra ante Constātinopolis portas pendens, spectātibus ludibrio fit. Caianus Rufini sceleris æmulus, eundē vitæ exitum habet. Imperauit Arcadius an. 13. obiit Constantinopoli. Pom. Læ. Bap. Egna. lib. 1.

HONORIVS imperat Romæ eodē anno quo Arcadius Constantinopoli. post annos 3. Gildo, Africam sibi vendicat: Mascezelis fratris filios enecat, à quo superatus, strangulatur. Mascezelem insolescentem vicit Honorius. Stilico Honorij focer regnum filio suo affectans, Sueuos, Vandalos, Alemanos magna prædæ spe sollicitat: illi properant cum 200000. & Rege Radagaso, qui in Italiam irrumpens capitur, & in carcere strangulatur: in cuius locum hostes Alaricum Regem creant, qui Romam capit anno mundi 4373. à Christo nato 411. Tandē fraude cognita Stilico Vandalus vnà cum filio sublati est. imperat Honorius annos 31. cum patre 2. cum fratre 3. cum fratris filio 16. obiit Romæ. Pau. Diaco. lib. 4. Pomp. Læt. Bap. Egna. lib. 2.

THEODOSIVS iunior, Arcadij filius, Orientale Imperium post patrem tenuit anno mundi 4372. à Christo nato 410. hunc puerū admodum, moriens pater reliquit sub tutela Isdigerdis Persarū Regis: quod bene cessit: nam barbarus Rex tutelam summa fide gessit, & pacē cum Romanis quoad vixit habuit. Honorio patruo defuncto Valentinianum Constantio & Placidia natum, Cæsarem facit, & peropportunè Romā mittit: nam Ioannem factione Castini Imperatorem factum, atque etiam Africam sibi vendicantē, nouus princeps oppressit. Genserius, Vandalorum Rex, post insignē victoriam & magnam stragem, Carthaginē occupat. Ad Aquilonem Bleda & Attila, fratres, Hunnorum Reges, Illyricum & Thraciam Thermopylas vsque deprædantur: tamen omnia Theodosius magna gloria tutatus est. Vide Pom. Læ. & Bap. Egn. li. 1. vixit, imperauitq; annos 48. cum Honorio 21. postea 27. obiit morbo apud Constantinopolim. Vide Pau. Diac. li. 4. Hoc principe Venetiæ felicibus auspiciis in aquis habitari cœpere. Nestorius cum hæresi nominis sui, & cum Pelagianis, synodo Ephesina damnatur: & Pharamundus apud Francos primus regnat.

EVDOKIA, Leonis Atheniensis Philosophi filia, Theodosij vxor fuit, quæ præter egregiam formam, singularemq; pudicitiam, etiam literis excelluit: hæc filiam eiusdē nominis peperit, quæ Valentiniano nupsit, quo Romæ occiso, vt viri mortem vlcisceretur Genserium ex Africa vocauit: qui Romā venit, ac rediens Eudoxiam viduam abduxit.

GENSERICVS, Alanorum, Vandalorumque Rex ab Hispaniis euocatus à Bonifacio Africæ præfecto, in Libyam intromittitur, vt eidem Bonifacio aduersus Sigisuldū siue Suuldum opem ferat, nam Bonifacius ille Africā vsurpare conabatur. Gensericus itaque cum suis Alanis & Vandalis totā penē Africam ferro, flamma, rapinis crudelissimè deuastans, catholicam insuper fidem Arriana impietate subuertit: anno mundi 4390. à Christo nato 428. post treis annos Hipponen obsedit: mense 3. obsidionis D. Augustinus, in illa ipsa vrbe cuius erat Episcopus, obiit annos natus 76. nec vrbs suæ ruinam vidit. Pom. Læt. Paul. Diac. li. 14. Ab Vrsper.

ATTILA Hunnorum Rex omniumq; Septentrionalium penē nationum, fratrem suum occidit, eiusq; subditos sibi parere compulit. Hic Imperium Occidentale ambiens, ac Visigothis inuidēs, exercitum 500000. hominum comparauit: in Galliam irrupit: cum Ætio, Imperatoris vicē gerente, & cum Theodorico Visigothorū Rege, in campis Catalaunicis grauissimo prælio pugnavit: cæsa sunt 180000. (alij scribunt 200000.) vtrinque hominū, inter quos Theodoricus: tantūmq; sanguinis effusum est, vt paruulus qui ibi labebatur riuulus, immodicus subito torrens effectus, cadauera secum traheret peremptorum. commissum est id prælium anno mundi 4414. post Christum natum 452. nullus pedē retulit, nullus retro vulnus accepit: tanta contentione pugnatum est. At superatus Attila, tandēmq; resipiēs, Italiā peruasit furibundus, actūmq; esset de ea, ni Papa supplex illum adiēs, totius Italiæ salutem reportasset. Vxorem exinde duxit Imperatoris Valentiniani filiam, aliās minitatus Imperatori: dein alteram duxit: cūque nuptiarum die nimio se vino ingurgitasset, expirauit, Pau. Diac. li. 15. Ab Vrsper.

FARAMVNDVS, primus Francorum Rex incepit apud eos imperare anno mundi 4383. à Christo nato 421. fuit hic Marcomiri Francorū Ducis filius, sed vt paulò altius rem repetam, Franci Troia oriundi (qua capta, Duce primū Francione, ad Mœotim paludē se contulerant, nec procul ab ea urbem condiderant, quā ad Valentinianum vsque Valentiani filium ac Gratiani fratrem incoluerant) Duce Marcomiro, Faramundi patre, in eam Germaniæ regionem, quæ nunc Franconia dicitur, concesserant tum cum ad vectigal pensitandum reuocati, Imperium, circa paludem Mœotidē agentes, derectassent. Sub Faramūdo primū vsi sunt legibus Frāci: tunc enim quatuor ex primotibus qui cōtrouersias dirimerēt, elegerunt: tunc etiam lex Saliqua cōdita Regnat. Faramundus apud Francos annos 11. Robertus Gaguin. li. 1. Paul. item Æmyl. li. 1.

CLODIO, secundus Francorum Rex Faramundo patri succedit, anno mundi 4394. à Christo nato 432. Hic Thuringos subegit: Cameracum cepit: Romanos ad Rhenum prostravit: traiecto flumine, Tornacum etiam cepit, in Galliam traiecit, finitimos Reges vicit: Burgundiam, Tholosam, totāque Aquitaniam in potestatem redegit: comatos voluit esse Francos, libertatis indicium, comatus ipse dictus. Rexit annos 18. Vide vt supra.

M E R O V E V S tertius Francorum Rex, succedit Clodioni anno mundi 4412. à Christo nato 450. siquidem occisus à Bonifacio in Africa pueris Valentiniani Cæsaris, aduersus eum à matre Placidia missis, ad tantæ cladis famam Franci, velut nouo classico exciti, hoc Rege in Galliam regressi sunt. Cogitur Aëtius, exercitus Romani dux, cū pristinis hostibus Francis, Burgundionibusq; foedus ferire: cui etiã opem tulerunt aduersus Attilã in campis Catalaunicis, vbi prostrata sunt vtriusque 200000. armatorum: tunc rediit Attila in suam Hungariam. Porro Aëtius Francos cum eximiis laudibus dimittit. Franci longius spe promota, Senonum etiam, Parisiorumque ac Aurelianensium ciuitates occupauere. Quicquid in Gallia Meroueus Rex cum suis possedit, Frãcia dici cœpit. Expectatione autem magnorum nouorumque motuum cõsiliorumque, Meroueus obiit, anno regni 10. Vide Paul. Æmy. li. i. Gag. li. i.

C H I L D E R I C V S, Merouei filius, vir bello clarissimus, pacis artibus minus nobilis, successit patri anno mundi 4422. à nat. Christi 460. Hic cum pudicitiam illustrium foeminarum attentare diceretur, ob cõiurationem procerum, sibi fuga consulere coactus, in Thuringiam ad paternos amicos se contulit, expectaturus fortunam aliquam redeundi: datis prius occultis mandatis amico Vidomaro, acerrimi ingenij viro: nummumq; aureum cum in duas partes Childericus diuisisset, alteram sibi retinuit, alterã illi dedit, vt nulli nuntio fides haberetur, nisi qui partẽ nummi deferreret. Sic itaque bello nil opus fuit ad recuperandum regnũ: plus amicitie necessitudo, quàm vlla arma, valuit. Rexit annos 26. Vide vt supra.

V A L E N T I N I A N V S tertius, Constantio & Placidia genitus, ab Honorio cum matre pulsus, in orientẽ proficiscitur, à Theodosio iuniore suscipitur: subinde mortuo ipso Honorio, Eudoxia Theodosij filia in vxorẽ accepta, Romam opportunè missus, Ioannem tyrannum obterit: à Theodosio Augustus appellatur, Romæque Imperat, anno mundi 4329. à Christo nato 427. cum Genferico statim foedus init, parte Africæ, vt videri voluit, cõtento: & aduersus Attilam Aëtij ductu, feliciter conflixit: quem Aërium postea iussit occidi: à cuius militibus, in vltionẽ, ipse Imperator paulò post occiditur. Hoc principe Frãci Gallias, Angli & Scoti Britanniam occupant. Vandali Africam populantur. Hunni Europam vexant & Italiam: tunc imperium Romanum funditus est collapsum ad Carolum magnũ vsque: nihilominus tamen interea Constantinopolitani Imperatores, Romanos se quoque Imperatores nuncupabant. imperauit annos 30. Pomp. Læ. Egna. Pau. Dic. lib. 5.

M A R T I A N V S humili loco natus, militia tamen clarus, Pulcheriæ Archadij filie opera, Constantinopoli, post Theodosium primum admodũ senex imperauit. Cum Vandalis foedus percussit: arma nunquam nisi prouocatus mouit: dicere solitus, *Non decere principẽ arma sumere, dum licet ei in pace viuere.* Is Talianum Iuliumque (ambo fratres erant, qui eum olim ægrum hospitio susceperat, & aquilæ superuolantis eius caput, auspicium retexerant, viaticoque 200. aureorũ inopẽ & ægrum recrearãt) statim vt princeps est dictus, illum Constantinopoli, hunc Illyrico præfecit. Imperauit Martianus annis septem, auspiciatus anno mundi 4413. à Christo nato 451. Vide vt supra.

Ggg

FL A. Vale. Leo, primus Græcanici sanguinis, Asparis Patri-
cij factione, post Martianū Constantinopoli imperat anno mun-
di 4420. à Christo nato 458. Aspar conuenerat cum Leone,
vt factus Imperator, Ardaburiū eius filiū adoptaret: quod Leo
præstitit: populus, vbi hæc nouit, Ardaburium cum patre inte-
remit: vel vt alij sentiunt, insidiarū in se autores occidit: Anthe-
mium Cæsare fecit Leo, Romamque misit: deinde Olybrium
misit qui Anthemiū regno pelleret: at factione Richomeri iam
iam fuerat Seuerus Lucanus Rauennæ Imperator electus. Leo
Basiliscum Patriitiū aduersus Genfericū misit, qui eum propul-
savit, cum iterum in Italiam irrumpere tētaret. Cum Ostrogo-
this fœdus pepigit, (nam Illyrium vastabant) eisq; Pannoniam,
acceptis obsidibus, incolendam concessit. Hic Leo paulò ante
obitum Leonem, Ariadnæ filix suæ filium, consortem imperij
fecit. Byzantium magna ex parte conflagrauit: præterquã quòd
Italia in perpetuo motu fuit. Imperauit annos 17. Pomp. Læt.
Egna. lib. 2. Pau. Diac. lib. 16.

LEO iunior, puer ab auo relictus, cum annum præuisset,
Zenoni patri, aut saltè vitrico, manibus suis diadema imposuit,
patrémque pro se deinceps imperare iussit. Egna. lib. 2.

ZENO Constantinopoli imperat anno mundi 4437. à
Christo nato 475. fuit ex Isauris Ciliciæ, obscuri sanguinis, fa-
cie deformis, moribus tyrannus, vt Isaurū agnoscas. Hic Theo-
doricum Ostrogothorum Regē cum vnicè diligeret, Cōsulem
fecit, ac in Italiam aduersus Odoacré misit: occurrētem Odo-
acrem Theodoricus prælio vicit, fugauit: fugiēs Odoacer, intra
mœnia vrbs non admissus, citissimè Rauēnam cōtendit. trien-
nium ibi obsessus, tādémque à Theodorico in fidem receptus,
contra fidem truculēter excarnificatur. Pellitur regno Zeno à
Basilisco factione vxoris Augustæ, cum in Isauriam cōcessisset
maritus Imperator: non multò pòst reuersus Zeno Basiliscū ex-
pulit, quē vnà cum filio inedia mori coëgit. Sunt qui viuum ad-
huc inclusum ab vxore sepulchro tradant. Hoc principe incen-
dium odeò graue fuit, vt præter maximā vrbs partem conflag-
ratam, centum & viginti librorum millia combusta sint: inter
quæ & Homeri poëma, intestino draconis 120. pedū, aureis li-
teris descriptum. Pom. Læt. Pau. Diac. lib. 6. Egna. lib. 2.

ARIADNA, supradicti Zenonis vxor, fratrem Basiliscum
Imperatorem fecit, filiūque eius Cæsarem, absente quidem
viro suo, qui rediēs supplicium de patre & filio sumpsit, vt iam
dictum est. Bap. Egna. lib. 2. Romanorum Principum.

Ggg 2

F L A. Vale. Anastasius, Constantinopoli post Zenonem, Ariadnæ opera, imperat, anno mundi 4454. à Christo nato 492. Hic à Græcis cognominatus est Dicoros, à discoloribus oculorum pupillis, quarû dextra nigricâs, sinistra cœrulea fuit. inter bonos principes referendus veniret, quanquam humili loco ad imperiû sit euectus, nisi postea mutatus Eurychianæ hæresi adhæsisset: vnde illi aduersus orthodoxos graue diffidium conflatum. Legatos Indorum cum muneribus venientes, placidissimè audiuit. à mari ad Selymbriâ longum murum duxit, ne incursiones Mysorum, Bulgarorû, & Scytharû obesse possent. Athenodorus Tyrânus in Cilicia pœnas luit: & Longinus tanquam fera dilaniatus est. Hunni, non cõtenti Armenorum spoliis, Cappadociâ vastauerunt, & vsque ad Lycaoniam vrbes diripuerunt. Ad Aquilonem Vitalianus rebellauit: vt quiesceret nongēta pondo auri ab Imperatore accepit. Getæ Macedoniâ, Thessaliâ, Epirum diripuerunt: quibus, pro captiuis redimendis aurum cum misisset Anastasius, nec sufficeret hostiû votis, Barbari captiuos aut in domibus suffocarunt, aut pro mœnibus in cõspectu multitudinis trucidarunt. obiit octuagenario maior, subita morte, vel fulmine tactus, ob heresim vt aiunt, imperij anno 28. Pom. Læ. Egna. lib. 2.

I V S T I N V S Thrax, dolo imperiû adeptus est: nam mortuo Anastasio, accepta ab Amantio eunucho pecunia vt militi pro Theocritiano eligendo distribueret, in se cautè Thrax suffragia vertit. fuit primùm suûm custos, deinde boum, post lignarij cuiusdã minister, postea miles, deinde princeps ordinis, hinc Comes, dein Imperator: annis 9. optimè præfuit, & feliciter. Vide vt supra.

A M A L A S I V N T H A Theodorici filia Athalaricique Gothorû Regis mater fuit, cum qua imperauit ipse filius octo annos, auspicatus anno mundi 4488. à Christo nato 526. hæc mortuo filio Athalarico Theodatum cognatum in consortem imperij legit: verùm ingratus hic, ac perfidus, eam paulò post relegauit, tandè etiam obtruncari iussit: nec ita diu postea imperauit: quinetiâ ipsum Optris occidit: quare Gothi Vitigem Regem crearunt: què captû Belifarius Rauenna poritus, Constantinopolim duxit. Blondus lib. 3. Deca. 1. Pau. Diac. lib. 7. Ab. Vrsper. Pom. Læ. in Iustiniano. Pau. Emy. lib. 1. de re. Franc.

A T H A L A R I C V S Gothorum Rex, Theodorico auo materno, (qui Gothorum primus in Italia imperauit 34. annis) iuuenis admodû, nempe octo annorum, successit: huius immaturam ætatè mater rexit, erudiendamque ciuilibus, priusquam bellicis artibus curauit: nam pater Eurharicus obierat. hic ætatis anno 16. imperij 8. decessit. Vide vt supra.

Ggg 3

CLODOVEVS hoc nomine primus, Francorum Rex quintus, Francicæ vtique religionis conditor, successit patri Childerico anno mundi 4448. à Christo nato 486. Hic vxorem duxit Christianam Clotildem Burgundionem. Syagrius, Egidij Romani filius (eius qui, expulso Childerico, Francis præfuerat) à Sueffionibus expulsus, Tolosam confugit ad Alaricum Visigothorum Regem: à quo proditus, & Clodoueo redditus, securi percutitur. Sic desiere expulsi & cæsi in Galliis imperium habere Romani. Deinde Clodoueus Turingiam debellat: à Rheno ad Sequanam regnum ampliat: ad Ligerim vsque fines suos extendit. In bello quod ad Tolbiacum gessit, periculi magnitudine, idolorumque diffidentia, repente vouit se Christianum fore: voto facto Germanos hostes vicit, subegit, tributa imposuit: à D. Remigio Remensi Episcopo cum Francis omnibus baptizatur. Post hæc Gundebaldum Burgundiarum Regem & patria cedere coëgit: Alaricum Regem cum suis Visigothis fudit. Mœnia Engolismæ ruinosæ in cõspectu Clodouei urbem aggressuri ruunt: illinc Burdegalã vsq; hostes insecutus, iterum vicit. Omnes tum ferè Gallias, & vniuersam Alemaniã Rex sub ditione tenuit: ab Anastasio Imper. dona recepit, Patritiatu & Consulatus titulum, & insignia, coronã insuper auream, multis vnionibus distinctam, quam postea Romã D. Petro offerendam remisit. rexit an. 30. Hic Lutetiã sepultus est in æde quã D. Perro & Paulo erexerat: hodie Fanũ D. Genouefes vocatur. Æmy. li. i.

CHILDEBERTVS patri Clodoueo successit ann. mundi 4478. à Christo nato 516. Hic Almaricum fundit, occidit: Hispanias populatur: sorore, quod ab Arriana hæresi abhorrebat, à viro Almarico Alarici filio dui è tractatã, reducit. Tãdem obiit sine liberis anno regni 45. Sepelitur in æde D. Germani ad Parisios ab eo erecta, & dicata D. Vincentio.

IUSTINIANVS, Iustini ex sorore nepos, ab auunculo, paulò ante obitum successor instituitur, imperatq; anno mundi 4491. à Christo nato 529. Hic Romani imperij gloriam Plurimum ampliavit. Primùm Perses, Belisarij opera, intra suos fines cõtinuit, fudit, fugauit, trans Eufratẽ abire coëgit: iura imperij toto Oriẽti posuit: Belisarium cum victoria redeuntem, & aureo curru triumphantem Iustinianus magno plausu excepit. Inde eodem duce Romã à Gothorum seruitute asseruit: Africa quoque recuperata, Gelimerem, Vandalorum Regem, catenis vinctum Constantinopolim misit Belisarius: triumphus maior Persico fuit. Narsete duce, occupato aliunde Belisario, tandem Gothos deleuit Iustinianus. Leges, fufissimè antea dispersas, opera Triboniani cõtraxit: Institutionũ libros quatuor edidit: Codicem inuulgauit. Maximus sanè princeps, nisi auariciæ, & delirij Eutychiani reus fuisset. Serici vsus è Persis ad Græcos hoc tempore trãsit, iam pridẽ destitit. Moritur morbo, & mente captus, anno ætatis 82. imperij 38. Pom. Læt. Pau. Diaco. lib. 7. & 8. Egna. lib. 2. Eutr. auctus lib. 16. autor est, Iustinianum morte præuentum cùm edictum vbiq; à pietate alienum transmisisset.

THEODORA vxor fuit Iustiniani, ex quo matrem Iustinæ suscepit Iustinianus. Hæc fraudẽ molita est in Syluerium Papam, quem Belisarius falsis testibus conuictũ in exilium misit, ybi etiam mortuus est. consulto Eutropium auctum li. 16.

Ggg 4

CLOTARIVS Francorum Rex septimus, atque huius nominis primus, succedit fratri Childeberto, imperatq; Francis anno mundi 4522. à Christo nato 560. Hic tertiam redituum ecclesiæ partem sibi dari iussit: cui dationi Turonum Archiepiscopus liberè & fortiter se opposuit, vaticinatus regno spoliatum iri Regem, si pauperum bona imminueret aut eriperet. Cranû filium bello subactum, cum vxore, liberis, & vniuersa familia exurendum curauit. is enim patri non obsecundans, multa Galliæ dâna intulerat, primùm à Childeberto patruo instigatus, deinde socero Aquitanix duce eius causam defendente. Conabus Britanus eum excepit, ac tutatus est. Socerum illum Rex ferè perdiderat. Britannum autem paulò ante filij necem interemerat. Rex Compendij obiit anno regni quinto. Pau. Æmy. lib. 1. Robertus Gaguinus lib. 2.

CHEREBERTVS, qui & Aribertus, patri Clotario succedit anno mundi 4527. à Christo nato 565. nam ei, diuisa inter fratres hæreditate paterna, parisij forte obuenerat: Chilperico Suefsionum regnum, Guntrano Aurelianensium, Sigiberto Metensium. Fertur Cherebertus paucos annos vixisse, muliere quauis corruptior, scortationi & luxui addictissimus: cõputantur tamen in chronicis anni nouem administrationis huius Childeberti. Pau. Æmy. lib. 1. Ro. Ga. lib. 2.

IUSTINVS Iunior, filius filix Iustiniani Imperatoris, post auum imperat Constantinopoli anno mundi 4529. à Christo nato 567. Hic æmulus Iustini, atque perinde ac filius à Iustiniano in regia semper enutritus, facili admodum ingenio fuit, atque ad promerendam, ex liberalitate, hominum gratiam accõmodato. Cum Persis fœdus pepigit, tributo, quod Romani annum his penderent, sublato. Porrò Narses cum post Gothicam victoriã Italiæ præesset, accusatur apud Iustinum, malæ administrationis: hic per literas se purgat. Sophia Iustini vxor, scripsit ad Narsetem vt ad pensa muliebria rediret, eunuchus enim erat Narses, quare eum oderat. tunc Lõgobardi, Germanica gens, qui in Pannonia erant, à Narsete indignato vocati, in Italiam irrumpunt, quã ab Alboino Rege ad Desiderium, per 204. annos in principatus diuisam tenuere: responderat vtique Sophiæ Narses, se talem texturû telam, quam ipsa discutere & diuellere nequiret: obiit graui pedû dolore Iustinus anno imperij 11. Pom. Læ. Egn. lib. 2. Longinus, primus Rauennæ exarcha fuit anno mundi 4533. à Christo nato 571.

TIBERIVS Constantinus adoptatus à Iustino, rem per septennium fatis feliciter administrat, Persas sæpe profligatos, intra suos fines compellit, recepta Mesopotamia. Longobardi rupto fœdere urbẽ Romam graui obsidione premunt: sed eos iniuria decidetium imbrum depellit: nihil hoc principe fortunatius, si res vt in Oriente, ita in Occidente successisset. vixit summa cum pietatis & liberalitatis opinione. Pomp. Læt. Egn. lib. 2. Diac. lib. 8.

MAVRICIVS, Cappadox, Tiberij Constantini gener fuit: à Socero successor declaratur, imperatque ann. mun. 4547. à Christo nato 585. Hic imperium sub initia Persis victis, Scythis afflictis, Longobardis repressis, ac Hunnis è patrio solo in solitudines pulsis, feliciter administravit. Mox tamen cum præ avaricia, stipendia aut nulla aut rara daret, cõiuratur in eum ab exercitu cui præerat Phocas imminēs Sarmatiæ. Tandem cum frustra Phocæ infidias, somnio etiã admonitus præcauet, cumque miles stipendio fraudatus, seditiosus agit, ab eodem Phoca imperio & vita priuatur Mauricius anno ætatis 66. imperij 20. vxor, liberi, omnîsq; eius profapia cum eo sublata est. Turcicum nomen tunc primùm Asiæ auditum. Pom. Læ. Egna. lib. 2. Hic Mauricius Childeberto Frãcorum Regi summam argenti misit vt Longobardos Italia exturbaret. Pau. Diac. li. 8. mirũ est sanè in hoc Imperatore opum cumularum cupiditatẽ eius oculos ita excæcasse, cum præsertim notarius primùm fuisset, deinde miles, postea præfectus vigilum, deinde Imperatoris gener, postea Augustus. Discant itaque Principes avaritiam non tãtũ illos dedecere, sed & damno & exitio interim illis esse: (exemplo sint Imperatores Pertinax & Mauricius) contrã verò maximum esse Principis ornamentum liberalitatem.

CONSTANTINA, Tiberij Imperatoris filia, Mauricij vxor fuit, ex quo liberos suscepit, qui vnã cum patre & matre cæsi sunt, vt dictum est. Vide autores quos supra.

CHILPERICVS, post fratrem Cherebertum apud Francos imperat anno mundi 4536. à Christo nato 574. Initio Chilpericus neque omnia tenebat, neq; fortior erat. Inter fratres de regno lis est. Sigiberto in Germania trans Rhenũ occupato, Remorũ oppidũ quod ditionis Sigiberti erat, nonnullaq; in Campania loca Chilpericus adoritur: paratque bellũ quantum potest maximũ cum filio Theodeberto. Sigibertus redit: Suefionum deditione facta, Theodebertum capit, quẽ statim ad Chilpericum remittit, iureiurãdo tamen prius astrictũ, vt ne vnquã bellũ aduersus eum susciperet. Attamẽ iussu patris, violato iureiurando, cõtra patruũ dimicans occiditur Theodebertus. Rebus accisis Chilpericus Tornacum se recipit. Sigibertus magna põpa cum vxore Brunehilde Parisios ingreditur: atq; post paucos dies cum statuisset fratri ne vitam quidẽ saluã iri, à duobus percussoribus, quos Fredegũda Chilperici vxor immiserat, trucidatur: Hæc tandẽ etiam cum adultero Landrico, virum, regẽ, noctu à venatione redeuntẽ, cædi curauit: ad Calam Parisiorũ vicum. huius item imperio nouercæ, puer regius Clodoueus, natus postremus, iam ante necatus fuerat. rexit annis 14. Sepultus est in æde D. Germani à Pratis, iuxta Lutetiam. Æmy. lib. 1. Gaguin lib. 2.

CLOTARIVS, huius nominis secundus, Francorũ Rex 10. Chilperico patri puer admodũ successit, anno mundi 4549. à Christo nato 587. Tutor à Guntrano patruo ei datur Landricus: apud matrem Fredegundam educatur. Cruetam de Saxonibus victoriam reportat Clotarius: rexit annos 44. in æde D. Germani sepultus est. Vide vt supra.

PHOCAS in eius Imperatoris, & Domini sui, locū succedit, quē nuper imperio & vita priuarat: nec tamen ipse ab auariciae vicio tēperauit, cū causam ei auaricia Mauricij praeuisset coniurandi in caput illius: quin longē studiosius corradēdā pecuniae incubuit: & omnia ex Persicā seruitutis instituto egit. Hic Romanum Pontificē primarium omnium declarauit sollicitatus à Bonifacio 3. Cetera ad eō socors & ignauus, & frequentibus adulteriis infamis, vt cū Ro. imperium vndiq; barbari vastarent, statētque solū eius nominis vmbra, conspiratum sit in illum ab Heracliona, Heraclio & Prisco, qui captum inertissimum hominem prius interfecere quā ferre ei supplicias eius milites potuerint, omnēmq; stirpem impurissimi principis sustulere. coepit imperare anno mundi 4567. à Christo nato 605. imperatque annis 8. Egn. lib. 2.

HERACLIVS, qui in Phocam coniurarat, à militibus primū Imperator pronunciat: populus dein & Senatus ingenti acclamatione probant: accepto itaq; diademate à Sergio Constantinopolitano patriarcha, Persicum bellum parat, legatis antea missis pro induciis impetrandis. Ludibrio habitus à Persis, ad eō excanduit vt differre non potuerit: respondebant enim impij hostes non prius se Romanis pacem daturus, quā Christum abnegasset Imperator. Perside igitur omni, in vltionem, igni ferroque vastata, lignū salutiferæ crucis recepit. Celebris adhuc est nobis dies festus, argumentū victoriæ insignis: Tigris factus est inter vtrosque limes: nouo tandem morbi genere obiit Heraclius, anno imperij 30. Pom. Læ. Egn. li. 2. Tunc Mahometes insanus emerfit.

MAHOMETVS ex stirpe Ismaëlis oriundus, in Arabia humili loco natus, inops, ac orphanus, captus est ac veditus mercatori cuidā diuiti, qui eum mercimoniis praeuoluit. hero mortuo vxor eius vidua ac vetus nupsit Mahometo robusto iuueni: qui à Sergio monacho hæretico praua imburus opinione, diuinitatem quādam inde sibi adstruxit, quā leuissimo hominum generi facilē persuasit: cūmq; epilepsia laboraret, cōspectum se Angeli Gabrielis minime ferre posse cōminiscebatur: sunt etiā qui prodant assuefactā columbam ei ad aurem aduolasse, grana in aure capturā, mētītūque eum hanc esse spiritum sanctū. hic vinū lege prohibuit: plures vxores permisit: paradisum etiam voluptarium constituit: legem suam armis tutari sanxit. Hic itaque rerum successu elatus, Syriā, vastat, Damascum expugnat: in Persas mouet: à quibus victus Scenitas Arabes, Romanæ assuetos militiæ, ab Heraclio, ob negata stipēdia deficientes, adiungit. Sic stabilitō paulatim imperio, an. ætatis 40. veneno, vt aiūt, à cognatis ad quos vxoris hæreditas spectabat, inter epulas immixto, interiit spurcissimus ille: cuius tadē superstitio Romanorum principū ignauia, eō creuit, vt iam non Asiam solum, & Africam, sed bonam Europæ partē infecerit. Vide Egn. lib. 2. Pom. Læt. Blon. lib. 9. Deca. 1. Chro. Antonini. titu. 13. cap. 3. hunc Turci vocant Mehemet, alij autem Muhamet.

CADIGA, seu Tadiga Mahometi hera, cū vidua esset quin quagenaria, ac diues nupsit seruo suo Mahometo, à Sergio monacho, vt censet Pom. Læ. persuasa. hic Mahometus primò Cadigæ camelis ad negotiādū utebatur: cūmq; veniret in Palæstinam cum Iudæis & Christianis versatus, religionēmq; eorum edoctus, ex his duabus doctrinis mixtis, vnam quandā tertiā ac nouā cōfinxit circa ann. mun. 4586. à Christo nato 624. Vide Ab. Vrsper. in Heraclio Imper. & Volatēr. lib. Geographiæ 12.

HERACLIVS, qui & Constantinus iunior, & novus Constantinus dictus est, Heraclij ex Fabia Eudoxia filius fuit: admodū adolescens erat tum cū à patre imperiali diademate donatus est. Hic veræ pietatis cultor, cū nondum annum imperasset, Martinæ nouercæ insidiis, quæ Heraclionæ filio imperium astrueret, veneno sublarus est. Vide Baptistam Egna. li. 2. Pom. Læt. Succedit Heraclionas Heraclio anno mundi 4604. à Christo nato 642.

HERACLION, siue Heraclionas, imperauit Constanti-nopoli cum Martina matre, quæ imperium inuaserat venefica: hæc cū esset filia fratris Heraclij prioris Imperatoris, fuit item illi Heraclio vxor, suscepitque ex eo hunc Heraclionē siue Heraclionam. Cum imperium male partum vix biennio tenuissent mater, & filius decennis, in exilium à Senatu in Cappadociam mittuntur: mulieri lingua præciditur, ne oratione, qua plurimū valebat, populos commoueret: puero nasus abscinditur, ne decor aut gratia vultus in miserationē populum flecteret. Senatus tunc sine militibus Imperatorem Constantem fecit, quod rarò contigit, vel ante vel post Tacitum. Pomponius Lætus, in progenie Heraclij.

DAGOBERTVS huius nominis primus, ac Francorum Rex vndecimus succedit patri Clotario, huius nominis secundo, anno mundi 4593. à Christo nato 631. Hic viuo adhuc patre, pædagogo barbam vulsit, virgisque eum cædi iussit: pro miraculo habetur, patris iram vitare potuisse. Fratri Ariberto Aquitanæ regnum in partem hæreditariam dedit: Sclauos adhuc idolatras debellauit. Effeminatus Dagobertus, scortorū & pellicum agmen secum traxit: & variis in locis formosarū collegia instituit, quæ vt Reginæ adornarentur: D. Amandus, id flagitij corripiēs, in exilium mittitur. Rex Iudæos omnes qui Christum amplecti nollent, edicto expulit. Templum D. Dionysij, ad Parisios, à fundamētis erexit: ex aliis vndequaque corrasit, quò id vnū ditaret, nec quisquā ante eum patrimonij reditus annuos templis tam profusè donauit. Vascones rebelles in fidem recepit. Tandem profluuiio ventris obiit anno regni 14. Pau. Emyl. lib. 1. Gag. lib. 3.

CLODOVEVS, huius nominis secundus, Francorum Rex duodecimus, succedit patri Dagoberto anno mun. 4607. à Christo nato 645. cū Sigibertus natu maior Austrasia contentus esset. Clodoueus & Ludouicus idem nomē est Germanicè. Sigibertus, nulla prole suscepta, Ildebertū filiū Grimoaldi adoptat: verūm mox nascitur illi filius Dagobertus: quem Grimoaldus valde puerū, & tonsū, & monachum in Scotiā mittit, patre Sigiberto defuncto: & eundem Ildebertum Austrasiæ Regem creat. Clodoueus hanc perfidiā minimè fert. Ildeberto in bello occiso, Grimoaldus captus, Parisiis in carcere vitā miserè finiit. Fames maxima Galliā inuadit: cui vt succurrat Clodoueus, thesauros & opes, quibus ædem D. Dionysij Dagobertus pater ornat, aufert, obiitque anno regni 17.

CONSTANS, qui & Constantinus, Heraclij Constantini supradicti ex Gregoria, filia Nicetæ Patricij, filius, imperio potitur adnitente Senatu, vti dictū à me est, qui Martinæ scelus execrabatur. Hic dicitur etiam Constantinus tertius, qui valde dilectus ab auo Heraclio, Phocæ successore, magnisque honoribus functus, auitæ tandem impietatis hæres, Martinum Ro. Pontificem sibi aduersantem comprehendere iubet, in exilioque mori cogit. A Saracenis victus aufugit. Biennij ab eisdem induciis impetratis, Italiam petit, vt eam à Longobardis liberet: à quibus etiam victus, in suos conuertit iram, laminas argenteas, quibus Pantheon tegebatur, & alia quædam pretiosa, reliquias hostilium prædarum atque incendiorum aufert: plusque ornamentorum intra quintū diem vrbi detrahit, quàm barbari per tot annos: quicquid Romæ antiqui operis, signorumque fuit, in Siciliam secum asportat: vbi cum sextū annum agit, & auarè ac crudeliter tributū exigit, in balneis, à ministris, autore Mazese, interficitur, anno imperij 27. cœpit anno mundi 4605. à Christo nato, 643. Pom. Læt. Diaco. lib. 8. Egn. lib. 2.

CONSTANTINVS, natu maximus Constantis prædicti, post patrem imperat. Hic in Siciliam venit, vltusque Mizizium, siue Mazesen, tyrannum, & cædis paternæ conscios, bellum in Saracenos annos septem terra marique feliciter gessit: vnico congressu 30000. cæcidit: tributarios fecit. Ignis sub aqua ardet, Callinici inuentum: quo valde terrentur hostes Arabes. Bulgari trans Danubium derepente bellum ostentant: inhonesta pace, Mysia ad inhabitandum datur, cum annuo tributo. imperat annis 17. Pogonatus dictus, id est barbatus, quod barbatus è Sicilia rediisset. Egn. lib. 2. Dia. lib. 8. hic è palatio præcipitatus interiit.

CLOTARIVS, huius nominis tertius, Francorum Rex decimus tertius, succedit patri Clodoueo secundo, tanquàm maximus natu filius, anno mundi 4624. à Christo nato 662. Hic egregij nihil præstitit. Theodoricus huius fratres Childerico minor, post hunc, Ebroini Magistri equitum opera regnat: sed ob incontinentiam & scelera regno pellitur: & cum suo Ebroino in cœnobium traditur Theodoricus. Childericus frater, qui in Austrasia imperabat accersitus, Rex creatur. Tunc inertes Reges toti se Magistris equitū permittebāt, in deliciis clam volutabantur: rātum in publicū prodibant Calēdis Maij, cum pompa & regio apparatu. Ferè Parisij & Neustriæ regnum erat vniuersæ eorū ditiones: reliquum Galliæ in cōtrouersia erat, quàm plurimis ab eorū imperio deficientibus, dum penes Magistros equitum summa rerū esset, apud quos stetit ad Pipinū vsque, id est annis ferè cētum: vixit, ex quo patri in regno successit Clotarius ann. 4. regio magis ornatus nomine, quàm Regem agēs, sicuti nec qui ad Pipinum vsque ferè sunt. Amy. lib. 1. Gag. lib. 3. obiit nullis relictis liberis.

CHILDERICVS, huius nominis secundus accersitus ex Austrasia, vti dictum est, creatur Rex, in locum Theodorici prædicti anno mundi 4629. à Christo nato 667. Crudelis hic in suos, insignem virum Bodillum, palo alligatum flagris cædi iubet. Bodillus in vindictam inter venadum Regem adortus eum occidit 12. regnantē annum, atque vnà cum eo Reginam Blitildem, vterum ferētem. Sepultus est ad fanum D. Germani à pratis. Consulito autores quos supra.

H h h

THEODORICVS, huius nominis primus, ac Francorum Rex decimus quintus, qui iam post Clotariū tertium, ferè annum regnarat, & ob scelera in monasterium detrusus fuerat, perempto Childerico, è monastica vita reuocatus, à Francis in solium reponitur, anno mundi 4641. à Christo nato 679. Lendefius, Ercembaldi filius, Magister equitum creatur. Ebroinus, tandè relicto monachatu, ingenti sceleratorum manu collecta, inopinâtes hostes magna celeritate opprimit. Gaza capta, Rex agrè effugit initid: mōxq; se Ebroino cōmittit, Magistro equitum ab se dicto, & periculorū socio: medio in colloquio trucidatur Lendefius ab Ebroino. Ira sublato aduersario, Ebroinus vnus rebus, Regique præest: sæuitq; in eos quos sibi in calamitate insultasse sentit, nec dignitati, nec sanctirati cuiusquā patet. Pipini dein, & Martini, fratrū, Austrasianorū Ducum acies fundit Ebroinus, contraq; fidem datam Martinum occidit. tandèque occiditur ipse, ab Ermēfredo in Martini vltionē. Moritur Rex anno regni 14. qui à Pipino victus, fugatusque fuerat ante paucos annos: tum Pipinus Palatij curā suscipiēs, multum res Francorum auxit. Vide Gag. lib. 3. Æmy. lib. 1. Rex Atrebatibus sepelitur in D. Vedasti æde.

CLODOVEVS, huius nominis tertius, Francorum Rex 16. succedit patri Theodorico anno mundi 4655. à Christo nato 693. Hic breuis æui, moriens post annos quatuor, fratrem suum Childerbertum regni successorē habuit. Claret venerabilis Beda. Frisij, Rabodo eorum Duce superato, in Christianismum à Pipino inducitur: apud quos Vullibrotus, quem nonnulli Clementem Papam vocant, frequētes de Christi verbo conciones habuit, eosque instituit. Vide Chro. Reg. Fran.

IVSTINIANVS huius nominis secundus, qui etiā Iustinus quartus dicitur, Heraclianæ stirpis vltimus, imperat post patrem anno mundi 4648. à Christo nato 686. hunc pater Constantinus 4. imperij hæredē reliquerat, & fratribus minoribus, ne ad imperium aspirarent, nares absciderat. Praui hic ingenij, synodum aduersus sextam à patre celebratā indixit: aduersantem Papam cōprehendi iussit, quòd hanc synodū minimè probaret. Bellum in Arabas & Bulgaros cōtra fœdus mouit, vtrunque infeliciter gessit. Ammirathus Saracenorū Rex cum eo fœdus icit, Africamque restituit. Tum crudelitate in suos inuisor factus, imperio deturbatur anno imperij 10. & relegatur Chersonā, nare prius abscissa: opera Bulgarorum post annos sex restitutus in hostes sæuit: Tiberiū qui Leoncio successerat, fugat: Callinicum exocular: ac quoties truncas nares mungit, vnū aliquem ex iis qui Leontio fauerāt trucidat. Post annos sex restitutionis, Chersonā euertere studens, à Philippico, quem exilio dānauerat cum Tiberio filio, bello superatur, & occiditur. Egn. lib. 2. Pau. Diac. lib. 8. Ab. Vrsper.

LEONTIVS, qui & Leo secundus, adnitente Callinico Patriarcha Constantinopolitano, Iustinianum imperium deturbat, imperiūque inuadit, anno mundi 4658. à Christo nato 696. itaque ab Heraclio, qui Phocā occidit, in vna gente imperatum est annis plus 80. quod vix vlli priorum contigit: fuit Iustinianus sextus continua serie ab Heraclio Imperator, traditūque est imperium velut per manus Heraclianæ stirpi, quæ defecit in hoc Iustiniano. Porrò Leontius itidem cum infecta re ab expeditione Africana rediret imperio pellitur à Tiberio Absimaro, post annos tres, nasóque mutilatur, & in carcerem traditur. Egn. lib. 2. Diac. lib. 8.

ABSIMARVS, qui & Tiberius tertius, ab exercitu Imperator eligitur, cum Leontius ingēti classe parata aduersus Arabas Africam occupantes, infecta re rediret, anno mundi 4661. à Christo nato 699. Hic Arabas, opera fratris, repressit. Philippicum nobilitatis præcipuæ Cherfonā relegauit, quod aquila caput obumbrasse videbatur Philippico dormiēti. Cæterum septimo post anno, reuerso tandem Iustiniano, qui pulsus fuerat, ab eóq; captus, vnà cum Leontio interimitur: calcato prius eorum collo, à Iustiniano in folio sedente, vniuersaque plebe clamante: *Super aspidem & basiliscum ambulasti, & leonem, draconemque conculcasti.* id etiã fecit Papa Friderico primo, vt infra dicitur. Vide Ab. Vrsper. Egna. lib. 2. Diac. lib. 8.

PHILIPPICVS, cognomento Bardanes, quem acriter infectatus fuerat Iustinianus, quemque relegarat Absimarus, vita & imperio Iustinianum, secundò imperantem priuat, prius à se victum: ab exercitu etiã Iustiniani Imperator dicitur, anno mundi 4674. à Christo nato 712. Hic sextæ synodi decreta, altera synodo infirmare cõtendit, gratificaturus monacho, qui imperaturũ illum prædixerat, id prædictionis præmium petenti. Huic cum sermonis multũ, sapientiæ parum inesset, opesque imperij iam pridem congestas dissiparet, passus etiam Bulgaros Thraciã deprædari, post annos ferè duos, ab Anastasio in ordinem redigitur, oculisq; pridie Pentecostes priuatur, & sequenti die Arthemius Imperator designatur. Vide Pau. Diaco. lib. 8. Egna. lib. 2.

CHILDEBERTVS huius nominis secundus Francorum REX 17. fratri Clodoueo tertio succedit anno mundi 4659. à Christo nato 697. De huius gestis, quasi nil commendatione vel memoria dignum gessisset, nil scriptum reperi. Pipinus regnum administrans, D. Lamberrum Traiectētium Episcopum, ab Ebroino, virtutum hoste, sede pulsum, in pristinum locum restituit: qui cum non dubitat Pipinum adulterij arguere, à Dodone pellicis fratre interficitur. percussor & conscij intra annum pereunt. Obiit Pipinus crassus 27. Magisterij anno, cum iam instituisset Austrasianorum ducem Carolum, à viribus Martii cognomento Marcellum, ex Alpaide concubina natum: quem Plestrudis Pipini vidua in carcerem coniicit, sperans cum Theobaldo nepote summa rerum potiri. Anni regni huius Childeberti numerantur 18. Sepultus est apud D. Stephanum in oppido Canciaco. Vide Guag. lib. 3.

DAGOBERTVS, huius nominis secundus, qui & Clodoueus à Sigiberto dicitur, succedit patri Childeberto anno mundi 4677. à Christo nato 715. In Francia tunc maxima fuit rerum perturbatio, quousque genus hoc regum extingueretur, & regni administratio ad Martelli familiam deuolueretur. Theobaldus Magister equitum Dagoberti, & Ramanfredus Magister equitum Chilperici præliantur acerrimè ad sylvam Coeiam. Theobaldus multis suorum millibus prostratis effugit. Interea obiit Dagobertus anno regni sui quarto: quo mortuo, à victoribus Rex salatur Chilpericus, quem Austrasii dicebant Danielelem vocatum monachum, in cœnobio adolecentiam egisse. Pau. Amy. lib. 1.

ARTEMIVS, qui & Anastasius secundus, ab exercitu Imperator creatus, in Philippicum, vti dictum est, insurrexit, regno oculisque eum priuauit, nec tamen occidit. Hic imperium adeptus est anno mundi 4676. à Christo nato 714. Cum optimè quæ ad pietatem attinent instituisset, classem ingentè aduersus Arabes in Alexandriam misit. Verùm classarij quidam contumacius agentes, qui illum oderant, domū reuersi, Theodosium ignobilem alioqui virum Imperatorem creant: captaque Constantinopoli, monasterio Anastasium includunt, annos tres Imperantem. Vide Pau. Diac. lib. 8. Egna. lib. 2. Ab. Vrsper.

THEODOSIVS Atramitenus coactus à militibus sumpsit imperium, anno mundi 4679. à Christo nato 717. Hic ad Niceam graui prælio Artemium vicit: obscuro licet loco natus, non poenitendum Imperatorem egisset, si diutius illi per Leonem & Cononem, Orientis præfectos, imperare licuisset. Verùm cum Leonem exercitus Imperatorem dixisset, pertasus belli civilis Theodosius cessit imperio, monasticam vitam amplexatus. Vide Diac. lib. 8. Egna. lib. 2. Ab. Vrsper. hic annum imperat.

LEO Isaurus sceleratus, imperat post Theodosium. huius temporibus Saraceni trienniali obsidione terra marique Constantinopolim obsident: verùm peste famèque cōfecti, à Bulgaris etiam sæpe victi, classe magna ex parte igne sub aquis ardente cōsumpta, numinis iram sensere: nec minori interim clade in vrbe sæuitum, trecenta & amplius ciuium millia peste famèque cōsumpta sunt. Hic, in gratiã duorum Iudæorum, imagines sanctorum deiecit atque incendit. imperauit annis 24. Vide Diac. lib. 8. Egna. lib. 2.

CLOTARIVS, huius nominis quartus, Francorum Rex 19. extirrit. Nam cum Carolus Martellus è custodia nouerca Pletrudis elapsus esset, Chilpericum Danielè, Regem à morte Dagoberti statim creatum, persequitur, & magna tandem clade castigat ad Viniacum Samarobrinensium: iterumque eundem cum Eudone Aquitanix duce, quem in auxilium aduocarat Chilpericus, fugat: & Ramanfredum Andegavi assequitur. Tunc Martellus Regem salutat Clotarium quendam (nonnulli scribunt fuisse Dagoberti secundi fratrem, alij autem auunculum aut patruum) qui annos duos regnat: sepultus Caciaci cum Childeberto & Dagoberto.

CHILPERICVS huius nominis secundus, Francorum Rex vicesimus, qui antea & Daniel vocatus & monachus fuisse dicitur, siue vera Clodouei magni soboles, siue falsa, mortuo Clotario, ex Vasconia à Martello reuocatur: què reddidit Eudo cum parte gazæ. Vt venit Chilpericus, Regem sibi facit eum Martellus anno mundi 4683. à Christo nato 721. regnat Chilpericus hic, qui & Daniel, annos quinque, deinde moritur, & sepelitur Nouioduni. Vide Chro. Regum Francorum.

H h h 4

CAROLVS Martellus, gloriæ suæ augendæ, opibusque Francorum tutandis incumbens, Saxones, arma parâtes finitimósque sollicitantes, antequâ maius exoriretur bellum, ad officium redire cogit, Bauaros debellat. Alemanis vi armorû perterritis recipit, reducitq; Plestrudem vnâ cum Sonichilde eius nepte, quæ profugerât illuc, sibi à Martello metuentes. Interea Eudo Aquitanix Dux multa hostilia in Frâcos ausus est. Celerius omnîû opinione reuersus Martellus, primùm omnîû conuentû vniuersæ Frâciæ habuit: ab eoq; iam non Magister equitum, sed altiore fastigio princeps Francorum salutatus est, anno mundi 4686. à Christo nato 724. Tum noua nominis nobilitate inclytus, Aquitanicum bellum suscipit, aduersus Eudonem qui Saracenos ex Africa exciuerat: quo in bello ad 370000. barbarorum cecidere: ex Frâcis 1500. tâtùm. exteri rerû scriptores de nobis hoc literis prodiderût, cum magna læticiæ significatione quòd gens legis ac religionis tam impiæ, penè occisione occiderit. Obiit Martellus Carisiaci ad Isaram: conditus in Mausoleo Dionysiaci in ordine Regum. Clotarium quartum vt dixi, Martellus Regem creauit, deinde Danielẽ Chilpericum vocatum, postea Theodoricum secundum. Vide Æmy. li. 2. Gag. li. 3.

THEODORICVS secundus, Dagoberti item secundi filius, post Chilpericum qui & Daniel dictus est, apud Francos imperat anno mundi 4688. à Christo nato 726. Huic fuit cognomentum Cala, qui in cœnobio, educatus fuit: imperauit Martelli opera, nec præter nomen, regium quicquam habuit, cum summa rerum, penes vnicum principem Martellum esset: qui, hoc rege, Abdiramam, atque Athinum, Saracenorū Reges, variis præliis strenuè debellauit. Obiit Theodoricus hic, anno regni 15. (eodem anno etiam obiit Martellus.) atque in æde D. Dionysij sepultus est. Vide vt supra.

CHILDERICVS, huius nominis tertius, dictus stupidus, ob ignauia, fratri suo Theodorico secundo supradicto, succedit in regno Franciæ anno mundi 4703. à Christo nato 741. hoc principe, Gripho hæreditate Martelli patris priuatus, Laudunum arcẽ belli occupauerat, mox fratribus in fidẽ se permittere cogitur. Carolomanus eius frater Roma rediens, abiectis omnibus fortunis, in cœnobium secessit: deinde in montẽ Casinum migravit, tonsu, habitûq; monachi. Childericus anno regni nono, cum regio nomine indignus ac solij dehonestamentum videretur, opera Pipini consilioque Zachariæ, Pontificis, regno pellitur: conuentu præterea habito, mira procerum consensione Pipinus ipse salutatur Rex: Childericus fit monachus. Vide Æmy. lib. 2. Chroni. Reg. Franc. Gag. lib. 3. defecit primùm in hoc Childerico masculca Regum Francorum progenies.

PIPINVS Breuis, Francorum Rex dicitur anno mundi 4712. à Christo nato 750. Pipini præsidium contra Aistulfum Longobardorum Regem Papa implorat: cõscripto exercitu Pipinus Italiã intrat: Aistulfum Papiæ obsidet, atque ad deditiõnem cogit. Papæ exarchatum Rauennatem dono dat, monitis etiã Constantini Copronymi Imperatoris neglectis. Vide Blon. lib. 1. Dec. 2. Æmy. li. 2. Aistulfus Longobardorum Rex inter venandum obiit. Rex Pipinus Parlamentû in Frâcia instituit: Parisiis obiit anno regni 18. relictis filiis Regibus, Carolo Magno & Carolomano: succedit ei in Franciæ regno Carolus Magnus anno mundi 4730. à Christo nato 768. qui imperat Romæ anno mundi 4763. de quo, vt Imperatore, suo loco meminerimus: à Pharamundo ad Pipinum sunt anni 33: à Meroueo 302. à Clodoueo Christiano 252.

CONSTANTINVS huius nominis quintus Leonis Isauri filius, impio patri scelestissima proles succedit, imperatq; Constantinopoli anno mundi 4704. à Christo nato 742. Hic dictus est Copronymus, quòd infans dum baptizatur, ventrem purgat. Sanctorum imagines non tantum, sed & reliquias aut contemnit, aut comburit: nobilissimum queng; è medio tollit. Constantinopolitanos antistites duos grauitè excruciatos capite plectit. Bulgaricù, variante fortuna, bellum, terra marique gerit. Artabasdum Imperatorem creatum oculorum vsu cum liberis priuat. Grauiissimam hyemem, vti Pontus, Bosphorusq; Thracius perglaciauerit expertus, post infinita flagitia exquisitissimo cruciatu, nempe lepra consumptus, obiit anno imperij 35. Consulito Egna. lib.2.

LEO quartus, succedit patri Constantino Copronymo anno mundi 4739. à Christo nato 777. Hic paterni sceleris atque imperij hæres extitit, idque minimè assentiente matre, pia quidem ac proba muliere. Coronam à Mauricio principe Dedicatam, nefario capiti imponēs, captus gemmarum & auri splendore, breui poenas luit. In Saracenos, Syriam inhabitantes, imperium fecit. Imperauit annos quinque, relinquens ex Irene coniuge, proba, & speciosa, filium Constantinum, qui post patrem imperat. Vide Egna. lib.2.

CONSTANTINVS, huius nominis sextus, succedit patri, Leoni quarto, imperatq; cum matre apud Constantinopolim, anno mundi 4744. à Christo nato 782. Hic & mater eius, persuasi consilio Therasij Patriarchæ Constantinopolitani, septimam synodum in Nicea vrbe 350. Episcoporum celebrant, in qua sanctorum imagines templis restitute sunt. Nec multo post tamen, Constantinus iam adultus, matrem haud amplius passus imperare, imperio deiecit, eiectamque in ordinem redigit. Nicephorum, in quem suffragia multorum tacite inclinabant, oculorum & linguae vsu. priuat. Et ne quid sceleris deesset, Mariam vxore monasterio obtrusa, quæ filia erat Caroli magni, Theodoram concubinam superinducit: idque etiam matris consilio, vt filium inuisum omnibus faceret: vnde mox refu sola potita, filium in potestatem redactum, excæcat. Consulito Blondum & Baptistam Egna. lib.2.

IRENE, Atticæ sanguinis mulier, Leonis quarti vxor, atque huius Constantini mater imperauit cum filio puero admodum, annis nouem: deinde à filio deiecit. Verum exacto circiter anno deiectionis septimo, iterum, sed sola quatuor annos imperat. Postea à Nicephoro pulsa, in Lesbum insulam relegatur. Hac principe, Carolus Magnus à Leone tertio huius nominis Romano Pötifice, Imperij Romani corona donatur, virtutis ac pietatis gratia. Vide Egna. lib.2.

NICEPHORVS Patricius, relegata Irene, Constantinopolitanum imperiū inuadit anno mundi 4764. à Christo nato 802. Hic foedus cum Carolo magno iicit. Nemo maiore opinione hominum ad imperium venit, dum singulos aut muliebris impotentia, aut flagitiosi principis tæder: nemo tamen auarius aut crudelius administravit: quorū scelerum mox pœnas merita sult. A Bulgaris enim paulo ante à se victis, impromisso noctis assultu oppressus, ipse cum toto exercitu ad internecionem caditur. Stauracius filius saucius euadit, qui cum patre imperat, & post patrem Imperator ab amicis saluatus, non multo post à Michaële Curoplate, qui sororem eius in vxorem duxerat, imperio deturbatur, & monasterio includitur. Vide Blon. lib. 2. Egn. lib. 2. Stauracius in hac Imperatorum serie minime à nobis inferitur, quod paucis diebus post Nicephorum patrem imperitarit.

MICHAEL Curoplates, Rangabe cognomento, imperat, qua dixi via, Constantinopoli anno mundi 4773. à Christo nato 811. hic melior pacis artibus & pietate, quam bellicis rebus administrandis, ad vnam aduersam cum Bulgaris pugnam, ita deiecit animū, vt accepto nuntio de Leonis imperio, qui post eum Constantinopoli imperat, monasterio sese abdidit: habenas imperij facile relinquens post annum alterum imperij. Hic quemadmodum Nicephorus, legatis ad Carolum magnum missis pacem fecit, hac conditione vt Veneri suis legibus ac iure viuerent: immunitate his seruata, quam ad eam diem retinuerant. Egn. lib. 2.

LEO Armenius, huius nominis Constantinopolis Imperator quintus, ac post Carolum magnū Romanorum Imperatorē, quartus à Nicephoro, dum in oriente Michaëlis supradicti Imperatoris Ducē agit, ad imperium aspirans feditionē in exercitu excitat, factusque est à militibus Imperator ann. mun. 4775. à Christo nato 813. hic vbi regiā ingressus est, Michaëlis filium abscissis genitalibus in exiliū misit. victoriam de Bulgaris retulit, Thraciā recuperavit, quā plurimos hostes cepit, repressitque eorū audaces conatus, qui iam Adrianopoli potiti, in Constantinopolim arma meditabatur. Diuorum imagines quas sustulerat ipse, cum nollet restituere, noctu per insidias dū sacris operatur, in ipso templo ab imaginū cultoribus capite truncatur, ac multis confoditur vulneribus, anno imperij octauo: vxor in monasterium truditur, filij in exilium pelluntur. Vide Egn. lib. 2. ac Cosmographiam Munsteri lib. 4. & Blond.

MICHAEL Balbus prauissimis moribus imbutus, quique Leonē prædictum confoderat, imperat Constantinopoli anno mundi 4783. à Christo nato 821. Hic humili ac sordido loco natus, Thomam virum quidem obscurum, qui tyrannidē inuaserat, vario primū rerum euentu aggressus, tandem oppressit: cum prius eò desperationis deductus esset, vt ex arce Constantini ad Peram, oppidulum, ferream catenā produxisset. Itaque traditum sibi Thomā, qui Adrianopolim se receperat, manibus pedibusque truncauit, multisque cruciatibus affectum, tandē iugulauit. Saraceni hoc principe Cretam occupant, totamque ferè in ditionē redigunt, Græcos duplici vincunt prælio. Obiit Michaël vëtris profluuiio anno imperij nono. Vetus oraculum innotuit, tum rem Romanam ruiturā, cum & Balbus & auarissimus princeps imperaret. Vide vt supra.

CAROLVS-MAGNVS, Francorum Rex, viceſimus quartus, ſcito Romani populi, clerique rogatu, Romanorū Imperator dicitur, ob egregia in Chriſtianum nomen, & Romanā ſedem merita: inunctusque cum Pipino filio à Papa Leone tertio Auguſtus conſecratur, anno mundi 4762. à Chriſto nato 800. acclamatūque eſt ter à populo Romano: *Carolo Auguſto à Deo coronato, Magno, & pacifico, vita & victoria.* Hic Pipini filius fuit (eius qui huius nominis primus Francorū Rex primus item Chriſtianiffimus vocatus eſt) filiumque Pipinum alterum ſuſcepit ex Hildegrāde. Carolus & Nicephorus diuiferūt imperium: hic Oriētis, ille Occidētis Imperator eſt dictus: ſub regni initia bello defunctus Aquitanico, Longobardorum regnum, capto eorum Rege, Francico nomini ſubegit. Saxones ſæpe rebellantes, tricēnali tandem bellō vicit: & vera pietate imbuit, Saracenos, Hispaniam ferè omnem vaſtantes, intra Beticæ angulum cōpulit. Sclauos, Danos, & Boiarios tumultuantes, in ditionem ſuam redegit. Hunnicum bellum octauo poſt anno feliciter cōfecit. Moritur anno ætatis 71. regni 46. imperij 13. obiit febre, atque Aquisgrani ſepultus eſt: vocatus eſt Magnus à magnanimitate, ſicut & ante eum Pompeius & Alexander hoc nomine, magni, donati ſunt. Pariſienſe gymnaſium & Papienſe viris vndique doctis accerſitis, inſtituit: templa diuis erexit: iniurias illatas ciuili animo tulit: in hoſtes rarè acerbè ſæuit. His meritis ad hæc vſque tempora à multis vt cœlitum vnus colitur. *Æmy. li. 2. Egn. lib. 3. Ab. Vrfper. lib. 4.* Hic ſynodos quinque pro ſtatu eccleſiaſtico celebrauit.

HILDEGRANDIS Sueuæ nobilitatis princeps, Caroli-Magni vxor ſecunda fuit, ex qua Carolum, Pipinum, & Lo-
doicum ſuſtulit.

LVDOVICVS Pius, patri Carolo Magno ſuccedit, imperatque Romæ & Franciæ anno mundi 4776. à Chriſto nato 814. à pietate, cognominatus eſt Pius. Dacicum bellum conſicit: nec multò poſt Bernardū Pipini fratris filium, in Italia res nouas molientē, capite plectit. Coniurarunt in eum filij eius, & optimates, maxime verò prælati, in quos non alia animaduerſione vſus eſt, quàm quòd in monaſteria eos intruſit. Synodum habuit in qua vanitates veſtium, luxūmq; gemmarū, & auri & argēti nimia pompa eccleſiaſticis ſunt interdita. A filiis tribus imperio præter ſpē deturbatur, & in cœnobiū traditur, imperiumque eiurare cogitur, tãquam in Carolum natu minimum propenſior eſſet, ſed tumultuâte optimo quoque, eodem anno reſtituitur. Lotarius filius in Italiam pedē refert: data fide ad patrem redit, reconciliatur: eiq; pater imperij dignitatē, regni que tribuit coronam. Obiit Ludouicus Maguntia anno ætatis 64. imperij 26. in Mediomatricibus ſepultus eſt. Vide *Gaguin. li. 4. Egna. lib. 3.*

IVDITH Comitiss Altorf filia, & Ludouici Pij vxor, ſuſcepit ex eo Carolū Caluum: hanc Ludouicus Pius maritus repudiavit, ac poſtea recepit: inde concitati prioris vxoris filij, odiū in patrem aluerunt: eumque in monaſterium intruſerunt. Vide *Chronica Regum Francicorum.*

THEOPHILVS Michaëlis Balbi filius, post patrem imperat Constantinopoli anno mundi 4792. à Christo nato 830. Hic erga subditos iustum ac æquum se præstitit, diuorū autem imagines execratus est, eorūque cultores acriter puniuit, patrem imitatus. Cum Saracenis Asiæ prouincias vastantibus, bis congressus, bis victus est, castrisque exutus. Amorium, vnde illi genus, ab iis obsessum, ac proditione captum, direptū est. inde ob animi mœrorē ab omni cibo ille abstinēs, solamque aquam frigidam potans, in dysenteriam incidit, qua periit post annum imperij decimumquintum. Vide vt supra, in huius Imperatoris patre.

MICHAEL Theophili filius, successit patri adhuc infans, & sub tutela matris Theodoræ, quæ pro filio imperiū administravit Constantinopolitanum anno mundi 4807. à Christo nato 845. Michaël autem adolescentiam vbi attigit, regni negotia tractare cœpit, celsitq; ei mater. Hic auo quàm patri similior, per ignauiam ac prodigalitatē rem afflixit: irruētibus subinde multis bellis, à cursu equorū in quem omne studium collocarat, auocari non potuit. Circēsis itaque ludis dum plus nimio indulget, Basilium Macedonē Barda interfecto consortem imperij asciiuit: à quo mox occisus est, cum imperasset annis tredecim. Vide Blondum lib.2. Deca.2. Baptist. Eгна. lib. Ro. principum 2. & Cosmog. Mun. lib.4.

LOTARIVS post patrem Ludouicum Pium Romæ imperat anno mundi 4802. à Christo nato 840. hic paterna diuisione inter filios minimè contentus, omnia sibi, tanquam natu maximo, & Imperatori à patre declarato, vendicabat. Bellum inter fratres vtrinque atrox & cruentum die paschæ, dum vterque alteri infidias parat, committitur ad Fontoniacum in Altissiodorensibus: tot hominum millia vtrinque cecidere, vt conuulsæ prope sint imperij vires: victus tamen est Lotarius à Carolo Caluo: qui cum bellum iterum repararent, iterum fuisse pacem petiere: quadraginta vtrinque dictis arbitris, fœdus inuenit: imperij titulo, Lotario Italia, cum Prouincia, & Lotaringia, ab se sic dicta, cessit: Ludouico Germania, Carolo Francia, quæ Britannicum Oceanum & Mosam terminos haberet. Huic Carolo Francici nominis primo, separatim contigit quod veræ Franciæ regnum nunc dicitur: nam Carolus Magnus, & qui præcesserant, Germanicum quiddam referebant. Lotarius Ludouicum filium in consortem imperij assumpsit: & post aliquot annos imperio se abdicans, monasticam vitam vixit, tædio (vt opinantur) rerum aduersarum. Imperat Lotarius annos 15. Vide Blond. Aemy. lib.3. Eгна. lib.3.

LVDVICVS Lotarij filius, post patrem Romæ imperat: inter eum, & Carolum Caluum patrum, minimè conueniebat, propter Austrasiam quæ Lotarij fuerat, quam tamen sibi Caluus vendicabat: sed compositis rebus, cum imperasset annos 21. moritur, superstite filio Ludouico. Vide Egn. lib.3.

BASILIVS Macedo, qui Michaëlem occiderat, eiusdem imperium occupavit Constantinopolitanum, anno mundi 4831. à Christo nato 869. Hic in pueritia captiuus inter venales Constantinopolim adductus fuerat: præfuit tamen, & eo rerum successu, vt ad eius nepotes imperij maiestas transferit. Adepto imperio, Michaëlis largitiones ita reuocauit, vt dimidium eorum quæ quisque acceperat, ærario inferret. Treis liberos imperij hæredes instituit: deinde plurima cum Saracenis gessit bella, victoria plerunque potitus; multos Iudæos ac Scythas ad Christum perduxit. Anno imperij 17. à ceruo in venatione cornu ictus, mox periit, vir frugi, & quem principem non contempnas. Vide Liut. li. 1. Egna. lib. 2. Cosmog. Mun. lib. 4.

LEO Basilij filius, huius nominis Imperator sextus, Constantinopoli imperat anno mundi 4848. à Christo nato 886. Bulgaros desciscentes, Turcarum auxilio primò vicit: postea ab his per inanes inducias delusus, magna ipse clade affectus est: inde in Saracenos classe comparata, Nicetæ ductu insignem adeptus est victoriam. Philosophus fuit, literarum omnium, Astrologiæ in primis studiosus, qua etiam filium Constantinum imperaturum prædixit, ac diuinauit: in rep. moderanda, ac vrbe custodienda sollicitum ac solerrem se præstitit. Huius prouidentiam ac vigilantiam pro Reipub. salute, describit Liuthprædus, qui à Basilio Imperatore ad Nicephorū Phocam, historiam rerum per Europam conscripsit. Hic Leo vt vigilum siue custodiarum vrbis fidem experirerur, noctu solus è regia mutato habitu sese proripuit: à primis custodibus numerata se liberat pecuniâ, ab aliis verò, pugnis, flagrisque cæsus, in carcerem truditur: hos postea muneribus donat, illos autem bonis exutos expellit. Vide vt supra.

CAROLVS Caluus Ludouici Pij filius, Francorum Rex vigesimus sextus, mortuo Ludouico secundo huius nominis, Imperatore, Lotarij filio, Italiam petit: à Ioanne Pontifice huius nominis octauo, corona imperij donatur, anno mundi 4838. à Christo nato 876. Hic antea cum Britonibus & Normanis varia fortuna dimicauerat: nam Normani Danis finitimi, qui à Carolo magno debellati fuerant, ditionem Caroli Calui infestauerunt, & piraticam exercentes, Nannetes vsque peruolarunt molestis incursionibus: contra quos Carolus annis ferè decem pugnavit. tandem fortiter apud Andegauum, quod ceperant, obsessi, pecunia se redimunt. Carolus in Saracenos mouens, facile conatus eorum repressit: inde in Galliam reuersus, breui Italiam repetit: aduersus quem dum Ludouici Imperatoris filij bellum parant, ipse curis confectus, & Mantuæ morbo correptus, veneno à Sedechia, medico Iudæici sanguinis, dato, moritur anno regni sui Francici tricesimo octauo, imperij verò, secundo. Nec tradunt auctores quo sollicitatore, corruptoreque id sceleris perpetrarit Hebræus ille: neque an fauitum in eum sit, vt domesticis magis infidiis quàm externis petitus videatur Caluus: qui impotentia, superbiaque à suis infimulabatur: & quod contemptis patriis moribus, cultu in externos ritus degenerasset: ita dum oculis hominum augustiorem se facit, pectoribus inuisus fuit. Pål. Æmyl. de rebus Francorum lib. 3. Bap. Egna. Rom. prin. lib. 3.

LVDOVICVS Balbus Caroli Calui filius, à Papa Ioanne huius nominis octauo, qui in Galliam se contulerat, coronam imperij accipit anno mundi 4840. à Christo nato 878. Hic Papa præter Italix multorum principum voluntatem solus titulum imperij Balbo afferuit: nam è custodia fugiens, cui Romani illum incluserant, & in Galliam contendens, ratum Balbo imperium suo assensu fecit: quod tamen valetudinarius princeps biennio vix obtinuit. Hic paruum expeditionem in Cenomanos fecit, ac Gotthofredi Cenomanensium comitis filios præfractos quidem, ac patri, ipsi denique Imperatori minus obsecundantes ad obsequantiam compulit: interminatus nisi ad officium redirent, vltima passuros. Obiit Compendij, quo die Christus passus est: vxorem reliquit grauidam, quæ Simplicem peperit: cui Odo Roberti Andium Ducis filius, in spem ventris, fuit à patre tutor designatus. Amy. lib. 3. Egna. lib. 3. Chron. Reg. Franc.

LVDOVICVS Carolomanusque fratres, Balbi ex pellice filij, Franciæ regnum obtinent anno mundi 4842. à Christo nato 880. Hi duo nothi initio feliciter rem gerunt aduersus Normanos, & Danos, qui numerofo exercitu, igni ferroque Galliam per quinquennium vastabant. Carolomanus in equo ludibundus dum refugientem domum puellam insequitur, impetu equi intra humile ostium illatus, corporis compagem soluit, Ludouicus aprum venabulo premens, intorto aliunde telo transfigitur: hic anno regni quarto, ille quinto: Porrò Carolomanus, quòd natu maior esset, Rex præ altero censeretur. Consulito Amyl. lib. 3.

LVDOVICVS nihili, mortuo patre Carolomano coronam regni Franciæ suscipit, anno mundi 4846. à Christo nato 884. hunc non annumerat Paulus Æmylius in ferie regū Franciæ, vel quòd eundem hunc putet cum Carolo Simplice, Balbi posthumo cuius simplicitas hic, sub nomine Ludouici nihili, interposita sit: (nam etiam hic attentioribus turbata & confusa videretur historia) vel quòd huius Ludouici loco (si quidem alter sit ab illo Simplice) ob ignauiam quasi reiecti, censeatur potius Carolus Crassus, qui Romæ tunc imperabat, Franciæ quoque Rex: nam & is Carolus regnum etiam optimè dicitur administrasse, ab Italia euocatus, vt statim dicitur. Fertur Ludouicus hic pulsus fuisse regno, anno quinto: cuius regni annos quinque in Carolum Crassum, ob eam quam diximus causam, transferimus. Gag. li. 5.

CAROLVS, cognomento grossus, siue crassus, Ludouici Germaniæ regis filius, Romæ imperat post Balbū, anno mundi 4842. à Christo nato 880. hic cum subsidio opus esset. Italis contra Saracenos, à Papa Ioanne octauo, necessitate compulso, à Germania accersitus, profligatis Saracenis, imperialem coronam accipit. Accersitus à Francis aduersus Normanos, Franciæ Rex appellatur. Neustrij publicè detrectabant imperiū: pacem cum eis composuit: idque Neustriæ, quod nunc Normania est, nomine à nouis incolis indito, incolendum eis dedit. Exin qui iuuenis mira indole fuerat, adeo degenerauit ab illa Caroli Magni stirpe, vt quòd rebus suis, publicisque superesse non posset, curator ei daretur, nouo exemplo fratris filius patruo: is est Arnulphus. Amy. Egna. lib. 3. imperat annis 10.

ODO, Roberti Andium Ducis filius, alienus à Genere Caroli Magni, tutorque Caroli Simplicis, iussus regnat apud Francos post Carolum Crassum, anno mundi 4852. à Christo nato 890. nec obstitit Arnulphus Crassi curator, & Augustus Imperator salutaris, qui regnū occupare satagebat. Is Odo aduersus Normanos præclare se gessit. Franci biennio postquā Odonem Regem salutarūt, in Aquitania omnino eum regnare iubent, assumpto Rege, ante tempus, Simplicem adulescētulo: id æmulatione factū putarim: multi enim pro vno tutores exorti sunt, atque armis in Odonem actum ac decertatum est: aduersus quem Arnulphus Augustus accersitus est: virtute tamen, opibus, fortunæque superior Odo euasit. Odo in Galliam attulit nobile illud signum innumeris sparsum liliis, quod ad Caroli sexti tempora durauit. numerantur anni regni huius nouem. Vide Aemy. lib. 3. & Gag. Chro. lib. 5. moriens Odo pupillo Simplicis regnum restitui iussit.

CAROLVS Simplex, Balbi filius, post Odonē tunc demum dicitur regnasse apud Francos, nempe anno mundi 4861. à Christo nato 899. huic pupillo coram proceribus regnū iubet restitui Odo animam agens. hoc Rege finitum est bellum Normanicum: Rhollo primus Normaniæ Dux factus est. Tot rerum fluctus in Gallia extitere à Balbo ad Simplicem, vt vix certò sciri possit quis potissimum regnarit. Robertus Odonis frater, regni æmulus, aduersus Simplicem pugnans occiditur. Herbertus, cuius sororem in vxorem duxerat Robertus, Simplicem ad se in speciem rei componendæ accersit, & in carcerem Peronæ coniicit: vbi post annos tres moritur, ac Peronæ sepelitur. Aemyl. lib. 3. regnat annis 27. fuitque iuxta nostram supputat ionem 32. Francorum Rex.

ARNVLPHVS, Carlomani filius, patruo Carolo crasso, cui curator datus fuerat (nempe nouo ac inusitato modo nepos patruo) succedit in imperio Romano anno mundi 4852. à Christo nato 890. eodem nempe anno quo Odo apud Francos regnat. Hic Normanos strenuè superat: mox in rapinas conuersus; iusta numinū ira plectitur: nam pediculari morbo confectus obiit, anno imperij 12. Vltimus hic è Caroli Magni profapia imperat Romæ: in eoque imperij maiestas deficit ad Germanos, quæ per centum annos apud Francos steterat: sub quorum principatu Francorum, adeò floruit, vt vetera tēpora non desideres. imperat annis duodecim. Vide Baptistam Egn. libro Romanorum principum sexto.

LVDOVICVS à Gallis & Germanis successor Arnulpho patri creatur, anno mundi 4864. à Christo nato 902. imperat annis decem in Germania & Galliis, puta Lotaringiæ. aduersus Berengarium bellum mouit, quem primò vicit: deinde Veronæ victus, luminibus priuatur. Imperat annis decem. Hic grauitè prostrauit Hungaros Germaniam vastantes. Sed ab illis postea vicissim victus est, coronam accepisse nusquam legitur. Vide Chron. Imperatorum, & Carionem lib. 3.

BERENGARIVS hoc nomine primus, Foroiulij Princeps, ex genere Longobardorum, Arnulpho successor in imperio ab Italis creatur, eodem anno quo Ludouicus, de quo proxime, à Gallis & Germanis. Itali siquidem assiduis barbarorum incursionibus vexati, ius antiquum, & veterè imperij gloriã amittere nolentes, hunc sibi præfecerunt: fuit ingenio & re bellica potens. Guidonem Spoletinum Ducem interfecit. imperat annos ferè quinque. Videto Chro. Impe. Scribit Ioannes Carion lib. 3. hunc Berengarium collectis ingentibus copiis aduersus Hungaros quanquam infeliciter pugnasset, at tamen ex ea expeditione tantã nominis existimationem consecutũ esse, vt postea Cæsarem se voluerit nominari. Chronica Phry. referunt hunc Berengarium ad Arnolphi Imperatoris Romani tẽpora. Cæterum imperij Romani maiestas in Arnulpho defecit, quæ tanta indole à Carolo magno quæsita fuerat, & ad Germanos translata est. terra certè Itala sub Gallorum principatu ad eũ floruit, vt vetera Romanorum principum tempora minimè desiderares: sed & anni sexaginta vsque ad Othonem primum Saxonũ Regem, quibus nullũ non calamitatis genus sensit Rom. imperium, ac terra Itala, effecere vt Gallicum nomen desiderabilius foret. Vide Egn. li. 3.

BERENGARIVS secundus priori succedit anno mundi 4868. à Christo nato 906. Hic post tertium aut quartum annum à Rudolpho Burgundo Rege pellitur. Vide vt supra.

ALEXANDER Leonis supradicti Imperatoris frater, eidẽ in imperio Constantinopolitano successit, anno mun. 4866. à Christo nato 904. Hic & Basilio patri, & Leoni fratri dissimilis, luxu & delitiis perditus, annum & mensem imperauit: turpissimum quẽque rebus præfecit: erumpente tandẽ è naribus & pudendis toto die sanguine, ob crapulam ac ludum pilæ in tempestiuũ, obiit. Vide vt supra, vbi de patre ac fratre huius memini.

CONSTANTINVS Leonis supradicti filius, septennis à patre sub matris tutela relictus est. imperauit Constantinopoli post patrum Alexandrum prædictum anno mundi 4867. à Christo nato 905. Huic Romanus quidã Lecapenus infidias tetendit, vtque eũ omnino imperio deturbaret, nullũ non lapidẽ mouit: frustratus tamen spe sua, à propriis filiis captus, ac in monasterium trusus est, qui antea matrẽ Constantini Zoen, in monasterium truserat. Cũ autẽ hi Romani Lecapeni filij idẽ Constantino facere tentarẽt, capti ipsimet, & tonsi in monasteriũ detrusi sunt. Constantinus itaque qui à Romano vitrico multis annis oppressus fuerat, monarchiam sic recuperat, solusque prudenter satis administrat, tyrannis quibusdam oppressis, Turcarumq; principibus aliquot, Christianam amplectentibus pietatem. Hic literas penè extinctas ab interitu vindicauit. Librum filio Romano, qui alter est à Romano Lecapeno, reliquit: in quo totius imperij summam, sociorum foedera, hostium vires rationes, & consilia aperuit, quem Veneti in bibliotheca vt thesaurum adseruant: nam & multa de Venetorum rebus differit liber ille. Vide vt supra. Imperauit Constantinus hic, tam solus, quàm cum Romano Lecapeno annos 55.

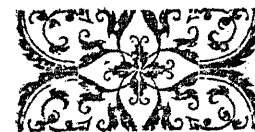
CUNRADVS Ludouici, Arnulphi filij, ex fratre nepos, vltimus ex nobilissima posteritate Caroli Magni, Germaniæ Rex, Cæsar designatur anno mundi 4873. à Christo nato 911. nec tamen à Pontifice coronatur. Hic Hugaros, quos instigarat Berengarius (qui Imperatoris sibi nomen in Italia vsurpabat) vt iterum Germaniam depopularentur, superauit, Othonis Saxonu ducis præsidio: cuius filius Henricus à Cunrado morturo Imperator declaratur. Consulito Chron.

HENRICVS Saxonum Dux, supradicti Othonis filius, in Germanorum imperio succedit, defuncto Cunrado anno mundi 4881. à Christo nato 919. tunc imperium à Caroli magni posteris ad Saxones translatum est. Hic Hugaros vicit, Sclauos subegit, Dalmatas tributarios fecit. Boemos imperij legibus subiecit, quadraginta millia Hungarorum apud Meresburgum prostrauit: Bradeburgum cepit: Vandalos subegit ad mare vsque (hi Christianam religionem tunc amplexi sunt) toti Germaniæ summam tranquillitatem peperit: hic cognomēto auceps, iam morti proximus successorem imperij instituit Othonem filium suum, cum ipse imperasset annos octodécim. Vide Liuthp. lib. 2. ca. 9. Vuitich. lib. 1.

BERENGARIVS tertius, in Italiam accersitus anno mundi 4871. à Christo nato 910. vna cum filio Adalberto Italiæ regnum administrauit. Sed cum tyrannū, verius quam principem ageret, accersitur à Romanis Otho, cuius tunc nomē ac pietas celebris erat, qui Berengarium cum filio Italia expulit. Vide Bapt. Egna. lib. 3. & Carionem lib. item tertio.

OTHO Henrici supradicti Saxonum Ducis filius, in Italia accersitus, cum quinquaginta millibus armatorum venit: Berengarium, eiusque filium ad obsequium retrahit: quos, data venia, magna Galliæ Cisalpinæ parte donat. Romam inde profectus, à populo Imperator & Augustus salutatur, à Pontifice coronatur anno mundi 4923. à Christo nato 961. iamque annos 25. Rex Germaniæ extiterat, succedens Henrico patri. Hic Otho conscripto exercitu Franciam intrauit, cuius Regem Ludouicum à Normanis proditum, & in carcerem coniectum, libertati regnoque restituit. Berengarium cum filio res nouas iterum molientes, facile vicit: captosque alterum Bizantij, alterum in Austriam relegauit. Huic, cum administraffet annos 36. successit eiusdem nominis filius, quem etiam pater Romam vocatum, Imperatorem designarat. Vide Egn. lib. 3. Amy. lib. 3. Vuit. lib. 2. Luithpr. lib. 6. ca. 6.

ROMANVS Lecapenus obscuro genere natus, insidias Constantino parauit, imperique Constantinopolitani socius ac particeps ab eodem. necessariò adscitus est eodem quo regnare cœpit Constantinus anno, uti supra videre est: Helenamque Constantini filiam, pulsa matre Zoë uxorem habuit. Nec tamen iusiurandum sanctissimum quod præstiterat Lecapenus nec gener Constantinus obstitit, quo minus imperium & sibi & Christophoro filio idem Lecapenus assereret. Cum autem aduersus Bulgaros, Simeonemque eorum ducem, infeliciter congressus esset, à Stephano & Constantino, filiis suis captus, imperio exiit, & in vicinam insulam in monasterium ad Philosophandum relegatur. At cum iidem ipsi aduersus Constantinum Leonis filium idem molirentur, in laqueum quem tederant incidunt, nam & ipsimet, Lecapeni inquam filij, monasterio mancipantur. Imperauit Romanus Lecapenus annos 39. Vide Liuthprandum lib. 5. ca. 9. 10. & 11. Egna. lib. 2. Cosmog. Munst. lib. 4.

ROMANVS Constantini, Leonis filij, filius iunior, post patrem imperium suscepit Constantinopolitanum, quod tamen alieno rexit arbitrio, nempe Nicephori Phocæ, de quo statim meminimus, vbi & annorum supputationem inferam, non hinc ne bis id faciam. Fuit Romanus hic foris aduersus Saracenos Cretam occupantes, & Turcas Asiam vastantes, Nicephori ductu felix: domi in matrem ac sorores impius, ut regia eiectione, ob moerorem quòd regio essent exuta vestitu, quæstum fecerint meretricium: ipse ludis ac crapulæ deditus, anno imperij decimo, veneno potionatur. Vide ut supra.

RODVLPHVS post Carolum Simplicem Franciæ trigessimus tertius Rex imperat, anno mundi 4888. à Christo nato 926. Nam dum anceps fertur Carolus Simplex in potestatem Herberti Veromandui, Peronam profectus, præsidio custodibusque circumfusis, adducitur, & velut cogitur ut regni iure cedere se in procerum concilio profiteatur, illudque dono dare huic Rodolpho Burgundiæ Regi, Richardi filio, post Ludouicum in Italia captum, luminibusque orbatum. Hic imperij veluti vagi ac in medio positi spem affectans, in Italiam transcendit, Berengarioque victo, rerum illarum magna ex parte triennium potitur. At verò mortuo in custodia Simplicis, cum Italiam eius pœniteret, in Galliam rediit. Continuo Hugo Arelatensium Rex, in Italiam tanquam vacuum possessionem, spe imperij se contulit: quòd Prouinciæ Regibus Italiam deberi diceret, Gallis, Germanisque ac Italis de imperio decertantibus. Regnat in Francia Rudolphus Burgundio, annos duos: alij dicunt 12. Ad fanum D. Columbæ apud Senonas sepultus est. Vide Chro. Reg. Franc.

LVDVICVS, huius nominis quartus, Simplicis filius, ex Anglia, quo se ad auunculum Regem cum Ogenia seu Ogenia matre post comprehensum ab Herberto patrem, cõtulerat, reuocatur: inde huic Transmarino cognomen est: regnatque apud Francos anno mundi 4890. à Christo nato 928. De regno fuit inter ipsum & Rodolphum controuersia: Rodolphus moritur anno regni huius nono. Rex aduersus Othonem Cæsarem, in Lotaringiam bellum mouet: Gerberga Gisleberti vidua Othonis soror nubit Regi. Hugo Roberti filius, Regi facessit negocium: cuius opera quidam aiunt Regem à Normanis captum, & Laudunum in carcerem ductum, vnde eum liberat Otho. Regnat Ludouicus annis 27. Apud Remos sepultus est. Vide ut supra.

LOTARIVS, Ludouici transmarini filius, post patrem apud Francos regnat anno mundi 4917. à Christo nato 955. Hic Imperatorem Othonem huius nominis secundum, bello adortus, penè opprimit: is vicissim ab octobri ad decembrem Regem persecutus, præter templa, resque sacras nihil non funditus euertit Lutetiam vsque: sed pedem cum suis referre coactus, eruptione ciuium ac præsidij, fortissimos suorum, & nobilissimos amisit. Mox ad colloquium cõgressis Rege & Cæsare, in possessione Lotaringiæ Carolus Regis frater perseuerauit, sed angustioribus finibus descripta quàm ante fuisset. Mortuo Othone secundo, imperij anno decimo, successit Otho tertius. Tunc Francus repetito Lotaringico bello, Viriduum, eiusque oppidi Comitem Gothofredum capit: sed supremis suis diebus Cæsari Comitem, Comiti opes restituit. Regnat Lotarius hic annos 31. Obiit, sepultusque est Remis. Vide Æmy. lib. 3. & chro. Reg. Francicorum.

LVDVICVS huius nominis quintus, supradicti Lotarij filius, mortuo patre, apud Francos regnat anno mun. 4948. à Christo nato 986. vltimus hic ex agnatione Caroli magni regnat: nam cum is annum omnino regnasset, veneno periit, Compendiisque sepultus est, cui Capetus subrogatur. Ita tertium stemma in folio locatur, haudquaquam Francis pœnitendum: nempe Pipini, Martelli, & Capeti. Vide Æmy. lib. 3. huius Capeti agnatio ad hæc vsque nostra tempora feliciter perdurat. Cæterum à Faramundo ad vsque Hugonem Capetum anni sunt 568. à Clodoueo Christiano 487. à Pipino 237. Vide vt supra.

NICEPHORVS Phocas Constantinopoli imperat anno mundi 4922. à Christo nato 960. Cum Saracenis sæpe ac feliciter congressus est, qui Calabriam, Siciliam, Candiam, Ciliçia & Cyprum occuparant: in Sicilia res haud ita bene per duces acta est: ipse Ciliciam, & bonam Asiæ partem lætis recepit auspiciis: mox Antiochiam noctu aggressus, pulsus Saracenis imperio eam adiecit. Inuisus omnibus fuit, quòd bellorum prætextu nouis tributis & exactionibus populum expilaret, numismata adulteraret, ac pondus imminueret: quare odiosus ciuibus, facile à Ioanne Zimisce, noctu dormiens in cubili occiditur: intromittente etiam sicarios, Theophania Nicephori vxore. imperat annos decem. Vide Egnat. Ro. prin. lib. 2. & Cosmograp. Mun. de Græcia lib. 4.

IOANNES Zimisce occiso, vt dixi, Nicephoro, post eum imperat Constantinopoli, an. mun. 4932. à Christo nato 970. Hic clarus antea militari laude, in Roxolanos feliciter mouet, Bulgariamque totam, quam sibi Roxolani vendicabant, imperio subiicit, Sphendoslauo eorum Rege ad deditonem coacto. Basilium & Constantinum fratres, Romani secundi supradicti filios, Cæsares facit, ac imperij consortes creat: Nicephoro deditos è medio tollit: & damnatos exilio ab eodem, reducit. At mox parta de Roxolanis victoria, cum triùphantis specie Constantinopolim ingressus esset, veneno potatur, post annum imperij sextum. Vide vt supra.

OTHO iunior, siue Otho huius nominis secundus, superioris Othonis filius, patri Romanorum Imperatori succedit anno mundi 4935. à Christo nato 973. attamen à patre iam ante sex annos fuerat Imperator creatus: cuius etiam opera Saracenos, Græcosque Calabria expulerat. Hic mortuo patre Henricum Bauariæ Ducem nouis rebus studentem, debellauit: atque aduersus Lotarium Francorum Regem, qui sibi Lotaringiam asserebat, Galliam ingressus, fœdis populationibus eam vastauit. At dum reuertitur, in Axonæ fluuij transitu graui incommodo à Frâcis afficitur, quibusdam ex suis militibus vorticibus absorptis, pluribus ab insequente hoste interfectis. Dum in Italiam festinat ad famam Græcorum principum, qui Saraceno etiam milite instructi Italiam sibi vendicabant, vincitur: ac scapha conscensa, à piratis captus, in Siciliam ducitur: liberatus, omnem in Beneuentanos iram, quod signa deseruissent, effundit: ciuitatem capit, spoliat, incendit. Tandem fato concessit, cum imperasset solus post patrem annos decem. Consulto Blond. lib. 3. Deca. 2. Egna. lib. 3. Ab. Vrsper.

THEOPHANIA vxor huius Othonis secundi filia fuit Nicephori Græcorum Imperatoris, quem regno pulsum, restituit, & confirmauit Otho. Vide Sup. Chro. lib. 12.

BASILIVS & Constantinus fratres, Romani iunioris filij, post Ioannē Zimisren Constantinopoli imperant anno mundi 4938. à Christo nato 976. nullique diuturnius imperarunt, nam annos 53. præfuerunt: ille 50. hic treis etiam solus, post fratrem: & ne sine ciuili bello rem transigerent Baldæ Scleri ambitio effecit, quem imperium inuadentem, victum ad Persas fugarunt: postea Phocam, agrè ferentem se contemni post rem in Sclerum se duce egregie nauatam, in acie cæsum, ac tyrannidem vsurpantem superarunt. Inde Bulgari victi sunt præliis aliquot: horum 15. milibus captis oculos eruit Basilus, vno tantum incolumi, qui ad Samuelem eorū Ducem præiret: idq; ad compescendam eorum perfidiam, qui Thraciam, Macedoniam & Græciam flammis & ferro vastarāt. Tunc demum Bulgaria tota subditur imperio Constantinopolitano, quæ in illū vsque diē semper rebellat: mœrore ob id confectus Samuel, nō ita diu vixit. Oblit autem septuagenario maior Basilus, cui per treis annos successit Constantinus frater, qui cum eo dignitatis potius quàm potentix particeps fuerat: hic totus deliciis diffuens, gulæ, veneri ac ludis operam dedit. Vide Egna. lib. 2. Cosmog. Munst. lib. 4.

ROMANVS Argyropylus Constantini, de quo hîc memini, gener, eidem vitrico successit in imperio, anno mundi 4991. à Christo nato 1029. hic sub initia, liberalis fuit: verum cū parum ex sententia illi celsisset in Saracenos expeditio, statim ignauix ac pecunię corradendæ se totum tradidit. Zoæ vxoris salacissimæ ac sterilis infidiis, & Michaelis Paphlagonis adulteri, dolo intra balneas immerfus obiit, anno imperij sexto. Vide vt supra.

O T H O tertius, secundi Othonis supradicti filius, post patrem imperat anno mundi 4945. à Christo nato 983. ætate puer erat vixdum annum duodecimum egressus, cum moretetur pater: quare Henricus Bauariæ Dux, cognatus eius, seruandum eum Romæ curauit, & iterum cœpit imperij dignitatem sibi vsurpare. Itali plerique Crescentium declarandū Cæsarem censebant, vt ad Italos imperij maiestas rediret: sed fideles erga dominū suum Germani, hunc Othonem Cæsarem creant: hic iam natus annos 28. eo fuit ingenio præditus, vt mirabilia mundi vocaretur. hic Brunonem Saxonem cognatum suum, Gregorium quintum appellatum, Pontificem creat, qui à populo Romano minis & maledictis ex vrbe pellitur. Crescentius Numentanus Consulem se Romanum titulo præferens, vrbs dominium ante cœperat: Romam itaque ingentibus copiis accintus aduolat Otho. Papa Ioannes 18. quem Romani designarant, cū Crescentio fugit. Crescentius eaptus interficitur, prius naso & auribus truncis retrorsum asino impositus. Ioannes Papa exoculatur: sedi Gregorius pristina restituitur: qui statim sanctionem eam tulit, quæ in hunc vsque diem durat, in hæc verba: *Imperatorum nullus hereditariam dignitatem vendicato. Principes sex sacri ordinis tres, profani totidem eum delingunt: hi si discordes fuerint, Bohemia Regem coaptanto.* Egna. lib. 3. Blon. lib. 3. decade 2. Imperauit hic Otho tertius, annos 19, vixit 30. missoque per infidias à Crescentij vxore veneno, necatus est, ac Augustæ sepultus.

M A R I A, Regis Arragonum filia, vxor fuit huius Othonis tertij, intemperans quidem mulier, vti autorū scripta testantur.

H V G O Capetus Parisiorum Comes, mortuo sine liberis Ludouico huius nominis quinto Francorum Rege, Lotaringie Ducem ac Lotarij Regis fratrem, Franciæ regno inhiantem, repressit, atque ex infidiis cepit: deinde vi & militum fauore, Hugo primū Nouioduni Rex salutatur, mox Remis consecratur, anno mundi 4949. à Christo nato 987. Hic cū annum solus regnasset, Robertum filium, liberalioribus literis institutum, Aureliani coronandum curauit. Nam ipse Hugo neque diademate, neque regni insignibus vnquam, sed tantum vi & armis vsus est: Regnat, tam solus quàm cum filio Roberto, annis nouem. Vide Æmy. lib. 3. Chron. Reg. Franc. Sabaudie domus apud Allobrogas, hoc Rege in Comitatum primū erigitur. Gag. lib. 5.

R O B E R T V S, Hugonis Capeti filius, succedit patri, & solus apud Francos regnat anno mundi 4958. à Christo nato 996. Henricus Dux Burgundiæ, quod liberos nullos suscepisset, Ducatum suum Regi testamento legat: quem confestim Rex Hugonis filio eiusdem nominis Roberti, tradit: eumque mittit aduersus Landricum Niuernensem Comitem Burgundionibus acceptissimum. Senonum vrbs ob Comitis Reginaldi scelus, Regis patrimonio adiicitur. Rex cum Ricardo Normaniæ Duce Valentianas proficiscitur, opem laturus Balduino Flandriæ Comiti, quas is contra Henricum Imperatorem occupauerat. Aduentu Francorum Cæsar soluere obsidionem cogitur: sequitur exinde incredibilis fames & pestis. Pace terris, veniæque à numine reddita, Henricus Cæsar, Robertusq; Rex, ad Charum fluuium conueniunt, ac pacem firmant. Regnat annis 34. Vide Æmy. lib. 3.

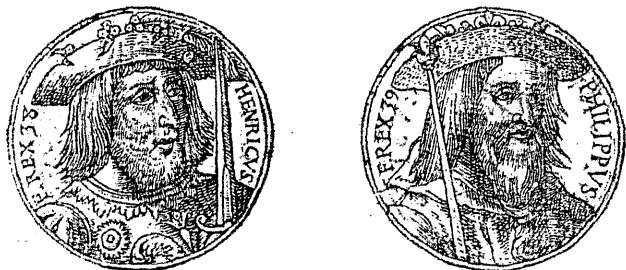
HENRICVS huius nominis secundus, Bauarus, dictus Claudus Othonis primi vel filius, vel ex filio nepos (nā id ambigitur) designatus est Imperator Romanus, anno à mundo condito 4964. à Christo nato 1002. Romæ post aliquot annos coronatur. Principio Bohemos & Vandalos bello fatigatos tributarios ac subditos fecit: Metas & Gandauū obsedit: Lotaringiam ac Flandriā debellauit: post hæc accepta Romæ imperiali corona, in Capuam mouit: Saracenos ex Italia expulit. Constantinopolitani Imperatoris Ducem Bubaganum, Saracenis fauentem, bello insecutus est acerrimo. Troiam in Apuliæ finibus, ubi olim Annibalis castra fuere, à Græcis ædificatam obsedit, & per deditionem accepit. Hic Episcopatus Bambergensis fundator, Bambergæ sepultus est. Hungaros debellatos ad fidem Christianam pertraxit, data sorore Hungarorum Regi in matrimonium. Conradum Francum, hoc nomine secundum, Cæsarem creauit, addito legitimo Electorum suffragio. Hunc cum vxore Cunegunda virginitatem perpetuam obseruasse sunt qui scribant, ac post mortem miraculis claruisse. Primus Electorum principum suffragiis Cæsar, iuxta Gregorij formulam designatur: imperatque annis 22. Vide Blon. lib. 3. deca. 2. Egna. lib. 3.

CUNEGVNDIA Henrici secundi supradicti Imperatoris vxor fuit: quam castissimam fuisse, quinimo virginitatem perpetuam vnā cum viro obseruasse, memoriæ proditum est. Vide autores quos supra.

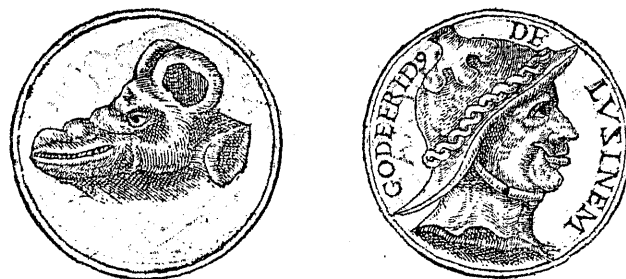
CONRADVS Francus, huius nominis secundus, successit Henrico proximè supradicto, Imperatorque designatus est, anno mundi 4986. à Christo nato 1024. Hic sub initium imperij, cum videret turbari passim omnia, effecit vt in confortium imperij filius suus eligeretur: Catulos Sueuos, cum Ernesto Sueuiæ Duce, compefcuit: ad domandos Hungaros, Hungariam cum exercitu intrauit: res composuit. Burgundi ad eum defecerunt: vnde Burgundia diuisa, altera quæ Campaniam attingit Francis, altera quæ Bisantinos spectat, Imperatori fuit subiecta. Lugdunum, & regnum Arelatense cepit, & subiectum suo imperio administrauit. Mediolanum obsedit, cumque exitium vrbi minaretur, deterritus oraculo recessit. Inde Romam veniens, à Pontifice coronam accepit: insurgunt Romani, quos reprimit. Ernestus Sueuiæ Dux, nouos iterum motus concitans, à Conrado, in regressu, fugatur, & confoditur: Ducatum donat Hermannò, Ernesti fratri. Imperauit Conradus annos quindecim: dicitur fuisse Othonis ex filia nepos, eius inquam qui Henrico Imperatori successit. Gag. lib. 5. sub finem. Æmyl. lib. 3. Hic magnis sumptibus extruxit Basilicam Spirensis, in qua cum vxore sua Gisela, seu Gisla sepultus est. Vide Carionis Chron. lib. 3.

GISLA, siue Gisela, Regina fuit Burgundica, ex posteritate Caroli, de qua magnæ laudes feruntur, maritum primò hæc habuit Ernestum Sueuiæ Ducem, ex quo duos suscepit filios, Ernestum, qui pulsus est, & Hermannum: postea in matrimonium accepit Conradum. Vide autores quos supra.

HENRICVS huius nominis primus, Roberti Francorum Regis filius, succedit patri, regnatque apud Francos anno mundi 4992. à Christo nato 1030. Contendit Henricus hic (minor natu, vt aiunt, sed à patre hæres nuncupatus) cum Roberto fratre, cuius partes Odo Campaniæ, & Balduinus Flandriæ Comites sequuntur: Henrici verò partes Robertus Normaniæ Dux sequitur: priores ab Henrico vincuntur: frater Robertus Ducatu Burgundiæ cōtentatur. Rodolphus TransIurensis Burgundiæ Rex, regnum Imperatori. Conrado dat: Odo Campanus suum iure censet, armisque inuadit: tunc in Comitatum qui ad imperij ditionem, & in Ducatum, qui ad regiam pertineret ditionem, diuiditur Burgundia. Henricus Philippum filium Regem creandum, coronandumque Remis curat: moriens Balduinum Flandriæ Comitem filiis suis tutorem dat. Vide Aemi. lib. 3. Gag. lib. 5. Regnat Henricus annos triginta, & sepelitur in æde Diui Dionysij ad Parisios.

PHILIPPVS Henrici supradicti filius adulescens, succedit patri in regno Franciæ anno mundi 5022. à Christo nato 1060. Balduinus Regis tutor, simulat in Saracenos bellum, quo audaces nobilium animos reprimat. Hoc Rege è Galliis duæ illustres prodiere familiæ, quæ apud exteros duo potentissima regna erexerunt. Gulielmus nothus, Normanorum Dux, Angliam Rege caeso occupat: Gothofredus Bulionius terram sanctam, & Ierusalem postea obtinet 39. obsidionis die, anno mundi 5060. à Christo nato 1098. Obiit Philippus Meleduni, anno regni sui 49. Ad ædem Benedicti prope Ligerim sepelitur. Vide Gaguin. lib. 6.

MELLVSINA, quæ olim apud Mellam & Lusignanum dominabatur (vnde fortè Mellusina nomen accepit) Comitum cuiusdam Pictauiensis soror, aut (vt alij volunt) filia fuit: hæc Raimondo, Comitum cuiusdam filio, seu nepoti, nupsit, ex quo Gotfridum Magni dentis suscepit, atque alios fortissimos milites: idque circiter annum à mundo condito 5040. à Christo nato 1078. regnante apud Francos Philippo huius nominis primo, Roberti, Capeti filij, aut (vt alij censent) Henrici, Roberti filij, filio: non autem regnante Philippo illo secundo, qui Ludouici filius, fuit: vt malè quidem, Aquitaniæ Annales ferunt. Quod autem fingitur fuisse Mellusina femiserpens, id fortasse non absurdū fuerit sortilegio tribuere, cuius peritissima esset, sicuti etiam tunc temporis ars magica erat vulgatissima: vel quòd pro insigni tale etiam monstrum ipsa gestaret. Vide Annales Aquitaniæ.

GOTFRIDVS Magni dentis, Mellusina supradicta filius, vnà cum fratre, Gotfridum Bolionium, siue Bilonensem, in expeditione Ierosolimitana securus est, vbi strenuum se militem præstitit. Ab hoc Gotfrido Magni dentis originem traxere Cypri insulæ Reges complures, cognominis Lusignani. Videto Annalium Aquitaniæ, partem tertiam: nam in partes quatuor digestus est liber 15.

Kkk 4

MICHAEL Paphlago, Zoës adulter, quique eius virum Romanū Argyropyllum intra balneas immerferat, ab eadem Imperatrice Zoë Imperator instituitur Constantinopoli, anno mundi 4996. à Christo nato 1034. Fuit hic mancipium barbarum, nulla re nisi forma commendatum, mente etiam commotum, labensque ad singula momenta, spuma insuper oris fœda. Quis non effrenem in quinquagenaria muliere Zoë libidinē, amorēque fœdissimum excretur, aut fortunæ aleam in hoc principe non admiretur? asciuit primū illa omnem sibi potestatem, Michaële velut ministro vsa, sed non diu duravit hæc obseruantia: nam Michaël imperij habenas retinuit, nec malè rexit. Tricēnales inducias cum Ægyptio Rege percussit: Edesam obsidione liberavit: domi in suos facilis, vni Zoë, propter expertam libidinem, parum æquus fuit. Intercutis morbo laborans, Michaëlem Calaphaten hæredē imperij dixit. imperavit annos ferè septem. Vide Egna. lib. 2. Cosmo. Mun. lib. 4.

MICHAEL Calaphates à Zoë adoptatus, eius pedibus aduolutus iurat se titulo tenus imperaturum, potestatem penes eam mansuram: his blanditiis ad imperium euehitur Constantinopolitanum, anno mundi 5004. à Christo nato 1042. paulò post in Zoën machinatur, fingēs ab ea sibi structas vitæ insidias, ac venenum positum, à quibus innocens erat: relegat itaq; eam in insulam, detonder, ac monacham facit: interim genio ipse indulget. Id inique ferens plebs, Theodorā Zoës sororē, Imperatricem creant: Zoën reuocant: Michaëlem fugientē, capiunt, exoculant, vnà cum fratre: quæ familiaris Græcis poena est. Sic præter sordes parentū, qui naues apud Paphlagonas pice oblinerent, vnde Calaphates etiam dictus, auarè, perfidè, ac crudeliter imperat Michaël hic, menses quatuor. Vide vt supra,

HENRICVS, huius nominis tertius, dictus Niger, post Conradum 2. Romæ imperat anno mundi 5001. à Christo nato 1039. Hic Conradi Franci filius siue gener, primū Bohemos bello inuasit, sed ab his Hungarorum præsidio adiutis, vincitur: sequente anno adeò illos bello fatigat, vt Regem eorum tributarium fecerit. Lotaringiæ Ducem parère imperio compulit: apud Capuam Saracenos vicit. Cæterum pertæsus eorum quæ Romæ circa Pontifices per summū scelus ageretur, Romā contendens, abdicatis adulterinis Pontificibus aliquot, Clementem secundum Pontificiæ sedi præfecit: & vt caueret in posterum Pontificum securitati, iureiurando Romanos adegit, neminem creationi eorum interfuturum sine eius permisso. Petrum Regem ab Hungaris eiectum, regno restituit: Capuam aduersus Saracenos nouo præsidio firmavit. Henricum filium annos quinque natum, Cæsarem eligi, & Aquisgrani coronari curauit: qui sub matris Agnetis tutela aliquandiu fuit. Imperat Henricus Niger ann. 17. Egna. lib. 3.

AGNES Gulielmi Aquitaniæ principis filia, nata in Pictorum Comitatu in Gallia, vxor fuit huius Henrici tertij, quæ suscepit ex eo Henricum quartum huius nominis Imperatorem: hæc non sine laude imperio præfuit annos quinque, dum adolefceret filius: sed Coloniensis Episcopus Orho, clam abducto puero, imperio eam deturbat. Vide Chron.

Kkk 5

ZOE, ab exilio & monasterio assentiente vniuersa plebe (vti dictum à me est) reuocata, & Michaële Calaphate exoculato, imperij faces suscipit: Constantinopolitani, vnà cum sorore Theodora. anno mundi eodem quo Michaël Calaphates quatuor menses imperauit: itaque flagitia Imperatorum effecere vt muliebri æquius videretur imperium. At verò, cum sit *varium, ac mutabile semper Fœmina*, vt inquit poëta, Zoë sexagenaria, ardens tamen adhuc libidine, Constantinum Monomachum ab exilio reuocat; sibi que eum maritum adiungit: curatque vt sceptrum imperij illi tradatur, cum sceminarum vix treis menses durasset imperium. Vide Egna. lib. 2. Cosmog. Munst. lib. 4.

CONSTANTINVS Monomachus, imperatorij quidem & ipse stemmatis, quem sibi in virum ascium Zoë, Constantinopoli imperat anno mundi 5005. à Christo nato 1043. Hic ignauus, & luxu totus diffluens, concubinam, egregia alioqui forma, iustæ vxoris loco habuit, quam efflictim deperit. Sustinuit tamen duo grauissima bella ciuilia, alterum à Maniace Georgio, alterum à Leone Tornicio, illata: & multa externa. Turcarum arma tunc primùm per Asiam latius sunt euagata: victi tamen Roxolani, & Patzinacæ, Scythicum genus hominum. Zoë vxore septuagenaria fato mox functa, & ipse tandem podagricus, & pleuritide correptus obiit, anno imperij ferè 13. Vide vt supra.

THEODORA Zoës soror, quæ iam etiam cum ea menses circiter treis imperium tenuerat Constantinopolitanum (vti in Zoë dixi) nunc denuo, sed sola, post Constantinum Monomachum imperat, anno mundi 5017. à Christo nato 1055. Nec verò est quod pudeat hanc in ordine ac serie Imperatorum inferere, cum non muliebriter se gesserit: quinimo tanta domi, forisque hac imperante quies & ocium fuit, tanta rerum omnium vbertas, vt sceminei imperij neminem pœniteret. Verùm ingrauescente cum ætate morbo, illecebris Eunuchorum adducta, Michaëlem iam senem imperij ac curæ participem fecit: nec ita diu superuixit: annos propè duos imperauit. Vide Egna. lib. 2. Rom. prin. & Cosmo. Munst. vbi de Græcia tractat, libro quarto.

MICHAEL senior, post Theodoram supradictam, qua dixi via, Constantinopoli imperat, anno mundi 5019. à Christi natiuitate 1057. Fuit quidem hic Michaël genere & opibus clarus: cætera minus ad imperij fasces ac administrationem suscipiendam, aut exequendam, idoneus, vel propter ætatem decrepitam & prægrauantem. Quare cum vix eriam annum imperitasset, Isaacij Comneni factio eum imperio deturbauit, & in ordinem redegit: priuatus itaque factus, paulò post fati ac naturæ concessit. Videto vt supra.

HENRICVS quartus (tertium facit Egnatius) Henrici Nigri filius, Romanus Imperator patri Romanorum Imperatori succedit anno mundi 5018. à Christo nato 1056. Hic dicitur M. Marcellum & Iulium Cæsarem supergressus, bis & sexagies pugnasse. In hoc huius generis Imperatorum virtus defecit: & totius Germaniæ imperium ad eum corrumpere cœpit, ut postea in veterem statum redigi nunquam potuerit. Tragœdiæ huius autor Papa Hildebrandus fuit: qui statuit Pontificatus confirmationem à Cæsare non esse petendam, contra sanctionem Henrici Nigri, quam patris constitutionem ratam haberi voluit: quamobrem non tantum à Papa excommunicatur, sed & principibus potentioribus mandat Papa, ut Imperatorem alterum creent: Rudolfus creatur, aduersus quem mouet Henricus, & multis præliis tandem vincit. Deinde Romam venit, & vrbe per vim capta, Papam cepit. Obijt Henricus Leodij, carcere detentus à filio, ab Episcopis sollicitato, quem etiam Imperatorem delegerat pater: imperat Henricus quartus annos 50. Rodulfo misit Hildebrandus coronam cum hac inscriptione,

Petra dedit Petro, Petrus diadema Rodulfo.

HENRICVS quintus, Henrici quarti filius, qui patrem bello & carcere est infectatus, post eum imperat anno mundi 5068. à Christo nato 1106. Recusat eum coronare Papa, nisi prius statuat Pontificem & Episcopos sine Cæsaris consensu creandos: Romam & Papam capit, coronam extorquet, & inuestituram. Tertio Italiam intrans Gelasium Papam vrbe pepulit. Obijt nullis relictis liberis anno imperij 20. Vide Chron. Egnat. lib. 3.

ISACIVS Comnenus post Michaëlem seniore[m] imperat Constantinopoli, anno mundi 5020. à Christo nato 1058. Hic Michaëlem Seniore[m] in ordinem redegit: fuit tamen vir alioqui strenuus, pace ac bello clarus, ac infractus, moribusque arrogantioribus. Cooperante Patriarcha Imperium sumpsit, in quem tamen postea ingratus, ac velut collari beneficij immemor, ipsum cum suis in exilium misit. Comnena hic gente nobili ortus, in negociis obeundis expeditus fuit. Cæterum lateris morbo inter venandum subito correptus, cum de salute desperat, cucullam induit, atque imperio se abdicat. Constantinus Ducas de Senatus populique consensu ei successor declaratur. Tanta continentia fuisse perhibetur Isaacius, ut nec vxorem cognoscere vellet post prolem semel ex ea susceptam, cum tamen ad morbi subleuationem medici in primis consulerent ut coitu vteretur frequentiore. Imperauit annos 4. Vide Egna. lib. 2.

CONSTANTINVS Ducas Constantinopoli imperat post Isaacium, anno mundi 5024. à Christo nato 1062: hunc conspiratio sub initia grauis excepit, quam non sine discrimine compressit: pietatem coluit, æquitatem obseruauit: sed auariciæ supra modum operam dedit, hinc suis odiosus, hostibus etiam ludibrio, res imperij vndique vexantibus, fuit. Ad externa mala familiaris Constantinopoli clades accessit, nempe grauis terræ motus, quo templa, ædésq; multæ pessum iere. Obijt sexagenarius, anno imperij sexto, Eudociæ vxori & liberis tribus imperium tradens. Vide vt supra, & Chron. Phry.

EUDOCIA cum filiis imperat Constantinopoli post Constantinum Ducam, anno mundi 5031. à Christo nato 1069. Poterat muliebri fortasse prudentia hæc, si foris cessassent bella, imperiũ domi administrare: sed laceffentibus vndique imperium barbaris, vicit eorum sententia, qui rebus præficiendũ virum appositum ac idoneum contendebãt. Quare iurifurandi oblita, quo marito Ducæ, moriẽti, se obstrinxerat, non superinducturam se virum, etiam si coacta esset, Romanũ cognomine Diogenem, post menses imperij septem, in virum Eudocia assumit, qui rẽpubl. prudentia ac fortitudine tueretur: at pœnituit statim Eudociam, quod vir hic insolens rem ad se totam trahe-
ret. Vide Egna. lib.2. Cosmog. Mun. lib.4.

ROMANVS Diogenes Eudociæ vir, imperat Constantinopoli, anno mundi 5032. à Christo nato 1070. duas hic suscepit expeditiones vario rerum successu: prior quidẽ optimè cessit, posterior autem pessimè: nam vel fugatis vel cæsis militibus suis ipse Imperator Constantinopolitanus capitur: quod ad eam diem nunquã contigerat. Ferunt tamen Turcam nomine Azan, ad primũ huius euentus nuncium, vix credentem constitisse: mox ad se adductum Ro. Diogenem, & cognitũ, in precio habuisse: ac amplis donatum muneribus, pace inita, dimisisse. Sed ad primum aduersæ cladis nuncium, vt ferè fit, omnia Constantinopoli iam mutata erãt: Eudocia nempe relegata est: Romano abdicatum est imperium: Michaël Imperator creatus, Romanum Diogenẽ victum, deditumque, contra iurandũ exoculat, ac in insulam deportat, vbi ab vxore Eudocia sepelitur, post annos imperij ferè quatuor. Vide vt supra.

MICHAEL Constantini Ducæ filius, Parapinaceus à familie, quæ sub eo inualuit, dictus, imperauit Constantinopoli anno mundi 5036. à Christo nato 1074. post Romanum Diogenem vitricum suum. Hic ad imperium administrandũ inep-
tus, studiis tantum literarum intentus, ac sub Psello præceptore versus factitans, à Turcis interim vndecunque premebatur, maximè ab Orientalibus regionibus: quare præfecti etiam, velut coacti, alterum sibi delegerunt Imperatorem: putà Nicephorum, sanè nobilissimum, quem, in principis ignaui inuidiam, facillè ciues admiserunt: Michaële prius, cum vxore & filio, in monasteriũ detruso, ac monacho facto. Imperauit Michaël annos sex. Vide Egna. lib.2. & Cosmogra. Mun. lib.4.

NICEPHORVS Botaniates, à Phoca imperatore originem trahens, tanquam omnium nobilissimus, facillè Michaële deturbato, imperium obtinuit Constantinopolitanum, anno mundi 5042. à Christo nato 1080. Hic Constantinum Constantini Ducæ filium, imperium sibi asserere contendentem, cepit: toto dicit, ac in sacerdotem inunxit. Paulò post Nicephorus qui Comnenorum fratrum forti, fidelique opera vsus fuerat (nam hi Bryennium & Basilatium imperij inuafores sustulerant) ab illis deiicitur, anno imperij tertio, in cœnobiumque cõiicitur, vbi aliquamdiu vixit. Post hunc Alexius Comnenus, natu minor, militibus acceptior, imperat: qui die ipso Paschæ Bizantium clam ingressus, hostilem in modum urbem diripit. Vide vt supra.

GOTFRIDVS Bolionius, seu Billionensis, Lotaringia Dux, Bulionis Ducatum Sperto Eburonum Episcopo magna vi auri vendidit: primusque Dux huius expeditionis in Iudæam aduersus Saracenos exiit: quem illustrissimi ac præstantissimi è Galli principes comitati sunt, diuenditis vel oppigneratis bonis suis. Habuerat siquidem orationem Pontifex Urbanus secundus, super hac re in cõcilio Claromontano, qua huiusmodi primores ad suscipiendã hãc expeditionẽ extimularat: id ipsum suaferat Petrus heremita, qui apud Iudæam peregrinatus Christianos à Saracenis valde opprimì renunciarat. Itaque tercentum hominum milibus cruce signatis comitatus Bolionius, Ierusalẽ ipsam trigessimono die cepit, idibus Iulij, nempe ann. mun. 5060. à Christo nato 1098. Corbana Persa victo, cæsa sunt infidelium centum milia: ipse Gotfridus Rex Ierosolimitanus designatus est: atamẽ auream recusauit coronam, quod eò loci, eorona spinis contexta capiti Christi imposta fuisset. Contrigit id post annos ferè quingentos quàm Persæ Ierusalem etiam cœperant, atque ad centum Christianorum milia occiderant: quam urbem exactis decem annis Heraclius receperat, Saraceni quoque post annos 16. expugnarant. At verò dux Bolionius, anno post quàm rex creatus fuerat, febre correptus obiit, sepultusq; est ad nobile illud Christi sepulchrũ. Regnatũ est Ierosolymis à Christianis Regibus septem, spacio annorũ 88. Vide Blondum lib. 4. decade 2. & Chro. Chronicorũ.

BALDWINVS Gotfrido Bolionio fratri in regno Ierosolimitano succedit die natalitio Christi, anno mundi 5061. à Christo nato 1099. atque post suscepta, ac confecta multa bella, in hostes nominis Christiani, mortuus est anno regni 18. Vide vt supra.

ALEXIVS Comnenus Isaacij Imperatoris filius, Constantinopoli post Nicephorum Botaniatem imperat, anno mudi 5045. à Christo nato 1083. Hic Roberto Guiscardo cum Venetis occurrens, victus, fugatusque est, præterea memorabilem illam Gallorum in terra sancta recuperanda expeditionẽ turbare conatus est: sed Bohemundus Apulizæ Dux, exercitum aduersus eum duxit, ac Dyrachium obsedit. Alexius, eius potentiam reformidans, cum eo fœdus init, comearũque, & aliis rebus adiuturum se Gallos pollicetur. Inde ad pacis artes conuersus orphanotropheion, & Musæum erigit: in altero pueros, puellãque parentibus orbos, alendos, in altero instituidos curat, sumptus ex regio vectigali suppeditat. ad supplicia minimẽ præceps, moribusque moderatus fuit. Longo tandem pressus morbo, obiit anno ætatis 70 imperij 33. Vide Aemy. li. 5. Egna. lib. 2. Cos. Mun. lib. 4. & Platinam. fauit omnibus qui egregias artes, virtutẽque amplexarentur, quos & euexit.

CALOIOANNES Alexij filius, post patrem imperat anno mudi 5078. à Christo nato 1116. Variis hic expeditionibus in Asiam vsus, Turcas, Persasque aliquot præliis vicit, vrbesq; illis non paucas ademit. Gallis & Venetis infestus fuit, qui socia arma iunxerant. Dux tamen Venetus Rhodum, Samum, Lesbum, Andrũque cepit. Perit Caloioannes manum faucius, telo à seipso intoxicato, quod in aprum tendebat, anno imperij 25. Hic initio imperij sui dignitatibus suos omnes confanguineos ornauit: Manuelem fratrem natu minorẽ imperij hæredẽ dixit, cum alterũ minus aptum sentiret. Vide vt supra.

LVDovicVS Crassus mortuo Philippo patre, continuò Aureliani inungitur à Gilberto Senonum Archiepiscopo, causante Remensia sacra expectari, nimis longum: nempe anno à mundo condito 5071. à Christo nato 1109. Nobiles & Principes ab Anglo Rege adiuti in Regem seditionem mouent, quem diu multumque vexarunt: tandem tamen superior euadit Rex. Tunc cœpit initium belli Anglici, quod sexcentis fœderibus compositum semper renouatur. Gelasius Papa in Galliam venit, opem implorans aduersus Cæsarem. Henricus Cæsar ab Anglo focero impulsus Galliam inuadit: timore percussus, Regis potentia cognita, domum reuertitur: paulò post in amicitiam cum Rege rediit, re cum Papa composita. Ludouicus iunior Remis presente patre, à Papa Innocentio ungitur in Regem. post sex annos Parisiis obit pater Crassus, anno regni 28.

LVDovicVS iunior, proximè supradicti filius, succedit patri in regno Franciæ anno mundi 5099. à Christo nato 1137. Hic D. Bernardi consilio, Conradum Imperatorem secutus, exercitum in Saracenos duxit, atque vnà cum vxore per Germaniam & Hungariam, Constantinopolim se contulit: deinde Ierosolymam. ipse & Conradus, cladem cum vterque accepisset, Regem Balduinum adeunt. tunc coniunctis viribus Damascum oppugnant, sed dissidio ac dolo obsidionem relinquere coguntur. Redit ad suos Conradus. Galli in Syria multa mala patiuntur: Rex in reditu penè captus, Georgij Siculi Regis Prætoris ope euadit. multæ ingentes pugnæ à nostris in Asia & Ierusalem ante reditum commissæ. Acmyl. lib. 5. Regnat an. 43.

LOTARIVS, huius nominis secundus, Saxoniz Dux, ab Electoribus Cæsar creatus est anno mundi 5088. à Christo nato 1126. fuit huic cum Conrado tertio de imperio controuerfia, qui cum esset nepos ex sorore, Henrici quinti, vt Lotarium anteuertret, Italiam ingressus, Longobardiam occupauit, vbi & ferrea corona insignitus est. Interea à Lotario obfessa sunt & captae vrbes Spira, Vlma, & Norimberga: exinde persequitur Conradum in Italiam: at vbi rescit Conradus vrbes Germanicas amissas, nilque sibi præsidij expectandum è Germania, pacis conditiones Diui Bernardi opera, cum Lotario pactus est, atque vltro imperio cessit: post Lotarium tamen etiam imperauit. bis in Italiam profectus est Lotarius, primùm ad compescendos motus contra Innocentium, alio Pontifice electo, Romæ coortos: deinde contra Rogerium, qui Campaniam & Apuliam inuaserat. Imperat Lotarius hic annos vndecim.

CONRADVS tertius Lotario succedit, imperatque Romæ anno mundi 5099 à Christo nato 1137. hic mouit in Saracenos, vt iam dictum est in Carolo iuniore. postea in bello cum Catulis gesto, urbem quandam cum cepisset, mulieribus abire permittit cum tanta bonorum sarcina, quantam ferre possent. hæc verò relictis rebus, nobiles pueros omnes asportare malunt: quos cum quidam captiuos retinere vellent (bonorum non puerorum asportandorum copiam causati) aded delectatus est Cæsar nobilium sceminarum virtute, vt eis non solum puerorum, sed & omnium opum copiam fecerit.

MANVEL, siue Emanuel, Caloioannis, vt quidã putant, filius, vt alij volunt, frater, post eum Constantinopoli imperat, anno mudi 5103. à Christo nato 1141. Ab hoc Conradus Germanus Ro. Imperator, sollicitatus est vt opem ei ferret, siue aduersus Rogerium, vtriusque inuasorem imperij, siue vt in Turcas Conradus ipse moueret: sed mutatus Manuel, fame laborantibus Conradi militibus, gypsum contusum farinæ immiscet: nec sat illi fuit semel id sceleris perpetrasse: simili fraude Ludouicum Francorum Regem, impius ille, decipit: sic breui magna militum nostrorum vis consumpta est: inde Manuelis nomen Francis odiosum. Rogertus Siciliae Rex, omnẽ Græciæ oram vastauit: Byzantium etiam per suos duces adedò oppressit, vt sagittas argenteas, aureasque hortis regiis immiserit. Contra ius gentium Manuel legatum violat Venetum: negotiatores, quos simulata pace euocarat, vno die comprehendit: quare armis pressus Venetis, æquis pensionibus pacem impetrat. Prælium cum Turcis gessit funestissimũ, in quo penè captus est. Imperauit annos 38. quibus exactis, monasticam secutus vitam, morbo periit. Vide Blon. lib. 5. Deca. 2. Egna. lib. 2. Cos. Mun. lib. 4.

ALEXIVS, Manuelis filius, puer adhuc, patri successit: Andronico Comneno à patre commissus fuit, qui primò tutorem egit, dein imperij consortem, demum Alexium cognatum quindecim annos natum, cum treis à patris morte annos rerum esset potitus, clam miserè necat, capiteque truncato, reliquum cadaver sacco inclusum in mare proicit. Vide vt supra.

FRIDERICVS, huius nominis primus, natione Sueuus, cognomento Aenobarbus, à colore barbæ ruffæ, nepos Conradi ex fratre, post eundem Conradum tertium Romæ imperat anno mundi 5114. à Christo nato 1152. Hic Dertonam (nunc Tortonam vocant) portas sibi claudere ausam, obsessam capit: inde Romam contendens ab Adriano coronatur. Euerfa Dertona quæ in partibus Alexandri stabat, in cuius locum Octavianum Pontificem creatat, Mediolanum inde solo æquat: Galliamque omnem Cisalpinam eadem sentientem vastat: tertio & quarto Italiam intrans Alexandrum fugat. Tandem Friderici filio, nauali prælio victo, vritur Fridericus summa humilitate: nam pro templi foribus humi prostratus ante Pontificem, pedibus eius se opprimi permittit. Pontifex clamari præcipit, *Super aspidem & basiliscum ambulabis, & conculcabis leonem, & draconem*, ac tum eum absoluit. Fridericus eam à se exhiberi humilitatem Petro, non Alexandro, dixit: respondit Alexander, *& mihi & Petro*. Hic deinde Saracenos ac Turcas prostrauit, Sultanum in Aegyptum fugauit. verum captiam Armenia, cum in equo rapidum amnem ingreditur, strenuissimus heros perit, anno imperij 37. Egna. lib. 3.

HENRICVS Friderici filius post patrem imperat anno mundi 5151. à Christo nato 1189. huic Papa Clemens tertius Constantiam virginem sacram, Rogerij Normani filiam, vxorem dedit. Siciliam obtinuit, Tancredo spurio expugnato. Philippum fratrem, qui postea imperat, cum exercitu in Syriam misit: ducibus etiam Archiepiscopo Maguntino, & Saxoniz Duce existentibus. Aemy. lib. 6. Blond. lib. 6. Egna. lib. 3. imperat ann. 10.

PHILIPPVS à Deo datus hoc nomine secundus, Ludouici iunioris filius, apud Francos regnat anno mundi 5142. à Christo nato 1180. Hic Ædiles, quos Scabinos appellant, Parisiis creandos curat: bonam vrbs partem muro cingit, forum venale, Hallas vocat, reedificat. Saltum Vicenarum mœnibus cingit. cū Ricardo Angliæ Regis filio ad recuperandâ Ierusalem, quæ victori Saladino reddita fuerat, expeditionē suscipit: Ptolemaida expugnat. Deinde grassante per exercitum peste, in Galliam reuertitur. Totam Normaniam & Aquitaniam iure belli recipit 260. an. postquâ Rolloni data fuerat Normaniam. Galli Græcorum imperium, Byzantio recepto, tenet, à Venetis, & quibusdam aliis adiuti, quibus impensas refundunt. Ocho quintus, Saxonum Dux, qui post Philippum Henrici sexti fratrem imperat, à rege victus in pugna Bouinensi, fugatur: Ferdinandus, siue Ferrandus, Lusitanus, Flandriæ Comes, in arcem Luparam recens ædificatam, captiuus ducitur. Ioannes Brennus Rex Ierusalem, Philippum inuisit, moribundum, à quo 60000. librarum ex testamento accipit. regnat an. 43. quartana febre Medunte interiit: ad fanum D. Dionysij sepultus est. Æmyl. lib. 6.

LVDOVICVS Octauus, Philippi filius, post patrem apud Francos regnat anno mundi 5185. à Christo nato 1223. Hic cum Anglo Rege fortiter cōflicxit, quo tempore pater cum Othone. Cum Friderico Imperatore colloquitur: fœdere inito, fratrum nomen inter Francos & Germanos redintegratur. Albigenis errorem extirpauit Rex, Auenione capta, & muris deiectis. Regnat an. 3. obiit Montisperij: sepultus est in æde D. Dionysij. Gagui. lib. 7. Æmyl. lib. 7. huic succedit D. Ludouicus.

LIBVSSA, Craci, secundi Bohemiæ Regis filia, aliquot annos principatum tenuit: tandem cum litem aliquam, quam iure ac rectè definiisset, attamen qui causa ceciderat, humi procumbens, clamauit, indignè viros à fœmina gubernari: accurrens multitudo Regem postulat. Quare hæc Primislao agricolæ, nescio quo modo (vel quòd sic collibuerit, vel forte quadam) nupsit, qui Bohemos rexit, & Pragam primus aggere & muro cinxit circiter annum mundi 5165. à Christo nato 1123. Videto Chronographiam Ioannis Naucleri, generatione trigésimanona.

VALASCA, vna quidem ex puellis Libuffæ, ingentis animi & generosi, Amazonicæ gentis virgo, mortua Libuffa, accersit mulieres ac virgines, quas his verbis compellauit: *Heram perdidimus, quæ non passa est nos viris subiici: adeste mihi, & ego vobis imperium polliceor: coniurant in viros singulæ, quos obuios habent ex improviso trucidant: armatæ postea, bella multa feliciter conficiunt, virorum semper victrices: & more Amazonum viuere statuunt. Tandem verò Primislai dolo & insidiis captæ, omnes ad internecionē vsque mactantur. Vide vt supra.*

LII 4

ANDRONICVS Cōnenus, Isacio, Caloioannis fratre natu maiore, natus, post Alexium cognatum, quem crudeliter necarat, Constantinopoli imperat anno mundi 5144. à Christo nato 1182. huic Gulielmus Siciliæ rex, bellum inulit, Alexij mortem vindicaturus, à quo cum vndique premeretur, tandem ab Isacio Angelo præter suam, omniumque opinionem, prælio victus, imperio deiicitur, capitur, ignominiosè occiditur. Nam altero effosso oculo, asinæ præpostere imponitur: caput alliorum recte, diadematis loco præcingitur: cauda manibus sceptri vice alligatur: per urbem sic ornatus circumuehitur: vulgi turbæque tumultu lacer, perit fœdissimè: quippe in cuius faciem pueri, puellæ, viri, fœminæ, præter probra, lutum, stercus, & fœdissima quæque coniciunt ac cōgerunt: deinde laqueo suspensus, vncis à mulieribus frustillatim discerpitur, anno imperij altero. Vide Eg. lib. 2. Cos. Mun. lib. 4.

ISACIVS Angelus post Andronicum, Comnenorum stirpe sublata è medio, Constantinopoli imperat anno mundi 5146. à Christo nato 1184. Hic varias multorum tyrannides oppressit: Fridericum Aenobarbum Ro. Imperatorem in Syriam properantem magnificè exceptit. Alexium fratrem natu minorem, à Turcis captum, magno redemit: à quo postea, ingratisimo homine, per summum scelus imperio oculisque priuatus, in carcerem truditur: donec filius Isacij, Alexius alter, & longè ab illo dispar, à Francis ac Veneris opem implorans, patrem lachrymis obtinuit. Sed carcere post longam captiuitatem eductus, morbo ex aëre contracto, non diu superuixit. Imperauit annos 16. Vide vt supra.

PHILIPPVS Henrici sexti (Friderici primi filij) frater, mortuo ipso eodè fratre Romanis imperat anno mundi 5161. à Christo nato 1199. huic fuit de imperio contentio cū Othone, cui Innocentius, tertius huius nominis Papa, præterea Angliæ Rex fauebat: Sed Galliæ Rex eiusdem nominis, Philippi, Philippo opem tulit, qui fugato sæpius Othone, rerum tandem potitur. Hic cum annos nonem imperasset, ab Othone Comite Palatino (cuius genus celebre & clarum fecerat Fridericus primus) occiditur, die quodam cum esset ei à medico vena incisa, & nihil iam ab aduersariis suspicaretur optimus princeps. Credo Othonorum nomen illi fatale fuisse. Imperauit annis nouem. Vide Aemyl. 5. Egna. lib. 3. & Carionem lib. 3. Philippus Bambergæ occisus, Bambergæ sepelitur: cuius corpus humanum postea Spiram, iubente Friderico secundo, translatum est.

OTHO Saxonum Dux (Comitem Palatinum vocat Aemylus) quem Imperatorem elegerat Innocentius aduersarius Philippo, eidem Philippo mactato surrogatur, & à Papa, omnium consensu, ad tollendam discordiam coronatur anno mundi 5170. à Christo nato 1208. Sed cum hic Pontificiæ ditionis oppida quædam caperet, & Friderici iunioris inuadere cuperet regnum, diris Pontificiis petitus, imperio priuatur anno imperij 3. Fridericusque Henrici sexti filius, adnitente etiam Innocentio, Imperator creatur: qui cum Philippo Francorum Rege in Othonem arma sumpsit: nec sine manifesta vi numinis, & Gallorū virtute, clade memorabili affectus Otho, etiam ab Anglo adiurus, in patriam inglorius se recipit. neque verò suo tandem supplicio caruit, nam & ipse non multo post trucidatus periit. Vide Aem. lib. 5. Egn. lib. 3. Carionem lib. 3.

ALEXIVS Angelus fratricida, post Isacium Angelum fratrem, Constantinopoli imperat, anno mundi 5162. à Christo nato 1200. Hic planè impius, maiori fratri imperium per scelus ademit: & Alexium Isacij filium, nepotem suum, voluit perdere: qui fugiens, in Dalmatiámq; delatus, Francorum proceres, Balduinum & Venetos in patrum movit, paciscendo 30000. marcarum auri, & cōmeatum, si eorum ope, vel solus, vel cum patre, qui in carcere agebat, imperio restitueretur. Quare hi proceres classe parata, Byzantium versus nauigant, expugnant, fracta prius catena, que ab vrbe ad Peram tensa erat. Fratricida fuga salutis suæ consulit: Isacius carcere liberatur: & Alexius iunior, post subitam patris liberati mortem, imperat. Vide Egna. lib. 2. Cosmo. Munst. lib. 4.

ALEXIVS iunior, Isacij filius, qua dixi ope, imperio restituitur Constantinopolitano, anno eodem quo supra imperasse dicitur Alexius Angelus. In fœdere faciendò inter hunc, & Gallos, ac Venetos, cautum est vt Patriarcha Constantinopolitanus Romano subesset Pontifici, & damna Francis, Venetisq; à Manuele illata compensaret: at mense post restitutionem vix exacto, cum rerú quas promiserat satageret, à Murziphlo quodam ignobili, quem tamen ad summú dignitatis gradú euexerat, iuuenis admodum necatur. Murziphulus frustra se hostibus opponens, vrbe Byzantio amissa, noctu cum vxore, pellicibus ac thesauro fugit: paulò post in Peloponneso captus, ac Byzantium retractus, miserè perit. Vrbs Fracis, Venetisq; dedita cum omni milite, ab eis est possessa: & res imperij deinde ad Fracos translata: è quibus primus fuit Græcorum Imperator Balduinus. Vide vt supra.

BALDVINVS, Flandriæ Comes, ab omni milite, & exercitu, Flandrensi scilicet, Montis-ferratenfi, Allobrogum & Venetorum, Imperator Constantinopolitanus creatur post Alexium iuniorem anno mundi 5162. à Christo nato 1200. hac conditione vt si ex Francis designaretur Imperator, Veneti Patriarcham darent: quod & euenit. Balduinus cuncta præter Adrianopolim recepit: in qua imperauit Theodorus, Alexij Imperatoris pessimi gener, quam & nomine dotis accepit. Cum Franci eam obsiderent ac propè expugnarent, captus & mortuus est Balduinus, qui annum imperio vix præfuerat. Vide Egna. lib. 2. Ro. prin. & Cosm. Mun. lib. 4.

HENRICVS Balduini frater, Imperator post eius mortem creatur, anno mundi 5163. à Christo nato 1201. Hic expugnationem Adrianopolitanam persequitur, ac repetit: sed irruentibus Saracenis, obsidionem soluit: Constantinopolim rediit, quam & munit. Fœdere cum Valachis firmato, & filia Ducis eorum in vxorem ducta, domi, forisque cum prudenter se Henricus gereret, Gulielmum Bonifacij filium, Regem Thessaliæ designat. mox moriens, Iolantem filiam, Petro Altifiodorenfi nuptam, hæredem relinquit, anno imperij 13. Vide vt supra.

FRIDERICVS, secundus huius nominis, deturbato Othone quarto, imperat anno mundi 5173, à Christo nato 1211. Viguerè in hoc principe corporis animique dotes, auo simillimus Aenobarbo, militaris laudis appetentiss. fuit: Græcam, Latinam, Germanicam & Saracenicam linguam calluit: bonarum artium disciplinas promouit: Sed has virtutes animi calliditas ac perfidia, & in Guelphum nomen sæuitia, neque non in Pontifices odium obscurarunt. Guelphos ac Gibellinos, perniciosissima Italiæ nomina, primus inuexit: hi Imperatori, illi Papæ fauebant. Mediolanenses, qui stabant à Pontifice, vicit. A Papa Innocentio quarto, imperio priuatur, ac excommunicatur. Henricus Thuringiæ, dictus Lanthgrauus, Imperator dicitur: bona Italiæ pars in Fridericum armatur: Parma ei adimitur: Victoria quoque, vrbs quam condiderat, & multis ornamentis decorarat, diripitur. Hic Ierosolymam profectus, ita negotium confecit, vt à Sultano non solum Ierosolyma, sed & multæ aliæ vrbes ei sint redditæ, coronatusque est Ierosolymæ, quam muniuit, & Ioppen item aduersus hostium vim. Panormum profectus, Manfredi filij nothi dolo necatur: sunt qui veneno extinctum scribunt, conscio Pontifice. imperauit an. 35. Vide Egn. lib. 3. & Carionem lib. 3. & Chr. Phry.

IOLE Ioannis Ierosolymorum Regis filia, nupsit huic Friderico secundo, cui pater in dotem omne ius in Ierosolymæ regnum dedit. inde etiam hodie Siciliæ Reges, Ierosolymitanos se Reges vocitant: Nam erat Fridericus Siciliæ Rex, & Sueuiæ Dux. Ex hac vxore filium nomine Conradum sustulit Fridericus, quem regnorum hæredem reliquit: & Manfredum nothum Tarentinum principem instituit. Aemy. lib. 7. Blon. lib. 7. deca. 2.

PETRVS, Altifiodorensis Comes, vxorio innixus iure, Henrico vitrico (quando mascula supererat nulla proles) succedit, imperioque Constantinopolitano præest, anno mundi 5176. à Christo nato 1214. Hic Roma rediens, vbi imperij insignia sumpserat, Dyrachium in Venetorum gratiam cum frustra tentasset, à Theodore Lascare, qui se Adrionopolitanum, ac Græcorum Imperatorem dicebat, ac pro tali se gerebat, per asimulationem pacis, præter iurifuradi religionem & fidem, medio conuiuio obruncatur. Scribunt alij Lascarem in nemorosis Thessaliæ locis (Tempe ea vocant) insidias collocasse, captumque Petrum abduxisse: tandemque eum in vincula coniectum, occidisse. Vide Egn. lib. 2. Cosmo. Mun. lib. 4. Imperauit Petrus Altifiodorensis annos quinque.

ROBERTVS, Petri supradicti filius, ex Galliis accersitus, ad paternæ calamitatis nuntium, Byzantium aduolans, Imperator dicitur, anno mundi 5181. à Christo nato 1219. Puellam hic nobili cuidam Burgundo pactam, matrimonio sibi copulauit: quare Burgundus animi impotens, in regiam irrupit, nares puellæ abscidit: matrem, quæ noui erat connubij conciliatrix, proximum in mare proiecit. Nec est ausus ad iniuriam hanc vel mutire quidem Imperator, Romam adiens pro diademate impetrando: at inde rediens iniuriâ vlturus, in Achaia morbo decessit, anno imperij 7. Vide vt supra.

BALDVINVS secundus, Roberti Constantinopolitani Imperatoris prædicti, filius, post patrē Imperator creatur anno mundi 5188. à Christo nato 1226. sed cum per ætatem haud esset idoneus, Ioannes Brennius Ierosolymitanus quidem nomine solum Rex, Italia euocatus, adiutor ei datur: cuius filiam in vxorem duxit, spreta quæ illi offerebatur Regis Pontici filia: vnde bellum atrox obortū. Balduinus multis bellis exhaustus, ac pressus filium, & crucis dominicæ partem Venetis oppignerat, templorum omnium donaria aufert, exercitum ingentem ad Bosphori fauces obiicit: interim Byzantium prodicione amittit: profugus cū patriarcha, nauī in Euboëam delatus est: ita dum externam vim timet, à domestica opprimitur, anno imperij 33. tunc Græci imperium recipiunt Cōstantinopolitanum, quod Franci annos 58. tenuerant. Vide Blon. lib. 7. deca. 2. Egna. lib. 2. Volater. lib. 23. Aem. lib. 7. Cosm. Mun. lib. 4.

MICHAEL Palæologus pulso Balduino, Byzantium capit, imperat quo anno mundi 5221. à Christo nato 1259. Hic Ioanni Lascari tutor datus à patre Theodoro moriente, puerum interemit: imperium sibi ac suis destinans, primum Achaiæ regno Guillelmum spoliat, Genuensium classe fretus: deinde Balduini opes frangit, vrbem (vt dixi) capit. Bellum cum Venetis diu gessit, quem facile imperio deturbassent, nisi Genuenses obstitissent. induciis factis Lugdunum ad concilium quod Gregorius decimus indixerat, venit: facileque illi cum Pontifice conuenit: vnde tantam suæ gentis inuidiam contraxit, vt mortuo sepulturā negarint. mansit tamen imperium in familia eius annis 193. donec in Turcarū manus deuenit, Mahomere, vi capto Byzantio, Constantinum obruncante, anno mundi 5414. à Christo nato 1452. Vide vt supra. regnat an. 34.

D. LVDOVICVS post patrem Ludouicum octauum, Philippi secundi filium, apud Fracos regnat anno mudi 5188. à Christo nato 1226. huius mater Blancha rectorix testamento relicta, moderata & sapiens, partim obscuras, partim apertas inimicitias, initio regni exortas sedat, tum vi, tum beneuolētia cōcilians sibi principes, aliōsque qui secesserant, facta in filium cōiuratione. Innocētius quartus Fridericum metuens cum in Galliā fugisset, Lugduni cōcilium habuit, in quō ruber pileus & purpura primū Cardinali data sunt. Spinea corona, & sacrosancta Christi monimēta, quæ Balduinus Venetis oppignerauerat, D. Ludouicus redemit: hæc apud sacrum palatij facellū quod Lutetiæ erigebat, asseruāda cōmisit. Ad iuuandas res Christianas cū ingenti exercitu in Asiam nauigauit: Aegyptū ingressus, Damiatā expugnauit. Christianos barbarorū seruos gregatim vndique cogēs, redemit. Pastores, ingēs manus perditorū hominum, cū Regē captum esse audissent, arma capiūt, sed à Biturigibus, Aurelianensibusque delentur. Robertus Regis frater, Lutetiæ Sorbonā instruit. Rex histriones & parasitos ab Aula exegit: Magistratuum ambitū coercuit: honorū dignitates non erāt tūc venales, nec ausi fuissent toto iurisdictionis tractu aut fundos emere, aut sacerdotia liberis accipere: blasphemis in frōte cauteriū inussit. Rex in Africā traiecit, Carthaginē expugnauit, Tunetū obsedit: pestilentia grassante obiit ex profluvio anno regni 44. sepultus est in æde D. Diony. Gag. & Aem. lib. 7.

PHILIPPVS D. Ludouici filius, mortuo patre Rex in castris salutatur, postea Remis inungitur anno mundi 5232. à Christo nato 1270. Hoc Rege gesta sunt bella Flusatum, Hispanicum Castulonense, & Tarraconēse. Siculi, die Paschæ, ingenti Gallorum cæde facta, à Carolo Regis patruo deficiunt. Obiit Rex Perpeniani, sepultus est in templo D. Dionysij.

RVDOLPHVS, Comes Habsgurgensis seu Habispurgius, Imperator eligitur anno mundi 5234. à Christo nato 1272. Interregnum imperij à deturbato Friderico per 26. annos durauit. Hic Othocarum Bohemiæ Regem acie victum occidit: Pseudofridericum qui se in Sueuis erexerat, combussit. In Italiam non est profectus Rudolphus, solitus Æsopi fabulâ recitare de Vulpe, & Leone in spelunca ægrotante, apud se reputans maiores suos ingressos quidem sæpe magnis copiis Italiam, sed male acceptos demum plerunque rediisse. Hic redacta sub ditionem Austria, constituit in ea Ducem filium suum Albertum, à quo originem trahunt Austriaci principes, ad Carolum quintum vsque, & Ferdinandum eius fratrem. Vuenceslao Othocari filio, Bohemiæ regnū, humanitate summa vsus Rudolphus, reliquit, deditque ei in vxorē filiā suam. Imperat annis 19.

ADOLPHVS post Rudolphum imperat anno mundi 5253. à Christo nato 1291. Hic Comes de Nassau cum esset, Imperator eligitur. Sed ab electoribus pertæsis eius sordes ac ambitionem, imperio destituitur, in cuius locum subrogatur Albertus Austriæ Dux, ac Rudolphi frater: cum quo dum congregitur Adolphus, occumbit anno imperij 7. Consulito Aem. lib. 8. Egna. lib. 3.

PHILIPPVS Pulcher, post patrem Philippum apud Francos regnat anno mundi 5247. à Christo nato 1285. Hic Palatium in insula quam Sequana Lutetiæ facit, extruxit magnificentum: vbi forum est quod Parlamentum vocant. Vniuersam Flandriam Rex, opera Caroli Valesij subigit: Vido Comes cum liberis Lutetiam captiuus adducitur. Rex à Flandris magnificè excipitur. Comes cum filio Hilermo Regi data fide, in patriam ad tumultus sedandos proficiscitur: qui vbi nil promouet, ad Regem redit, obitque Compendij, tribus deinde præliis plus 20000. Flandrorum cæsa sunt. Cæris tandem conditionibus Roberto Vidonis filio maximo, Comitatus Flandriæ redditur. Hoc Rege, Clemens quintus Lugduni in Papam coronatur: sedes Papalis Roma Auemionem transfertur, vbi 70. constitit annos, tribus Cardinalibus missis cum potestate Senatoria, quorum auspiciis Roma & Italia regeretur. Turcis expulsis, D. Ioannis Hospitalarij Rhodum capiunt: qui ob id ipsum postea vocari cœperunt Equites Rhodij. Templariorum nomen Papa abolet, quorum reditus D. Ioannis Hospitalariis conceduntur. Obiit Philippus Pulcher ad fontem Blandi locum natiuitatis, anno regni 28. in æde D. Dionysij sepultus. Gagui. lib. 7. Æmy. lib. 8.

LVDOVICVS Hutinus Puchri filius, patri succedit, atque apud Francos regnat anno mundi 5275. à Christo nato 1313. Hic iam ante matrem Ioanæ in regno Nauarræ successerat. Engerranus Marinius suspenditur, eius statua è summis palatij gradibus deiicitur. Regnat Hutinus annos ferè duos: ad Vicenarum saltum moritur, ad fanum Dionysij sepultus. Vide vt supra.

M m m

ANDRONICVS, ex tribus maribus, filiis Michaëlis Paleologi, natu maximus, patri in imperio Constantinopolitano succedit, anno mundi 5255 à Christo nato 1293. Andronicus Michaëlem quendam, matre natum Hungarica, generum ac imperij cōsortem assumpsit: quo mox defuncto, Andronicū Constantinum Despotem iuniorem, ad imperij successionem inuitat: id Michaëlis prædicti filius Andronicus, molestè ferēs, in auum insurgit, Genuēsium ope fretus, ius omne ad se trahit. At Veneti seniore cum restituisent Andronicum, tandem prægrauantibus Bulgaris & Genuensibus, Venetos destituit, partēque Ligusticas, à nepote coactus, amplectitur: & septuagenario maior tandem moritur, anno postquam imperare cœperat decimo octauo. Vide Egna. lib. 2. Cosmo. Munst. lib. 4.

ANDRONICVS iunior, Michaëlis filius ex superioris Andronici filia, sex & amplius annis cum Andronico auo prædicto, varium ac anceps bellum gessit, sæpe tamen reconciliatis animis, amicorum opera, & gratia malè facta non coëunte. Byzantium tandem clam ingressus, in auum nil molitur: quin illum quoad vixit, secum imperare permisit: quo mortuo, cum aduersus hostes fortem se præstitisset, quinquagenarius obiit, febre capitisque dolore intra quatrimum confectus, anno imperij circiter 16. cœpit imperare anno mundi 5273. à Christo nato 1311. Vide vt supra, & Chron. Phrv. De hoc Andronico, sequentibusque Imperatoribus ad Constantinum vsque, qui à Mahomete, capto Byzantio, est obruncatus, quot annis imperarint, ac quo anno definito singuli cœperint, nil certi statuunt autores: ordine tamen vnus cuiusque imago, ac vita, descriptæ sequuntur.

ALBERTVS Rudolphi filius, & Austriæ Dux, vt dictum est, deuictus, ac occiso Adolpho, imperat anno mundi 5260 à Christo nato 1298. Noluit primò Bonifacius Papa ratum habere imperium Alberti: postea tamen vltro confirmavit in odium Philippi Pulchri Gallorum Regis: quin etiam donatum Albertū titulo regni Gallici, extimulauit eum aduersus eundem Franciæ Regem. At Philippus data filia in vxorem filio Alberti, placauit Alberrum. Porro Albertus filium suum Bohemiæ Regem cōstituit: Bauaros & Maguntinos hostilia fœdera ineūtes, ita domuit vt parerent imperio. Tandem à Ioanne fratris filio prope Renum interficitur, anno imperij 10. Consulito Aemyl. lib. 8. Egna. li. 3.

HENRICVS Lucelburgensis, mortuo Alberto Imperator creatur anno mundi 5270. à Christo nato 1308. Hic Comitem Vuirtembergensem, quod Imperatori parere noller, iugumque detrectaret, fortunis omnibus exiit. Deinde in Italiam penetrans, Longobardiam capit, & Mediolani fe. rea insignitur corona. inde Romam profectus, post diadema acceptum, ab Vrfinis expellitur. Tandem graui obsidione Florentiam premens, veneno in Eucharistia dato, operâ Dominici cuiusdam, è medio tollitur, anno imperij 5. Hic Ioāni filio suo Regis Bohemici filiam vxorem dedit: estque ac occasione princeps Lucelburgensis Caroli quarti pater, Rex Bohemiæ factus. Vide Aemy. lib. 8. Egna. lib. 3.

M m m 2.

OTHOMANNVS regnat apud Turcas anno mundi 5261. à Christo nato 1299. Hic primus in ea gente hoc nomen tulit, à castello Galaræ à se capto: primusque veterem gentis gloriam asserere ausus est: nam gens ea Ierosolymam ceperat anno mundi 4970. à Christo nato 1008. Sed à Christianis Gothofredo Bolione duce victi, ac pugna non incruenta, fusi, fugatique ad Niceam Turcæ, nullum dehinc Ducem cuius extet memoria præcipuum habuere, ad hunc vsque Othomannum, qui primus neglecta paucorum potentia, Monarchiam inuasit, primusque in Turcica historia inter Imperatores locum tenet. Hic cum esset obscuriore loco natus, at tamen ingenio felix, cautus, diligens, ambitiosus regna semper meditabatur: cui etiam impense fauit fortuna: nam magnam Bithyniæ partem, plurimæque loca munita Ponto adiacentia subegit: sed egregias suas victorias maxime nobilitauit, expugnata Siua, quæ olim Sebastia dicebatur. Regnat annos 28. obiit affecta ætate anno primo Philippi Valesij Regis. Pau. Iouius, & Munst. in Cosm.

ORCHANES Othomanni supradicti filius, post patrem imperat anno mundi 5289. à Christo nato 1327. Hic noua dignitate auctus, nihil mutatus, nec patri absimilis, quin etiam militaris disciplinæ peritior, liberalitate, facilitate, & dexteritate fauorem & multitudinem vndique comparans, rem à patre inchoatam industria, studio, & prudentia auxit, Mysiam, Lycaoniam, Phrygiam & Cariam domuit: Prusiam (quæ nunc Bursia) Regum olim Bithyniæ sedem vi cepit, accepto ibi graui vulnere, quo postea interiit, anno primo Ioannis Francorum Regis. Regnat anno 22. Pau. Io. Christoph. Recherius lib. 1.

LVDOVICVS Bauariæ Dux, Rudolphi Imperatoris ex filia nepos, & Fridericus Austriæ Dux, variantibus Electorum suffragiis, ambo Imperatores eliguntur anno mundi 5276. à Christo nato 1314. His varia fortuna sæpe congressis, tandem anno 8. victor Ludouicus, capto Friderico rerum potitur: sed cum se Imperatorem citra Papæ assensum scriberet, excommunicatur. nihilominus Mediolanum venit, vbi ferream accipit coronam: deinde Romæ summo acceptus honore à Stephano Columnio coronatur. Petrum Corbariensem in Pontificem creat: & oppidis iuris Pontificij alios dedit præfectos, Pontificem æmulatus, qui & ipse Galliæ Cisalpinæ multos autoritate sua Regulos præfecerat. Imperauit Ludouicus annos 33. fumen do initium imperij eius ab excessu, & fato venenato Henrici Lucelburgensis. Aemyl. lib. 8. Egna. lib. 3.

CAROLVS quartus Bohemus, Ioannis Lucelburgensis Bohemiæ Regis, de quo dictum est supra in Henrico, filius, post Edoardum Anglum & Guntherum Cæsares electos, Cæsar quoque designatur: ad hunc Carolum res deuenit, altero subinde post alterum vita functo. Romæ itaque coronam hac conditione accepit, vt confestim Italia excederet. laudem meruit ob Auream bullam, in qua multa quæ ad pacem publicam pertinent, complexus est. Rerum Bohemicarum imprimis studiosus fuit: Pragæ gymnasium publicum instituit. obiit anno imperij 32. Venceslao filio prius Cæsare creato, promissa Electoribus pecunia, vestigalique imperij illis obligato. Vide vt supra.

DANTES Aligerus, Florentinus, cum humanioribus tum diuinis literis instructissimus, Philosophus ac Poëta, nulli suo seculo secundus, pulsus patria, in Gallia aliquandiu maximè Parisiis, postea apud Arragonum Regem exulans, de sua calamitate varia edidit opera. Tandem exul etiam apud Rauennam obiit, Ludouico Bauaro Imperante, anno mundi 5283, à Christo nato 1321. Videto Trithemium de Scriptoribus Ecclesiasticis, & Supplementum Chronicorum lib. 13.

CANIS Scaliger, à rebus gestis, cognomento Magnus, Veronæ urbis dominium sibi vendicans, rexit eam annos ferè 20. quam etiam variis ac superbis ædificiis ornauit. Picenum & Romandiolam omnem sua potius virtute ac liberali humanitate, quàm armis subegit. Princeps hic eloquens, comis, liberalis, oratoribus, historicis, poëtis, omnibus denique doctis fauēs, Dantem Florentinum ad se accersuit, & præmiis ac honoribus eum donauit. Hic sine virili prole moriens, duobus nepotibus, Alberto inquam & Mastino fratribus, urbis tantæ dominium reliquit: obiit Veronæ, atque inibi maxima funeris pompa sepultus est, anno à mundo condito 5291. atque à Christo nato 1329. Videto Chronicorum Supplementum lib. 13.

PHILIPPVS Longus Ludouici Hutini Francorum Regis frater, successit ei in regno Franciæ anno mundi 5277. à Christo nato 1315. Hic Longus dictus est ob corporis proceritatem ac gracilitatem: id vnum mirum est, quòd neque ab ecclesia, neque à populo quæpetebat tributa & vectigalia impetrare potuerit. Puteos elephantiaci à Iudæis persuasi, veneno infecerunt: quæ res occasionem vt pestis grassaretur præbuit: sed vtrique miserè, dato supplicio, perierunt. Constituerat Rex efficere vt vbique ponderis, mensuræ & pecuniæ ratio eadem esset: sed morte præuentus id præstare non potuit. obiit anno regni, quod per Saliquam legem adeptus erat, quinto, nullis confectis bellis: nam festa pax vndique ridebat, in æde D. Dionysij conditus est. Vide Paulum Æmylium de rebus Francorum lib. 8. Gaguin. lib. 7. & Carionem lib. 3.

CAROLVS huius nominis quartus, cognominatus Pulcher, Philippi Longi frater, Nauarræ Rex, quemadmodum & tres Francorum Reges superiores, succedit fratri in Franciæ regno anno mundi 5282. à Christo nato 1320. Hic in scelera feuerissimè animaduertit, iustitiæ & æquitatis cultor fuit. Aquitaniam ingressus, Regum hic primus Papæ decimas permisit, vt quæstus particeps fieret. has autem colligebat Papa, vt bello lacerasset Ludouicum Bauarum Imperatorem, quem hostem scilicet ecclesiæ iudicauerat. Regnat annos septem: moritur ad saltum Vicenarum, sepultus in æde D. Dionysij, relicta vxore grauida. Vide autores quos supra.

PHILIPPVS Valesius trium superiorū Franciæ Regum patruelis, Carolo Pulchro succedens, regnat apud Frācos anno mundi 5289. à Christo nato 1327. Flandri à Gallis profligantur: Caſſerum capitur, ſpoliatur, incenditur. Ad Ambianos Regum Franci, Angli, Bohemi, & Balearici ſit cōuentus, Anglus clientem ſe Franci Regis profiteretur. Sacra arma Valesius induit contra fidei Chriſtianiæ aduerſarios. Petrus Cunerius fruſtra conatur temporalem Episcopis auferre iurisdictionem. Incipit maximum bellum Anglicū. Iacobus Arteuilla plebeius multas in Flandria excitat turbas contra Flandrenſem Comitē, qui ſe in Franciam recipit. Galli & Angli Regum acies in conſpectū ferè ſine conflictu veniūt. Anglus quando Francus prælio abſtinet, Flandriam repetit, vbi Arteuillæ conſilio, lilia & Regis Franciæ titulum adſumit: quæ hucusq; ſibi arrogat. Ad Creſciacum pugnatur tandem à noſtris infeliciter. Calitium Anglis deditur, à quibus recuperari nunquā potuit. Trapezitē Lōgobardi & Itali capti, pulſi, ac proſcripti ſunt ex Francia ob immanes vſuras. Rex fortē accipit, interuſurio relicto. Humbertus Princeps vili Delphinatum vendit, ea lege vt primus Regis filius Delphinus vocaretur, & Delphinatum obtineret: itaque Dominicanum Humbertus profiteretur. Inſitio regni immanes exactiones fuere, ac primū ex ſale veſtigal inſtitutum. Regnat annis 22. obit ad Nogentum regium, ſepultus ad D. Dionyſium. Æmy. lib. 8. & 9.

IOANNES Philippi Valesij filius, patri in regno ſuccedit anno mundi 5311. à Christo nato 1349. Hic ab Anglo, capitur, ad quartum lapidem ab vrbe Piſtonum, ac poſt annos 4. liberatur: nec multo poſt iterum in Angliam traicit vt de ſuis obſidibus liberandis tranſigat: at morbo ante reditum præuentus, Londini moritur anno regni 14. ad D. Diony. Carolus quinrus patris Ioannis cadauer tranſtulit. Æmy. lib. 9.

IOANNES Palæologus, dictus etiam Calo-ioannes, patri Andronico iuniori ſuccedit, licet Ioannes Cantacuzenus, tutor prudens, imperium adminiſtret Conſtantinopolitanum circa annum mundi 5290. à Christo nato 1328. Tutor itaque Cantacuzenus, ac imperij conſors Apocauci fraude (viri quidem obſcuri, ſed ſolertis & callidi, ac inter principis amicos ob eiſ modi mores, præcipuæ dignationis) & Patriarchæ ambitione, in exilium truditur. iniuriæ impatiens bellum quinquennale aduerſus Reginam & Ioannem Cantacuzenum Imperatorem, Andronici filium gerit, Turcarum arma Europæ primus infert. Huic tandem proditur Byzantium: quod cū occupaffet, nulli moleſtus fuit, imperij tantū conſortem egit, filia in vxorem Ioanni tradita. Inde in Genuenſes, ſociis Venetis & Arragoniis, varia fortuna bellum gerit Cantacuzenus: cui & ſtatim ab Ioanne Palæologo exule prædicto bellum indiſtum, Turcarum in primis ope geritur, quibus etiam in Europa locum primus inhabitandum tradidit. Cum autem improuiſus Byzantium, ex Tenedo ſoluens, ingreſſus eſſet Palæologus, tandem Cantacuzenus imperio relicto, monachum egit. Palæologus Mathæum Cantacuzeni filium participē imperij agere volentem, imperium deponere coëgit. & cū multa bella confeciſſet Palæologus, moriens filio Manueli imperiū reliquit. Vide Egnar. lib. 2. & Coſin. Mun. lib. 4.

MANVEL prædicti Ioannis Palæologi filius, poſt patrem imperat Conſtātinopoli: ſeptem mares filios hic reliquit, quorum Ioannes natus maximus, morienti ſucceſſit. Vide vt ſupra.

AMVRATHES huius nominis primus, Orchanis filius, mortuo patre, apud Turcas imperat anno mundi 5311. à Christo nato 1349. Is auitam paternamque felicitatem æmulatus est: at vero in Caramanum auum maternum non minus infestus quàm pater fuit, qui socerum occiso eius filio adolescente non minima Ciliciæ parte exuerat. Cæterum à Constantinopolitano Imperatore Ioanne Palæologo sollicitatus Amurathes 12000. Turcarum ei in auxilium mittit: idque initium ac origo ruinæ imperij Constantinopolitani fuit. Nam Europeis opibus illectus Amurathes, opis denuo adferendæ simulatione, potius dæ tamen Græciæ animo, Genuensium nauibus vsus Amurathes, Thurcarum 60000. in Græciam transportat: Hellestorum ad Abydum superat: Callipolim cum aliis oppidis occupat: in ipsum quoque Imperatorem inexpectatò grauem imperum facit. Postea Seruiam, Bulgariamque ingressus, Lazarum Seruiæ, & Marcum Bulgariæ principes, cum paratissimis copiis ei occurrentes, ingenti cæde profligat, prius occupata Adriano-poli: sed Lazaro cæso, mox à seruo in domini vindictam Amurathes occiditur, anno regni 23. Vide Egna. lib. 2. Pau. Io. & Christoph. Richerium de rebus Turcarum lib. 1.

SOLIMANVS Amurathis filius, patri in imperio succedens, confestim hæreditariæ dignitati eripitur, atque per insidias occiditur à fratre æmulo Baiazete: quamobrem à nonnullis inter Turcicos Imperatores minimè annumeratur. Vide vt supra.

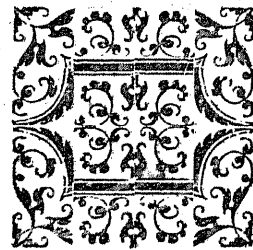
CAROLVS quintus, Ioannis Francorum Regis filius, patri in regno succedit anno mundi 5325. à Christo nato 1363. Hic sapiens cognominatur ob morum probitatem, & egregiam regni administrationem: literas, & literatos coluit: Bibliorum libros syncerè transferri iussit: ius ex æquo vt diceretur in primis curauit, iudiciisq; frequenter adfuit. togatus omnino fuit, nec arma vnquã induit: tantum loca Lutetiæ vicina peragrans, longinqua & graui negotia, & bella, per fratres ac præfectos suos administrauit: per quos quicquid patri ab Anglis ablatum erat, id omne ferè recuperauit. vt belli impensis sufficeret, vectigal sali, ac promercali vino imposuit. Aduersus Anglos exercitus quinque potentissimos habuit. Carolus quartus, Imperator ac Venceslaus filius Cæsar, in Franciã veniunt, vt inter Anglos & Francos pacem componant: sed re infecta redeunt ob Reginæ, ac Isabellæ filix interitum. Lex Regis in Senatu promulgatur, vt Regum Franciæ filij anno 14. inungantur, & coronentur. Bastildæ fundamèta iaciuntur Lutetiæ, Regis sumptibus. obiit an. regni 16. in castro pulchritudinis ad saltum Vicenarum: sepultus ad D. Dionysium. Turlupini, qui se paupertatis societatem vocitabant, delentur. Æmyl. lib. 9.

CAROLVS sextus, Caroli quinti filius, adhuc adolescens, in Regem Franciæ consecratur, anno mundi 5342. à Christo nato 1380. Hic Rextres tantum Lilliorum flores pro insigni Regum Franciæ gestare instituit. huic pater duodeuicies 100000. aureorum reliquit: initio tamè regni filij, magnæ fisci angustia fuerunt: huius adolescentia & crebra gubernantium mutatio, tantam viam pecuniæ dissipat. Armeniæ Rex à Turcis pulsus in Franciam venit. Africum bellum conficitur. Regnat an. 42. ad D. Dionysium sepultus. Vide vt supra.

FRANCISCVS Petrarca, natione Hetruscus, vir doctissimus, Philosophus, Rhetor, & Poëta celeberrimus, literas velut intermortuas quasi ab inferis reuocauit: nec minus sancta conuersatione quàm sciëntia claruit, multa opera tam in lingua Latina, quàm in sua vernacula conscripsit. Amore Christi & Philosophiæ salutaris vitam solitariam elegit, in qua Philosophando, orando & scribendo perseuerans, moritur in Eremitorio suo agri Parauini, sub Carolo Imperatore huius nominis quarto, & Gregorio Papa huius nominis vndecimo, anno à mundo condito 5536. à Christo nato 1374. Videto Trithemium.

IOANNES Boccatus Florentinus itidem Poëta, Philosophus, & Astronomus eruditissimus, multa præclara volumina tum Latino, tum vulgari suo idiomate conscripsit. moritur statim post Petrarcam. Videto etiam Trithemium.

IO. GALEATIVS Vicecomes, Galeatij Mariæ filius, anno mundi 5333. à Christo nato 1371. postquam more patrum suorum, annos 17. Mediolani imperauerat, à Ladislao Cæsare, Dux Mediolani creatur. Vt autem à suis inciperet, Barnaba patruo occiso, opes eius & imperium occupauit. Hinc Veronam, Vicentiam, & Paduam subiugauit. ad Occidentem, Vercellas, Albam, atque Astam subegit. ad meridiem debellauit Aquas, Alexandriam, Tortonam, Bubbium, Placentiam, Parmam, Regium, Bononiam, Pisas, Massam, Senas, Grossetum, atque Clusium. & reuertens Perusium, Assisium, Noccam, Ciuitatem, Bellonam cepit & Feltrum: & (vt velut circulum absolueret) Brixiam, Bergamum, Laudem, Cremonam, atque Cremam, subegit. Lucenses in deditionem accepit. tota ipsam Italia reformidauit. Ticini ædificauit arcem superbam, ad quartum verò lapidem, septum admodum ingens, ad feras omnis generis asseruandas, cum cænobio magifico extruxit. fuit pulcher, doctus, & eloquens: sed imprimis sagax. Tandem 55. ætatis anno, post 24. imperij obiit, relicta Valentina, Caroli Regis Franciæ postea vxore. Paul. Iouius, & Supplementum Chro.

IO. MARIA Vicecomes, adhuc paruulus, & sub materna custodia, anno Salutis 1402. feliciff. patri successit. Hic cum adoleuisset, multos innocentes occidit, & non paucos inimicos canibus viuos deuorandos tradidit. Piam matrem destruxit in carcerem, ibique eam sæuiffimè mori coëgit. Verùm mox quasi Deo vindice, nudatus ampliff. bonis paternis, à domesticis, post decem annorum tyrannidem, in templo trucidatur. Paul. Iou. & Supplementum.

BAIAZETES Turcarum Rex quartus, siue Pazaites, huius nominis primus, mortuo patre Amurathe Solimanum fratrem per insidias occidit, solusq; imperio potitur anno mundi 5335. à Christo nato 1373. Hic Marcum Bulgariae principem praelio superatum trucidat, patris mortem vlturus: bonamque Bulgariae partem debellat: neque ita multò post, crudelissimas in Hungaria, Albania, & Valachia excursiones fecit: Christianos quamplurimos ligatos in Thraciam duxit. In negotiis exequendis tanta vsus est celeritate, vt Baiazetes Hildrin, id est cœli fulgur cognominaretur. Animi itaq; ac corporis dotibus adiutus totam ferè Græciâ subegit. Constantinopolim obsedit annis 8. cuius Imperator in Galliam nauigat, auxilium imploraturus, quod & obtinet. Baiazetes autem Gallos, Hungaros, Germanos ac Seruianos, siue Mysios, semel ac strenuè superat: atque ad obsidionem Constantinopolitanam reuertitur: neque vlla ratione imperij caput illud feruari poterat, ni Tamberlanes, Orientalis Scythiæ Rex, ei occurrisset, qui Baiazetem ad Stellam montē, vbi cum Mithridate Pompeius pugnarat, vicit, catenisq; aureis ligatum, atque in ferream caueam detrusum, per totam Asiam ac Syriam circounduxit, donec etiam in fara concederet. Vide Egna. lib. 3. Pau. Iouium, de re. Turc.

TAMBERLANES Zagataiæ Orientalis Scythiæ regionis, versus Parthiam ac Sogodiam principis, peditum ac equitum infinita penè multitudine fretus, Turcarum 200000. vnico congressu cecidit, Regemque eorum Baiazerem, vti dictum est, cepit, circa annum Domini 1397. Vide vt supra.

VENCESLAVS succedit Carolo patri Imperatori huius nominis quarto, imperatq; post eum anno mundi 5340. à Christo nato 1378. hic nec patri, nec auo similis fuit: cum patre tamen annos 8. regnarat: tandem solus ignauissimè rem administrat annis 22. Cæterum à Sigismundo fratre captus est, moxque Electores ei imperium abrogant, in cuius locum Robertum Bavarum sufficiunt. Porrò Galeatius Vicecomes Mediolanensis bonam Italiae partem suo dominio adiicit, atque à Venceslao, pro Vicecomite, Dux Mediolanensis dicitur. tunc igitur in Ducatum erectus est primùm Vicecomitatus Mediolanensis. Apud fratrem in carcere apoplexia obiit. Venceslaus. Blond. lib. 10. deca. 2. Egna. lib. 3.

ROBERTVS, qui & Rupertus, Bavariae Dux, deiecto Venceslao, imperat anno mundi 5362. à Christo nato 1400. Hic vt Florentinis gratum faceret, ad comprimendam Galeatij potentiam, in Italiam traicit: verum cum eo ad Benacum congressus, facile repellitur: vnde mox ad Venetos deflexit: & incassum Florentinis adnitentibus ne Italia exiret, in Germaniam retro abiit, paci, religionique vacaturus, Florentinos interim in magno relinquens discrimine. Obiit post annos ex quo imperauit decem. Vide vt supra.

CYRISCELEBES, quem alij falsò Galapinum dicunt, Baiazetis filius natu maximus, cū fratribus post patris cladem fugiens, Asiāque à Tamberlane spoliatus, & ad Imperatorem Constantinopolitanum pro singulari præda deductus, regiēq; apud eum educatus, postea summa Imperatoris clementia solutus est: in Asiāque discedens, paternum imperium recuperat. Instauratis itaq; imperij viribus, aduentanti Sigismundo Hungariæ Regi fortiter se opposuit, qui Salumbezene campos occuparat, sperans vires non resumpturos Turcas post tantam à Tamberlane acceptam cladem: sed non magis sibi fauente fortuna quàm, cū ad Nicopolim pugnās cum Baiazete, fauerat, fugere cogitur Sigismundus: cuius pedites ante sagittis cōfossi sunt, quàm in phalangē dispositi cominus congredi cū hoste potuerint: equites verò ad primum statim aduentantis hostis impetum terga verterunt. Victor Cyriscelebes cum Despotam bello laceffere inciperet, morbo præuentus in ipso ætatis flore obiit anno regni 6. Pau. Iouius de rebus Turcicis.

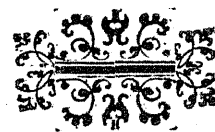
ORCHANES patri Cyriscelebæ, tenella adhuc ætate adolescentulus, ac vnicus imperij hæres, ad imperium cū conareretur paucorum studio atque opera admitti, à Mose patruo interficitur. Moses statim dignum illo parricidio exitium tulit, à fratre Mahomete vita bonisq; priuatus. Sunt qui hunc Mahometem, nulla profus facta de Cyriscelebe, Orchane, & Mose mentione, à morte Baiazetis statim imperasse tradant: quare nullam hîc supputationis annorum rationem habuimus, sicuti nec Chronici. Vide vt supra.

MOSES Orchanem nepotem, cui erat patruus interfecit, ipse quoque à fratre Mahometo vicissim interfectus est, nec connumeratur ambo in serie Turcicorum Imperatorum, quòd paucis admodum diebus imperitarint. Vide Richerium de rebus Turcicis lib. 1.

MAHOMETES huius nominis primus, Mustaphæ & Mosis, eius inquam qui Orchanem ex fratre nepotem è mediò sustulerat, frater, post Baiazetem Turcis imperat anno mundi 5359. à Christo nato 1397. Sunt qui ea quæ de Cyriscelebe feruntur, huic vni tribuant. Is itaque Bulgaros & Valachos prædis & cladibus afflixit, tributumque magnum imposuit. Arma deinde in Sarrapas Asiæ vertit, loca omnia quæ Tamberlanes occupauerat recepit: nihil generis propinquitate commotus, Turcicæ nationis complures principes ex Galatia, Ponto & Cappadocia pulsos extirpauit: alios autem integros atque incolumes seruauit. Reuersus in Græciam, Adrianopolim, quæ caput est Thraciæ, sedis imperatoriæ loco habuit, pulsus illinc Christianis. Obiit anno imperij sui 17. regni verò Caroli hoc nomine sexti Francorum Regis 35. Vide Richer. lib. 1. & Cosm. Munst. lib. 4.

Nnn

SIGISMUNDVS, Hungariæ & Bohemiæ Rex, Vencellai frater, mortuo Alberto communi omnium assensu Imperator creatur anno mundi 5372. à Christo nato 1410. Hic Imperatoriæ planè indolis, sapientia, eruditione, probitate ac liberalitate clarus, doctos fouit, ac dignitatibus ornauit. Atamen ab Amurathe Turcarum principe graui prælio victus, castris etiam exiit. Hic per triënum magnam Europæ partem peragrauit, quò schisma Christiano nomini calamitosissimum extirparet: quare effecit vt reiectis adulterinis tribus Pontificibus qui Barionæ sedem inuaserat, Oddo Columnius omnium consensu Pontifex declararetur. obiit Sigismundus nulla relicta virili prole, cum annos 27. imperasset. Vide Egna. li. 3.

ALBERTVS Dux Austriacus, post Sigismundi obitum Imperator designatur anno mundi 5399. à Christo nato 1437. Hic Sigismundi gener cum esset, post eius obitum hæres regnorum Bohemiæ & Hungariæ factus est. Moruos ac Sarmatas intra suos fines quiescere compulit. Bohemiæ factiones compefcuit: Amurathè Turcam, qui Hungariâ inuaserat, fugauit: Synderoniam in deditiõnem accepit: inde in Græciam contendens, Thessalonicam expugnauit. Austriam repetens, moritur anno imperij sui (proli dura fata) secundo. Vide vt supra.

PHILIPPVS Maria, obruncato Ioanne fratre supraddito, armis paternum Mediolanensem inquam ducatum repetit anno mundi 5379. à Christo nato 1417. Callidus hic in bello pacem, in pace bellu poscere visus est. Discendi audis semper fuit, callidus, sagax, liberalis, in iniuriis relaxandis facillimus, statura procerus, vultu formidabilis, maturo consilio, arte, ac validissimis armis, tyrannos qui suæ ditionis ciuitates occuparant, è medio sustulit. Recuperauit Comum, Tricium, Bergamum, Brissiam, Placentiam, Laudem, Cræmonam quò que subegit. Io. Iacobus Montisferrati Marchio, veritus huius potentiam, Vercellas, Alexandriam, Astamque sponte Philippo restituit. Suo præterea dominio Genuam maritimam urbem potentissimam adiecit. Genuenses itaque subacti, ac eius subditi, Alphonsum Neapoli, & Io. Nauarræ Reges, & magnum magistrum S. Iacobi Compostellani fratres, cum aliis primoribus supra 100. & equitibus clarissimis ultra 200. prælio nauali ceperunt: quos ad se perductos humanissimè excepit: ac multis donatos muneribus dimisit: cum illorum regnũ ac ditionem totam sibi vindicare, aut occupare facilè potuerit. Tandem foedissima libidine insanit, & murata fortuna, nulla relicta virili prole, obiit ventris profluuiõ anno salutis 1447. Vide Paul. Ioui. & Supplem. Chro. lib. 14.

BEATRICINA, antea Facini Canis vxor, iam vetula, nupsit prædicto Philippo, & numerauit dotè aureorũ 400000. hanc postea vt suspectam interfecit. Deinde Mariam Amidei Sabaudia Ducis filiam in coniugem ductam, præuentus morte, intactam dimisit. Vide autores quos supra.

AMVRATHES, hoc nomine secundus, Mahometis supradicti filius, patri in Turcarum imperio succedit anno mundi 5378. à Christo nato 1414. Hic cognita patris morte, ex Asia in Thraciam cupiens traicere, Mustapham patrum cui Græci fauebant, auxiliūque ferebant, fundit, ac delet. Primus pro tuitione corporis, Ianizaros, Christū abnegantes, instituit, quorum viribus & ipse, & qui ipsi succedere, totum penè debellarunt Orientem. Is Hungariam, Bosnam, Albaniam, Valachiam & Græciam infestauit: Venetis Thessalonicam ademit. Ladislaum Poloniæ Regem, & Iulianum Cardinalem, ac Huniadem vicit. Regnat annos 34. Vide Riche. lib.1. Paul. Iou. & Cosm. Munst. lib.4.

SCANDERBEGVS, siue Scanderbechus, sic dictus à Turcis inter circūcidendum: antea enim vocabatur Georgius Castriorus, is inquam à patre, Epiri atque Albanix, seu Macedoniae, principe, datur obses Amurathi Turcarum Regi septimo: qui eum tandem post multa egregia facinora, expeditioni, quam aduersus Hungaros parabat, præficit: porro ad hos cum res malè Turcis cederet, desciscit Scanderbegus, atque à secreto Bassa literas ad Croix magistratus extorquet, in quibus nomine Amurathis, ciuitas ac præfectura sibi tradatur. sic Croiam patriam recipit circiter annum mundi 5409. à Christo nato 1447. Cæterum Amurathes Epirum cum ingenti exercitu repetit: at Croia frustra per aliquot menses oppugnata, moerore animi obiit. Vide vt supra, & Marinum Barletium lib.1.

CAROLVS huius nominis septimus Francorum Rex, vnicus Caroli sexti filius, patri in regno succedit anno mundi 5384. à Christo nato 1422. Tunc regnum Francicum turbulentissimum fuit, nam Anglorum Burgundionūque bello petitus Carolus, omnibus penè regni finibus amissis, ad Bituricenses se contulit, apud quos mansit: quare ab hoste Bituricensium Rex per iocum dictus est. Henricus sororis Caroli filius inter titulos, Angliæ, Franciæq; Regem se scribebat: qui etiam Parisiis in Franciæ Regem coronatus est. Ioanna puella, armis instructa, militis subit munus: obsessos Aurelianenses iuuat, hostes cogit obsidionem soluere: per loca ab hostibus occupata Regem Carolum Remis consecrandum ducit, multasque in itinere vrbes recipit: tandem ab hostibus capta, Rothomagi exurit. Lutetia Francorum Armis Angli pelluntur. Pragmatica sanctio in concilio Basiliensi ædita, à Rege probatur, & in Senatu Lutetiæ promulgatur. Vniuersam Normaniam Carolus recuperat: Angli expulsi, præter Calitium & vicina aliquot loca nil in Gallia possident. Delphinus secundò à patre deficit, aduersus quem pater bellum mouet, & spoliatum rebus omnibus, ne à quoquam excipiatur inhihet: porro ad Burgundiæ Ducem ille profugit. Regnat Carolus an. 38. Vide Gaguin. li. 9. & 10. & Æmy. lib. 10.

LVDVICVS Caroli septimi filius, apud Burgundiones agens, nuntio paternæ mortis accepto, in Galliam cõfestim transit, ac Francorum Rex creatur anno mundi 5422. à Christo nato 1460. Bellum geritur, bonum publicum, vulgò dictum, de quo fusissimè tractat Philippus Cominius, & syncerissimè: nam huic bello interfuit. Regat Ludo. an. 23.

IOANNES, Manuelis Palæologi filij, filius natus maior, post mortem patris in imperio succedit Constantinopolitano, circiter annum mundi 5395. à Christo nato 1433. Paci hic ac concordie magis quam bello studens, comitatus totius Græcie comitibus, cum sacris, tum profanis, atque Eugenij huius nominis quarti Pontificis auctoritatem secutus, Ferrariensi, quod deinde Florentiam translatum est, concilio interfuit: susceptusque est ab Eugenio Imperatorum more: atque ex duabus, nempe Græcorum ac Latinorum Ecclesiis, vna facta est. Tunc à Græcis ac Latinis de processione Spiritus sancti damnatus est error. Reuersus Imperator, haud ita diu superuixit. Vide Egna. lib. 2. & Cosmog. Munst. lib. 4. Plari. & Volater.

CONSTANTINVS, septimus Manuelis filius, mortuo sine liberis fratre Ioanne supradicto, Constantinopoli imperat, circiter annum mundi 5406. à Christo nato 1447. hic ab initio Peloponnesi Rex, Draconis cognomen inditum accepit, ob eam quam in Turcas exercebat ferocitatem. At verò à Mahomete Amurathis secundi filio capta Constantinopoli, ipse Constantinus ad portam trepidus se recipiens, fugientium trepidatione oppressus obiit: cuius caput pilo affixum, toris castris ad ludibrium hostis gestauit: anno mundi 5414. à Christo nato 1452. Id mirum, atque in fatis quasi habendum, nempe quòd à Constantino Magno Helenæ filio Constantinopolis, vrbs Romæ semper æmula, condita aut instaurata sit, ac sub Constantino, qui eiusdem nominis matrem haberet, capta, Turcarumque iugo ad hanc diem sit subdita. Vide vt supra.

CAROLVS, Philippi Burgundie Ducis filius, patri succedens, bellicosus ac strenuus, bellum gessit aduersus Ludouicum Francorum Regem, huius nominis vndecimum, cum quo postea foedere inito, in Leodienses bellum mouit, quos & debellauit. Nouesium quod alij Nussiam vocant, agri Coloniensis oppidum, diu obsedit, hoc est annum integrum. Huc autem maximè spectabat Carolus, vt imperio Diocesim Coloniensem adimeret: aduersus hunc expeditionem parat. Fridericus Imperator: Tandem foedus hac conditione inuenit, vt Maximilianus Friderici filius, Mariam Caroli Ducis filiam vnicam, in vxorem accipiat. Pugnavit Carolus semel atque iterum, infeliciter quidem, cum Heluetiis. Cæterum ad Nansen contra Argentiniensium Heluetiorumque auxiliares copias dimicans, à Renato Lotaringo victus miserè occubuit, anno mundi 5437. à Christo nato 1475. Hic antequam pater moreretur, bellum etiam Gandauis intulerat. Vide Chron. Philippi Cominij, & rerum memorabilium Paraleipomena.

BARTOLOMÆVS Coglio siue Coleo, Bergoma, clarissima ortus familia, Dux exercitus Venetorum creatus est, atque à Carolo Duce Burgundionum supradicto, & Ioanne Andegauensi Duce, per priuilegia autentica in familiis eorum ascriptus. Hic bellicis artibus instructus, consilio item, prudentia, ac humanitate maximè pollebat: huius etiam aulae amplitudo, pompa & gloria, omnium ferè principum aulas æquabat. Videto Supplementum Chronicorum lib. 16.

CALIXTVS Papa huius nominis secundus, in Pontificem eligitur post Gelasium huius nominis secundum, anno mundi 5080. à Christo nato 1118. fuit hic natione Burgundus, frater Ducis Burgundiæ, prius Archiepiscopus Viënenfis, diuinarum scripturarum peritissimus, nec ab humanioribus literis abhorrens. Sanctum Iacobum Apostolum coluit: in cuius honorem Compostellanam ecclesiam in Archiepiscopatum erexit. Videto Trithemium. præfuit Ecclesiæ in summo Pontificatu annos ferè sex.

PIVS, huius nominis Papa secundus, creatur Pontifex anno mundi 5419. à Christo nato 1457. Hic Æneas Syluius antea vocatus, natione Tuscus, patria Senensis, vir vndecunque doctissimus, Philosophus, Orator, & Poëta insignis, multa doctrinæ ac ingenij sui monumenta posteris reliquit. In concilio Basiliensi Prælato cuidam minister fuit: deinde in Scribâ Cancellariæ Friderici Imperatoris, huius nominis tertij, assumptus, & Poëta ab eo, Laurea recepta creatus, primò Episcopus, postea Cardinalis, tandem Papa omnium suffragio electus est. Obiit Anconæ, Friderico, huius nominis tertio, imperante. Videto vt supra. Pontificatum gessit annos sex.

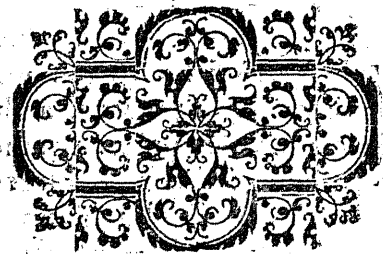
PAVLVS, hoc nomine Papa secundus, Pio supradicto in Pontificatu successit, anno mundi 5425. à Christo nato 1463. Hic Petrus Barbarus antea dictus, Eugenij huius nominis quarti Pontificis ex sorore nepos, sedit annis ferè 7. corpore fuit amplo, & maiestatis Pontificiæ digno. Duo bella toto suo Pontificatu in Italia suscepit. Robertum Sigismundi Malatestæ filium aggressus est. Cæterum pauperum curam gessisse perhibetur, imperiosus tamen ac fastu plenus cum esset, odiosus omnibus fuit. Eius prima cura fuit, vt quæ victui essent necessaria, vrbi non deessent. Die quadam cum iucundissimè cœnasset, apoplexia correptus obiit. Vide Chronicorum Supplementum.

SIXTVS huius nominis Papa quartus in locum Pauli supradicti successit, Pontificatumque obtinuit anno mundi 5432. à Christo nato 1470. Hic natione Ligur, ordinis Minorum generalis antea minister, sedit annis tredecim. Hic cum alioqui fuisset vitæ pietissimæ, ac in pauperes & religiosos munificentissimus, attamen suos nimis amavit, eis diuina & humana contribuens, id est ecclesiastica & temporalia bona, præter Dei & Romanæ Ecclesiæ dignitatem ac honestatem: & quædam bella iudicio multorum præter æquum suscepit: imprimis contra Laurentium Medicen, & Florentinos, quibus multa damna intulit: & contra Ferdinandum Apuliæ Regem, dein contra Venetos. Tandem febre correptus, cum audisset fœdus ictum inter Venetos & reliquos principes, expirauit. Hic festa seraphici Francisci, conceptionis & præsentationis D. Mariæ, & S. Annæ & Ioseph celebrari iussit. Vide vt supra,

ALEXANDER Targinus de Imola, siue Imolensis, Iureconsultus doctissimus claruit temporibus Friderici Imperatoris huius nominis tertij, & Sixti Papæ, huius nominis quarti, de quibus supra mentionem fecimus. Hic Alexander, in usum eorum qui iuris peritiæ operam dant aliquot libros conscripsit, quos nominatim descriptos habes apud Ioannē Trithemium.

ANDREAS Barbarias legum peritissimus, multa præclara in iure edidit opuscula, quorum nomenclaturam potest etiam apud Trithemium legere.

FRIDERICVS Austriæ Dux, post Albertum imperat anno mundi 5401. à Christo nato 1439. hic pacis atque otij studiosissimus fuit: seditionem mouentes Austriacos facile compefcuit. bellum à Matthia Pannoniæ inferioris Rege illatum, composuit: in Flandros moues, qui filium Maximilianum ceperant, & asseruabant, recepto filio paucorum poena contentus, omnem discordiarum fomitem sustulit. Romæ vnà cum vxore Heleonora, siue Leonora, Lusitani Regis filia, coronatus, inde Neapolim ad Alphonsum vxoris necessarium ac sanguine cognatum, diuertit, à quo, & ab ipsis postea Venetis, summo honore, & apparatu excipitur. Iterum Romam voti reus petit, priuati more, atque humili veste indutus: quo voto damnatus ad suos redit: & quiescente Germania, moritur anno imperij 53. Maximiliano prius Cæsare designato. Vide Baptistam Egnatium, Romanorum principum lib. 3.

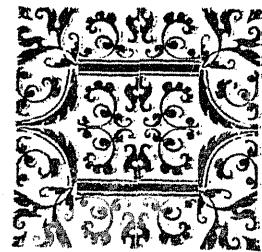
HELEONORA, siue Leonora, supradicta, Lusitaniæ Regis filia, vxorque Friderici Imperatoris, Romæ cum marito Imperij corona insignitur anno mundi 5412. à Christo nato 1450. Ex hac Maximilianum, qui postea imperat, sustulit Fridericus. Vide Egnatium ad calcem libri tertij, in Friderici Imperatoris supradicti vita.

RENATVS Lotaringæ Dux, Apuliæ Regis ex filia nepos, à Venetis sollicitatus spe regni Apuliæ obtinendi, quod sibi hæreditate materna debebatur, Venetias iuit. Fœdere cum Venetis percusso, in Ferrariensem agrum bellum mouet, atque vrbs ipsius, Ferrariæ inquam, oppugnationem adgréditur. Verùm ab Alphonso Aragonum Rege fortiter pulsus, cum exercitum viribus eneruari, ac se ob aëris intemperiem mala valetudine affici sentiret, inglorius in patriã rediit, circiter annum à mundo condito 5404. à Christi natiuitate 1442. hunc prohibent fuisse probitatis eximię principem, nec à maioribus degenerasse, qui verè pij, & synceræ fidei cultores semper sunt habiti. Videto Supplem. Chronicorum lib. 16.

IOANNES, Calabriæ ac Lotaringæ Dux, primogenitus Siciliæ Regis filius, magnanimus, bellicosus, & æquitatis amantissimus extitit. Videto vt supra.

FRANCISCVS Sforza, Sforzæ à Cutiniola filius, Philippi Marię Vicecomitis gener, ab eodẽ adoptatus est, & angue, insigni familiæ donatus, anno salutis 1430. socero defuncto, proximo statim anno, ob singularem virtutem Mediolani principatum adeptus est. Hic Sforzæ cognomen à Sforza patre bellicoso traxit: qui humilis & abiectus, cum se militiæ tradidisset, per vim ab aliis quicquid cuperet extorquebat, sicque Sforzæ cognomen assecutus, vt propriũ nomen semper postea habuit, & ad posteros cognomen trãsmissit. Hic per cunctos gradus, ad summum militiæ culmen conscendit. Contra Eugeniũ Papam, contra Florentinos, Venetos, Mediolanenses, non semel victor, Guelforum, ac Gibellinorum nomen ferè è medio tulit, Italiæ vniuersæ propemodum factus terror. Composita cum Venetis pace, multæ Italię ciuitates eius exẽpla secute, arma deposuere. Intus foris que pacatis omnibus, à fundamentis denuò erexit castrũ Mediolani, quod Iouis dicitur, à populo antea dirutum. Magnum illud hospitale, ægrotis recipiendis, ædificauit, quod regali censu ditauit, opus in orbe rarum. Vt diui Ambr. tẽplum erigeret, multum auri expendit. Tandem verò hic tantus vir, ad eò libidine exarsit, vt adolescentum flagitia superarit. rexit an. 16. obiit, sex filiis duabusque filiabus relictis, anno salutis 1466. Vide Supplem. lib. 15. & Archie. Antonium.

GALEATIVS Maria, Francisco Sforzæ patri defuncto, statim in Mediolani principatu succedit, pulsa matre quæ rem cum eo administrabat: multis hic se inquinauit flagitiis: quamobrem adulteriis, homicidiis, incestibus, sacrilegisque pollutus anno administrationis 9. liberis 4. relictis, in æde Diui Stephani vulneribus est confossus. Vide Supplem. Chron.

MAHOMETES, hoc nomine secundus, Turcarū verò Rex octauus, Amurathi, etiam huius nominis secūdo, succedit anno mundi 5411. à Christo nato 1449. Hic regnum à patricidio auspicatur. fratrem paruulum, ne pater solus sepeliretur, opera Mosis interficit. Impiissimus nullum Deum credidit: Mahometem suum, Pseudopropheta sui similem dixit: Prophetas ac Patriarchas risit, ac nugas duxit: huic tamen si impio, fauit aliquando fortuna. Nam magni cognomentum Othomannicę familię quęsiuit. Duo Christianorum imperia Constantinopolitanum & Trapezuntinum subuertit: regna 12. ademit: ducenas vrbes Christianas cepit: Ipse colico dolore correptus, quarto demum die moritur, anno ætatis 58. regni 31. Richer. lib. 1. Paul. Iou. Egna. lib. 2. Cosm. Munst. lib. 4.

BAIAZETES hoc nomine secundus, Mahometis supra dicti filius Ianizarorū opera Turcis imperat anno mundi 5442. à Christo nato 1480. Hic minorem fratrem Zizimum, quem primores Imperatorem exposcebāt, vincit ac fugat: qui à Rhodi præfecto ad Carolum octauum in Galliam mittitur. Porro Baiazetes Caramanno fuso, quęcunque is cis & trans Taurum Turcis ademerat, recepit: Valachiam subegit: In Sultatum Ægyptium mouit: Sed is potentior, utpote qui Mamaluchos, post Caramanni cædem fugitiuos exceperat, ac Arabum maximas copias ad sui tuitionem alebat, Baiazetē sæpe debilitat, ac profligat: postea Cerauniorum montium accolas subdit. Venetis Methonem, nunc Modonem, Nepāthum, olim Naupactum, & Dyrrachium ademit. Acomathem primogenitum decrepitis Baiazetes absentem in locū suum substituit: Sed, Ianizaris Zelimo suffragantibus, cogitur pater Zelimum pro Acomathe substituire. paulò post imperio deturbatus à filio Zelimo, ab eodē filio veneno necatur, anno regni 30. Vide vt supra.

SIGISMUNDVS Malatesta Arimini princeps, Pandulphi Malatestę filius spurius, belligerus admodum, splendidus & liberalis fuisse perhibetur: interim tamen multis flagitiis inquinatus turpi nota nomen suum inussit: ideòque diris & armis Pontificum obnoxius fuit. Hic tres duxit vxores, primam Crimignolę comitis filiam, quam mortuo patre repudiavit: cum tamen dotem ex ea amplissimam percepisset: Secundam Nicolai Estensis, Ferrarię principis filiam, generosam ac probam: hanc nihilominus paulò post veneno sustulit: tertiam Francisci Sfortię filiam, præclaram & modestam, quam tandem propriis etiam manibus, vt mensuram scelerum suorum impleret, apprehenso ac fortiter presso iugulo suffocauit. Vide Supplem. Chron. lib. 15.

ROBERTVS Malatesta Sigismundi filius, etiam nothus, patri in principatu Ariminensi succedit, anno mundi 5428. à Christo nato 1466. Fuit hic moribus patri dissimilis, belli etiam artibus, & præclaris rebus gestis ornatissimus. pro Venetis, sub quorum stipendiis diu militauit, varia mortis pericula adiit. Cum Galeatio Mediolanensium Duce, & Florentinis suas coniunxit copias, & oppida omnia quę Pontifex patri in Ariminensi agro ademerat recepit. Hic Alfonso Calabria Ducem, alioqui fortissimum vicit, ac fugauit: quo in bello, præ ardore pugnæ nimio, in dysenteriam incidit, nec ita diu, hoc dolore correptus, superuixit. habuit in vxorem Elifabetam, Urbini Ducis filiam. Vide vt supra.

IO. MARIA, patre, ab Andrea à Lápognano, interempto, à Senatu populòq; adhuc paruulus Mediolanensium Dux creatus est anno mundi 5438. à Christo nato 1476. Bonæ ipsius matri & consanguineis quibusdam, atque primoribus, regiminis cura commissa. Hic inter viuendum ac moriendum infelicissimus fuit. Nam tutores breui Bonam à gubernatione repel- lunt : & Ludouicus patruus atque tutor, arte & astu principatum inuadit, permittens adolescentem à virtutibus deflectere, & voluptatibus operam dare. Nec prius hic tantum suum malum aduertit, quàm cum morti esset vicinus, hausto iam veneno quod ei pararat patruus. Itaque hoc pacto, cum annos 26. mensésque 9. Ducem nomine tantùm egisset, inglorius diem clausit extremum, Francisco Sforza secundo, filio relicto, ex Isabella Ferdinaldi Neapolis Regis filia suscepto. Morti eius ac funebri pompæ Christianissimus Carolus Gallix Rex, qui Neapolim tunc petebat, interfuit. Vide Supplem. lib. 16. & Archie. Antoni.

BONA, Sabaudix Ducis filia, inter omnes Heroides laudatissima, Galeatij Mariæ olim vxor, peperit illi quatuor liberos, duos mares, totidémque fœmellas. Hæc Io. Gal. Mariæ filio adhuc paruulo tutrix à viro moriente relicta, parùm admodùm in administratione perseuerauit, à Ludouico Sforza, Mauro vocato, adolescentis patruo, & tutore deturbata, ac in ordinem redacta. Vide autores quos supra.

FRANCISCVS Aretinus Iurisconsultus excellens multa scripsit studiosè mirum in modum vtilia, super Digesta, Codicem, & Decretales. Scripsit etiam Consilia, de Differentia inter sententiã interlocutoriam & definitiuam. Magnum nomen adeptus est per vniuersam Italiam; presertim in florëtibus Academiis, vt Patavi, Bononiæ, & aliis. Erat valde amatus à suis Discipulis, qui eum in quamuis Academiã migrantem, eius studio incensi, semper sequebantur, vt in iure magis proficerët. Florebat anno salutis humanæ 1469. Vide Conradum Gesnerum, in sua Bibliotheca.

BARTHOLOMEVS Cepolla Veronensis doctissimus Iurisconsultus fuit, numero celebriorũ sui temporis ascriptus, maximè in practica iuris, vt videre licet ex magno volumine ab eo conscripto & hoc titulo nominato, Cautelæ causarum Ciuilium. Scripsit etiam volumen consiliorum criminalium: Tractatum de seruitutibus alium, De Aedilitio edicto, de Prædiis vrbanis, De prædiis Rusticorum, De re militari, De furtis, De Imperatore militum, De simulatis Contractibus, & plures alios, si per ius ciuile & criminale. Floruit anno salutis 1477. Vide Conradum Gesnerum, in sua Bibliotheca.

Ooo

MARCILIVS Ficinus, Patria Florentinus diuinę Philosophię amore incēsus, Platonis vniuersum opus, maxima diligētia trāstulit. Erat corpore admodū pusillo, vixque semihominem æquare videbatur, sed tamen acuto ingenio erat præditus, & vtriusq; linguę admirabili facultate. Vnde Plotinū, lamblicū, Synefium, & Psellum Platonice sectę nobiles authores, Latinos effecit, hortante Cosmo Medice, & suffragantibus his qui Cosmo successerunt, à quibus, multis numeribus sese adauctū & cumulatè ornatū sensit. Fuit lætus & ad tuēdā valetudinē exactus. Scripsit plures libros, qui feruntur Theologię naturalis lib. 1. de intellectu & intelligentia lib. 1. in conuiuio Platonis lib. 1. Epistolarū lib. plures, de triplici vita lib. tres, Apologiā, in qua agitur de Medicina & Astrologia, quod ad sacerdotes pertineant: & de vita mūdi, deque Magia & Magis, qui Christū statim natū salutarunt. Antidotū Epidemiorū & præseruationē secūde valetudinis, è Græco transtulit in Latinū, lib. Xenocratis Platonici, de morte, Speusippi Alcinoi, & Pythagorę opuscula traduxit, & multa alia. Claruit anno 1490. Tandem in Caregiana ipsius villa septuagenario prouectior febricula interiit.

ANGELVS Politianus à iuuentute admirabilis ingenij nomen adeptus est, quū nouo, illustrique Poëmate Iuliani Medicis equestres ludos celebrasset, Luca Pulcio nobili Poëta omnium cōfessione superato. Post editā Miscellaneorū cēturiā, publicatāq; Latina Poëmata, immatura mors eū oppressit, vix qua dragessimū quartū ætatis annū excedētē. Scripsit Epistolarū lib. 12. miscellaneorū centuriā 1. Transtulit in Latinā linguā Herodianū historicū, Enchiridion Epicteti, cum defensione ad Barthol. Scalam. Alexandri Aphrodisæi, super nonnullis Phycis dubitationibus, solutionum libr. 1. Plutarchi Chæronei amatorias narrationes: & multa alia, quę excusa reperiuntur Lugduni apud Sebastianum Gryphium. Fioruit circiter annum salutis humanę 1483.

MICHAEL Angelus Florentinus Pictor maximè egregius, natus in Cōsentino, anno Christi 1474. matre nobili & patre Ludouico Leonardo Buonarruoti ortus, quem quidē dicunt originē ducere è nobilissima & antiquissima familia Comitum ex Canossa. Hic Michael Angelus, puer, magnā de se parētibus & amicis expectationem dedit, quod semper videretur occupatus in his quę ad picturę industriā spectarent. Reuera pictor omnium non solum suę ætatis, sed & eorum qui præcesserant, & post fuerunt consummatissimus & perfectissimus extitit, & stupendas picturas tam scitè designauit, vt spectantium oculos in earum admirationē traheret. Vixit satis senex, eiusque mortui omnium pictorum numerus ingens, amici, populusque ferè omnis, prosequutus est exequias.

RAPHAEL Urbinas pictor clarissimus, natus est in Urbino ciuitate notissima in Italia, anno salutis humanę 1483. Patrem habuit nomine Ioannem, pictorem quoque eum sed non admodū excellentem, qui tamen optimo fuit ingenio, curauitque vt Raphael à matre ipsa lactaretur, non ignarus, quantum materna educatio liberis prodesset, optimè temperata. Quam multis ingenij dotibus, hic urbinas fuerit ornatus, non opus est hīc pluribus recensere, nullus est enim qui non sciat eum diuinis illius superioris Michaëlis Angeli vestigiis insistentem, in picturę arte fuisse excellentem, multosque longo post se intervallo, reliquisse. Obiit anno ætatis suę 37. si plura quis desideret, videat eius & superioris vitam Italico idiomate à Georgio Vasari Italo pictore eleganter scriptam in libro cui titulus, est, *Vite de pittori.*

PICVS Mirandula Phoenix appellabatur, quòd in eum Dij superi supra familiæ claritatem omnis corporis, ac animi vel rarissima dona contulerint. Decorus fuit, moribus lectissimis, incomparabili facundia, qua omnes eius seculi sapientes in admirationem sui facilè conuertit. Astrologos infectatus est eo grauissimo opere, nec dum absoluto, quo totius diuinationis vanitatem confutauit. Scripsit doctissimè de re Theologica, & Philosophia: huiusque opera sunt impressa Basileæ, vno volumine. Excessit è vita, trium & triginta annorum iuuenis, eo die quo Carolus Gallix Rex Octauus, Napolim est ingressus, anno salutis 1483. Nepotem habuit Franciscum Picum Mirandulam, virum doctissimum, qui interfectus fuit cum Alberto filio, à Galeotto fratris filio.

GEORGIVS Agricola, insignis Medicus, propter eius magnam diuersamque eruditionem, dignus est ad primè qui eorum catalogo ascribatur, quorum memoria monumentis scriptisque est percelebris: quam vt magis decoremus, eius figuram non nolimus hinc inferere. Conscripsit quinque libros, de ponderibus & mensuris quinque alios, de ponderibus & mensuris Romanorum & Græcorum: duos, de ponderibus & mensuris exterarum nationum: tres, de pretio metallorum & monetarum: vnum, de animalibus subterraneis: duodecim, de re metallica, in quibus ad amissim expressæ sunt imagines officiorum, instrumentorum, machinarum, omniumque aliarum rerum, quæ ad rem metallicam pertinent, lectu & memoria dignissimæ.

INNOCENTIVS, huius nominis Papa octauus, Pontificatum obtinet anno mundi 5445. à Christo nato 1483. Hic patria Genuensis, in rebus gerendis prudens, magnanimus ac constans, merito Innocentius dictus est, ob morum sanctimoniam, sedit annis octo. Pluribus de hoc Innocentio tractat Iacobus Philippus Bergoma, qui eum, dum Cardinalis esset Innocentius, nouit, & cum eo aliquando verba fecit. Vide Supplem. Chron. lib. 16.

LAURENTIVS Medices inter Florentiæ nobiles & primores facilè primus (tamen non Princeps) summa prudentia, ac singulari virtute, omnia suo arbitrio, in patria administravit. Angelus Politianus & Marsilius Ficinus, viri vndecumque doctissimi, huius alumni fuere. Hic sapientissimus fuit, literarum, litterarumque amantissimus, in quo probitas, iustitia, atque fides domicilium elegisse visæ sunt. Præterea fortis etiã atque magnanimus cum esset, pericula sæpe à suorum cervicibus bello propulsauit: nomen Thuscum ad barbaras gentes protulit, ampliatam etiam dititione sua multis urbibus ac oppidis. Quinetiam huic Reges atque respublicæ, Sultanus denique ipse legatos & munera, tanquam alteri Octauio Cæsari miserunt. Sixtus & Innocentius Pontifices hunc tanquam dilectissimum filium in pretio habuerunt. Hic in funere suo, ad aui Cosmæ exemplum, nullam peragi pompam mandauit, quod & obseruatum est. Videto vt supra.

CAROLVS, huius nominis octavus Frácorum Rex succedit patri Ludouico, anno mundi 5445. à Christo nato 1483. annum ferè attingens 14. Hic bellum aduersus Britones mouit: ad fanum Albini insignem de Britannis, seu Britonibus victoriam reportauit, vix siquidè dimidia pars exercitus aduersariorum superfuit. Rex religiosè nimis Hispano Regi Ruscinonis, & Perpiniani Comitatus reddidit. Regnum Neapolitanum recuperat, principibus & nobilibus militantibus suis sumptibus: Romæ à Papa Imperator Constantinopolitanus pronuntiat. Alphonsus Portugalliaæ Rex, cum filio Ferdinando in Siciliam fugit. Neapolim cum pompa, & triumpho ingreditur Rex. Vniuersi Italiae principes & ciuitates coeunt vt obsessis itineribus Regem intercludat, qui nobilem & ingentem victoriã Forno uensem reportans (cùm tamen perquam modicas copias haberet) victor in Franciam rediit. Sed Neapolis ad Ferdinãdũ post annũ defecit. Rex repentina morte obiit Amboesia, nullis relictis liberis, anno regni 14. sepultus est in æde Diui Dionysij ad Parisios. Vixit annos ferè 27. porrò mortuus est, dum animi laxandi gratia ex ambulacro cum vxore pila ludentes aspicit. Vide Rober. Gaguin. lib. 10. & 11. & Paul. Aemyl. lib. 10. & vltimo. Latinè scire Carolum pater vetuerat, præter hoc vnũ, Qui nescit simulare, nescit regnare. Collegium prostitutarum penitentium, hoc Rege, Lutetia instituitur: & conuentus trium ordinum in vrbe Turonum fit.

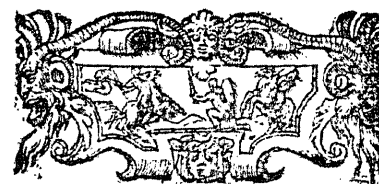
ANNA, Francisci Britannia Ducis maior natu filia, patre mortuo nupsit Carolo octauo reconciliatis Britonibus, complurésque liberos ex eo peperit, quibus tamen omnibus superuixit pater. Cæterum repudiata Margareta Maximiliani Imperatoris filia, Annam hanc, prius eidem Maximiliano per legatum nuptam, in vxorẽ duxit Carolus octauus anno salutis 1489.

ALEXANDER, Papa huius nominis sextus, Pontifex creatur anno mundi 5453. à Christo nato 1491. Hic Calixti, huius nominis Papæ tertij, ex fratre nepos fuit, apud eum à puero educatus, atque institutus. Hunc valde terruit Francorum Rex Carolus, huius nominis octauus, quẽ postea acceptis conditionibus in vrbe excepit, parauitque ei palatiũ Diui Martini: ipse verò Põtifex timidus in arcem se recipit vsque in proximũ diẽ: subiugata itaque à Carolo Roma, Papa, licet inuitus, eidem Carolo Turcarũ Imperatoris fratrẽ tradidit: atque Valentinum Cardinalem filiũ (vt aiunt) obsidem dedit, vrbẽque Neapolitano regno proximas. Hic etiam Carolo Neapoli redeũti, frustrã tetendit insidias, inito nouo fœdere cum Hispania Rege, cum Veneris, ac cum Ludouico Sfortia, quorum ope fretus Regem Carolum in reditu intercludere tentabat Papa. Mortuo autem Carolo, pacem pepigit Papa cum Ludouico duodecimo, qui Carolo in regno Francia successit: sedit Alexander hic, annis vndecim. Vide Supple. Chro. lib. 15.

CÆS. Borgia, dictus Valentinus, Alexãdri supradicti filius, Flaminiam prouinciã, & Vmbriã sibi subiecit: verũm ciues, principis qui fugatus erat, amantissimi, eum hoc Valentino exacto, reuocarunt: hæc sub mortem Alexandri patris eius acta sunt. Videto vt supra. Hic relicto Cardinalitio pileo, galeam assumpsit.

Ooo 4

MAXIMILIANVS, Friderici Imperatoris huius nominis tertij filius, post patrem solus imperat anno mudi 5454, à Christo nato 1492. Hic antequam imperaret, exercitum in Flandriam duxit, & Mariam Burgundam in vxorem accepit: nec multò post cum Ludouico Fracorum Rege, huius nominis vndecimo, graui prælio propter principatum Burgundiæ congregitur, postea cum eo in annos 7. inducias facit. Austriam, quam Matthias Hungariæ Rex occuparat, Maximilianus recuperat. Priore vxore defuncta, Blancam Mariam Galeatij Insu-briæ Ducis filiam, vxorem duxit: Burgundiam statim inuasit, variè pugnatum est, tandemque pax inita. Sfortia Mediolanū recipit, Gallis pulsus, quos dum insequitur, incautus capitur, & in Galliam ducitur, anno Domini 1500. Imperauit Maximilianus annos 27. literas, & literatos coluit, profitebatūque eos se in precio habere qui aliis præstarent. Vide Baptistam Egnatium li. Romanorum principum tertio, & Paul. Aemy. in Ludouico supradicto: item Chro. Reg. Franc. & Chro. Carion. li. 3.

MARIA, Caroli Burgundiæ Ducis filia vnica, Maximiliano antequam imperaret nupsit: ac post annos quinque, relictis Philippo & Margareta liberis, ex equo decidēs, fracta ceruice, obiit anno mundi 5443. à Christo nato 1481. Vide vt suprà.

IASON Maynus, nobilis Mediolanēsiūm Patricius, abso-lutissimus Iurifconsultus, ac orator facundissimus, Eques auras, & Ducalis Senator, claruit tēporibus Friderici & Maximiliani, Imperatorū, apud quos legationes obiit nomine Ludouici Sfortiæ Mediolanēsiūm Ducis: atq; legationis munere egregiè defunctus, ab iisdem dona varia cum summis priuilegiis reportauit. Hic intra Oratores ab omnibus Christianis principibus ad Alexandrum sextū hoc nomine Papam missis, dū Pontificatum auspicaretur, palmam faciliè retulit: facundia, necnon interim facetiis ornatus fuit. Papię, Pise, ac Paduę ius interpretatus est annis 50. ex omnibus Europę finibus clarissimos ac nobilissimos alliciens auditores: tanti enim erat nominis, tātāque scientia percelebris, vt in eius commendationem Ludouicus Cerrus medicus ac Poëta clarissimus, sic cecinerit:

*Te quondam in terris hominem nouere priores,
Dum leges aperis, scitāque docta patrum:
At nunc, more Deūm, cum des responsa petenti,
Es Deus, oraculi Numen ad instar habens.*

In Iure complures libros edidit. Orationes habuit ad Pōtiffices, & ad Imperatores supradictos: Cæterum feliciter obiit anno ætatis 84. Vide Supplem. Chro. lib. 16.

BARTOLOMÆVS Socinus Senensis, domini Maria-ni legum interpretis celeberrimi filius, Iurifconsultus eximius inter legis interpretes in Hetruria extitit: doctrina siquidem & ingenio plurimum valuisse testantur adhuc plurima eius consilia quę extāt. Claruit eodem tempore quo Iason supradictus. Videto Supplem. Chro. lib. 16.

LVDOVICVS Sfortia, cognomento Maurus, Franc. Sfor. filius, tutor nepoti Ioanni Galeatio à Senatu vnà cum Bona, adolescentis matre, atque aliis primoribus datus est. Fuit ingenio astuto ac callido: Bonam, tutorisque alios à principatu statim deturbauit: adolescentem principem vt genio indulgeret permisit: ne administrationi intenderet, dum voluptatibus ac deliciis irretitur: id etiã forrè eo astu fecit, vt inuisum iuuenem populo redderet. Porro cum adoleuisset Galeatius, atque administrationi esset idoneus, veneno eum præuenit Ludouicus: arripuitque principatum, & in suam etiam sententiã arte vel maxima Senatũ ac primates traxit, omniumque suffragia sibi comparauit. Ducem iraque aut potius tyrãnum, enecato adolescente annis 5. egit, ac mensibus 6. Quare ab exercitu Gallorũ terribus, in Germaniam aufugit: ac post annum reuersus, & cũ aliquot Heluetiorum copiis per Nouarram Mediolanum petens, an. D. 1500. à suis proditus est, atque à Gallis captus, in Galliam perductus est, vbi quasi scelerum pœnas luens, priuatus & vincetus interiit. Vide Pau. Iou. Supplem. Chro. lib. 16.

MAXIMILIANVS Sfortia Ludouici prædicti filius, in Flãdria cum Frãcisco fratre educatus, post varias rerũ mutationes circa principatũ suũ, à Carolo quinto tandẽ reuocatus, Mediolano præficitur, eo nomine vt Imperatoris res agat, ac pecuniã ei corradat. Verũ huic fatale fuit, forrè ob scelera paterna, priuatum ac extorrem viuere. Nã vix principatũ, ac naturale solum attigerat, cum à Francisco Valesio, qui ius suũ armis repetebat, Mediolanũ vnà cum Maximiliano capitur, an. D. 1515. attamen tanquam ab humaniss. & Christianiss. Rege, ac cõsanguineo, datur illi pẽsio annua 36000. aureorum: facta potestate vt liberam in Francia vitam ducat: in qua etiam obiit, princeps alioqui non contemnendus. Vide vt suprã.

PHILIBERTVS Sabaudia Dux octauus, succedit patri Philippo anno mundi 5457. à Christo nato 1495. Hic pietatem summopere coluit, magnanimus, speciosissimus, atque omnibus acceptissimus fuit, pulcher etiam ob elegantiã cognominatus. Margaretã coniugem accepit, quam ex Maria Caroli Burgũdię Ducis filia susceperat Maximilianus, obiit multa cõmendatione dignus, nullis interim relictis liberis: quare ei Carolus frater successit. Vide Allobrogum, siue Sabaudia Chro.

MARGARETA Imperatoris Maximiliani filia, vt dictum est, ac Philiberti supradicti relicta, animum pudicũ atque amorem erga virum castissimum testata est, tum quod nullum superinduxerit coniugem, vitã perpetuò cõlibem ac laudatissimam ducens: tum quod in vrbe quam vulgo Burgum in Bressia vocat, templũ nobile ac celebratissimum extruxerit, quod inter Europæ nuper structa ædificia, tanquã opus rarum ac percelebre prædicatur: nec id quidem ob templi amplitudinem, sed potius ob artis ornamenta ac splendorem, vt omnium conspicientium oculos in admirationem trahat. Verũ ædificij decus ac splendorem longè superat sepulchrũ candidissimo marmore extructum: vbi exat amantissimi coniugis effigies ad viuum expressa: in quod signum quicquid ars sculpendi vnquam valuit, contulisse, ac deprompsisse videtur: hæc Ducis effigies hinc & inde habet duarum Margaretarum marmorea simulachra ad viuum etiam formata: nempe Margaretæ vxoris prædictæ, & Margaretæ alterius, quæ Ducis mater extitit. Vide vt suprã.

MARCVS Antonius Coccius Sabellicus ad vicum Varionis in via Valeria iuxta Anienem. Fabro ferrario patre gentus, ingentem vim attulit ad perdiscendas literas: tamque citò in his profecit, vt plane imberbis apud Tiburtes dum aperiret. Inde collecta mercede, & togula cærulea excultus nobilioris doctrinæ cupiditate in urbem ad Pomponium se contulit, à quo vberrimi ingenij merito, in collegium sodalium solemnem ceremonia coaptatus, Sabellici cognomen tulit, mutabat enim nomen qui in Quirinali sacra lauro coronabatur. Euocatus fuit à senatu Veneto ea conditione vt ciuitatis res gestas à fine Iustiniiani conscriberet, & trecentis aureis in gymnasio profiteretur. In hoc munere perutilem iuuenturi operâ præstitit, & scribendo ad septuagesimū fermè annum peruenit, lue venerea consumptus. Scripsit de se viuens & incolumis hoc elogium, quod sepulchro insculperetur.

*Quem non res hominum, non omnis ceperat atas,
Scribentem capit hæc Coccion urna breuis.*

Floruit circiter annum salutis humanæ 1498.

ANTONIVS Nebriffensis, post Punicum nomē, virtute Ferdinādi Regis, Hispania pulsum, ingenij acumine claruit, cū illud regnum, per mille amplius annos, Vandalicis, Punicisque armis occupantibus, Latinarum literarum splendore caruisset. Iste fuit par antiquis Grāmaticis, si par fortuna seculi ei responderet. Multa scripsit, & docendo iuuentutem, multorum animos, ad antiquum decus literarum vehementer erexit, vtriusque vel etiam triplicis linguæ cognitione clarus. Fatis cessit repentina paralyti, quum ad septuagesimum ætatis annum peruenisset.

HIERONYMVS Sauonarola Ferrariensis ex ordine diui Dominici cucullatus, vsque adeo austeram vitæ disciplinam, ac erudito subtilique ingenio, & in sacris concionibus admirabili facundia valuit, vt populum instaurandis religionibus deditum, & tū nouo receptæ libertatis gaudio gestientē, quod vellet faciliè impelleret, priuatisque familiarium, ac ipsis quoque summi magistratus cōsilijs misceretur. Scripsit quadragesimale vnū lib. i. super Psalmos pœnitentiales cōmentū: super prophetas multos cōmētatus est. Prophetiā quoque emisit, qua multa de hoc nostro æuo, regnorumque cōmōtione prædixit. Alia quoque multa scripsit. Futura prædicere, veluti diuino ad flatū numine credebant: sed ambitione non caruit & capitale iudiciū de suspectis nobilissimis septem ciuibus, seua sententia præcipitavit: vnde, cūm mores Alexandri summi Pontificis acerbè reprehēderet, sacrosanctam potestatem in dubiū deuocauit: tandem reus maiestatis, deposcete Pontifice, cōprehensus miserabili supplicio affectus est, anno salutis humanæ 1499.

THOMAS Morus, natione Anglus vir doctus & clarus, Cantuariensis Archiepiscopus, exilio primo rege Angliæ damnatus, postea in capitali supplicio affectus fuit circa annū salutis, 1535. quod furentis regis Henrici octauī (qui eū paulò ante ad summos honores extulerat, tanquam virtutis eximie admirator) nefariæ libidini, adulari noluisse. Iani vitalis de eo extat epitaphium quod sequitur.

*Dum Morus immerita submittit colla securi,
Et fluit occasum, pignora chara suum,
Immo, ait, infandi vitam deflete tyranni,
Non moritur, facinus qui graue, morte fugit.*

Hic clarus literarum Græcarum & Latinarum cognitione, Dialogos aliquot Luciani transtulit. Fecit Vtopiam, & multa egregia epigrammata scripsit.

PHILIPPVS Archidux Austriæ, Maximiliani filius, ex Maria, vnica Caroli Burgūdiæ Ducis filia, vxorē duxit Ioānam, vnicā Ferdinādi Arragonū Regis filiā. Cuius nomine, post mortem Isabellæ focus suæ, classe in Hispaniam profectus, Castellæ regnum hæreditario iure obtinuit. Post hæc ad cōpescendum vetus inter Brabantos & Sicambros bellum, anno 1505. in Flandriam reuersus, multas Gueldriæ vrbes partim vi expugnauit, partim ad deditiōem cōpulit: ducēmq; ipsum nomine Carolum pueritiam vixdum egressum, captiuum abduxit, vnāque cum liberis suis in aula sua liberaliter educavit. Flādriæ & Artesiæ comitatus Ludouico duodecimo iure feudi acceptos retulit: idque Atrebatī, delegatis ad id munus Guidone à Rupeforti, Galliæ Cancellario, & Ludouico à Lutsemburgo Ligniaci Comite. Rebusque ita compositis, cum denuo instructa classe in Hispaniam contenderet, vi tempestatis in Angliæ littus eiectus, ab Henrico Septimo Anglorum Rege summo honore est exceptus: ita tamen vt exitus ei non patuerit, donec Suffortij ducem qui ex Albē rosæ familia proximus Angliæ hæres esse putabatur, quēmq; Henrici metu patria profugum in Sicambria receperat, Anglo tradidisset. Post hæc in Hispaniam profectus, non multo post supremum diem obiit, anno à Christo nato 1506. diē 27. Septembris, ætatis 28. Vide Genealogiam Imperatorum, & Chronica Chronicorum.

IOANNA Ferdinandi Hispaniæ Regis & Elisabetę filia, vxor fuit Philippi supradicti, quæ peperit ei Carolum quintum Romanorum Imperatorem, & Ferdinādum Bohemię ac Hungarię Regem, filios: & filias Leonoram, Isabellam, Mariam & Catharinam, Reginas Lusitanię, Gallię, Danię & Hungarię. Vide vt supra, & Paralip. rerum memorabil.

LVDOVICVS duodecimus Carolo octauo in regno Francię succedit anno domini 1497. atque ann. 1499. ducibus Io. Iac. Triuultio & Albiniaco, expeditionem in Insubriam fecit. Hi cum Alexandriam ac Papiam cepissent, timore percussus Ludouicus Sfortia, in Germaniam sese protripuit, Mediolanum illis tanquam bolum relinquens: hoc nuntio accepto Rex in Italiam penetrat, atque ouans Mediolanum ingreditur: indociens præfectum reliquit Triuultium. Porrò Sfortia è Germania rediēs, Mediolanum recipit: statimque armis Fracis egredi cogitur: itaque Nouarram se confert, vbi à Francis capitur. Anno. 1502. regno Rex potitur Neapolitano, Duce Albiniaco: Fridericus regnū prius occupans, cum vxore ac filio in Galliam captiuus ducitur. Bononiam Rex à Bentiuolo occupatam, Pape reddit. Præterea ad Aignadellum insignem de Venetis reportat victoriam, capto etiam Bartolomeo d'Aluiano: copiis Venetis præfecto, quem in Galliam perduxit: omnem ditionē quę tum Pape, tum Mediolanēsi Ducatui adempta fuerat, recuperauit: quę ad Pontificem spectabant, ei reddidit. Tandem ann. 1512. Venetos, Hispanos, Papalēsque ad Rauēnam debellauit. Hęc victoria maximū principum numerū captiuorū illi cum Rauenna vrbe tradidit. Obiit anno Regni 17. Vide Chro. Reg. Fran.

ANNA, Caroli octaui relicta, nupsit Ludouico duodecimo, ex quo suscepit Claudiam, quę data est in vxorem Francisco Valeſio, tunc Angolismensium Duci: & Renatam, Ferrarię Ducis nunc vxorem. Vide vt supra.

IOANNES. Iacobus Triuulfius Mediolanensis, Franciæ Mareschalis seu Tribunus, ac præfectus militum Fracię in Italia, deuiçta Alexãdria Ludouicum Sfortiam Mediolano expulit, ac deinde Nouarra: quam obrem à Frãcorum Rege cui erat addictissimus, Mediolano præficitur anno Domini 1499. Postea Lugdunum Galliæ rexit, vbi diligentissimè, atque accuratissimè præfuit anno Domini 1514. Ceterum Carnuti obiit non sine omnium planctu, ob synceram eius administrationē, anno ætatis 80. iussitque corpus suum Mediolani sepeliendum deferri.

THEODORVS. Triuulfius Marechio Picichitoni, præfectus militū Regis Neapolitani, deinde Dux exercitus Venetorum ac Florentinorum, postea Eques ordinis à Francisco Valerio creatus, Mediolano præficitur: tandēq; Mareschalis, siue Tribunus militum ab eodem designatus, Lugduni præest: vbi summa fide, ac vigilantia re administrata, eodē quo natus fuerat die obiit septuagenario maior, anno à Christo nato 1533.

PIVS Papa huius nominis tertius, Pontifex creatur anno mundi 5464. à Christo nato 1502. hic natione Hetruscus, Senis oriundus, Pij secundi ex Laodamia sorore nepos, ingenio ac literis claruit, laboris & inedia patientissimus fuit. Sed Pij auunculi exemplo in Gallos cõiurauit, quod ægrè ferret Apuliam & non modicam Italię partem eos subegisse: obiit mense 1. quo in Alexandri Pontificis locum suffectus fuerat. Vide Platinam.

IVLIVS Papa huius nominis secundus, eodem anno Pontificatum obtinet quo Papa Pius supradictus, cui successit. Fuit hic patria Sauonenfis, quæ vrbs est Genuę subdita, parentibus natus obscuris, verùm cū fortunę beneficio, tū sua industria ad Pōtificatum euectus est: acri & versuto ingenio fuit, animoque minimè abiecto. Patrimonium Petri nemo animosius tutatus est, neque callidius quisquam amplificare instituit. Gallis sub initium Pontificatus fauit: quare à Ludouico duodecimo adiutus, Bononiam Ioanni Bentiuolo eripuit: ingratum tamen Gallis postea se præstitit. Rauennam à Venetis occupatam obsedit, ac expugnauit: Seruiam, Imolam, Fauentiam, Foroliuium à Veneris quoque eripuit, atque alia non pauca loca: fuit equidem vt laborum patientissimus, sic iniuriarum impatientissimus, ac animo iracundo, quod vitium etiam generosissimos vrget ac rapit. Sedit annis 10. Vide vt suprà.

PHILIPPVS Decius Mediolanensis, Iureconsultus in professione humani, diuinique præsertim iuris floruit, Mayni Iasonis æmulus, ac ætate simul æqualis, sed qui docendo & scribendo, in omnibus Italiæ gymnasiis superior censeretur. Enarrabat enim subtilissimè & omniù acerrimè disputabat. A Pisis, vbi vxorem duxerat, Ticinum à Gallo præfide optimis stipendiis euocatus, vnde belli violentia egressus, maximo incommodo accepto ab hostibus, qui domum eius, in expugnatione vrbis diripuerant, in Galliam fugit, & apud Bituriges sese recepit: vbi Ius diuinum edocuit per duos ferme annos. Et cum reuersus esset in Italiam, Senenses eum conduxerunt, apud quos, octogenario maior, interiit, postquam vnica eius filia Senensæ patritio nupsisset. Reliquit in vtroque iure scripta doctissima, & præterea Consiliorum lib. 4. Lecturas eius super Decretales & super ff. & Cod. Commentarium de Regulis iuris, impressum Lugduni apud Paganum. Citantur ab eo scripta Consiliorum, volumina 4. repetition. in 1. ff. vet. de rei venditione. Item alibi Commentarios, super prima & secunda ff. vet. & prima & 2. Codicis. Claruit anno 1535. quo etiam Senis mortuus est. Vide librum, de vita Iurisconsultorum.

HIERONYMVS Buticella Patavinus, vir doctus in Iuris professione, scripsit vnum volumen de Repetitionibus, plurimâsque lecturas in Digesta & Codicè, quarum quidem pars in lucem edita est, alia minimè. Docuit Ius cum maxima grauitate & celebritate, Patauij & Papiæ, & in aliis celeberrimis Italiæ Academiis, ita vt ex eius schola, doctissimi adolescentes prodierint. Florebat anno salutis humanæ 1504. Vide Conradum Gesnerum, & librum de vita Iurisconsultorum.

LEO Papa huius nominis decimus, in demortui supradicti Iulij locum suffectus est anno mundi 5474 à Christo nato 1512. Hic non obscuro loco natus (nempe ex clarissima apud Florentinos Medicum domo) educatus liberaliter fuit, bonisq; à prima ætate literis institutus: præceptoribus vsus cū aliis, tum maximè Angelo Politiano: quæ Medices familia, sicut & alios complures eruditos, indulgentissimè fouit. Fuit itaque Leo vt natura, ita disciplina ac consuetudine mansuetus. Doctos amauit, nimirum ipse eleganter doctus. Ducem Vrbinatem, quandam ob causam, Ducatu priuauit, atque in eius locum, quem habebat ex fratre nepotem, Laurentium Reginæ Francorum parentem substituit. In Ducem Ferrariensem idem tentauit, sed frustra. Sedit annos 9. Vide Platinam.

ADRIANVS huius nominis Papa sextus, Caroli, qui etiâ nunc imperat, olim præceptor, Leoni prædicto absens substituitur anno mundi 5483. à Christo nato 1521. Hic summus Theologus doctrinam & grauitatem blanda quadam morum grauitate cōdiit: vt eius scripta testatur: cuius vita cū frugalis esset, parum placuit Romanis non paucis. In conferendis sacerdotiis perquam parcus fuit: quod nullis ea nisi idoneis & doctis dāda iudicaret: fuit natione Teutho, è Traiecto, inferioris Germaniæ ciuitate. Pontificem egit annum vnum. Vide vt supra.

FRANCISCVS Valesius, defuncto Ludouico huius nominis duodecimo, nulla relicta prole masculca, vt sanguine propior in Regem inungitur anno mundi 5476. à Christo nato 1514. Hic Mediolanum statim recuperat. Ducē Maximilianum Sfortiam capit: de Heluetiis victoriam reportat in signem. Posthæc in Flandriam Imperatorem Carolum quintum fugat anno Domini 1521. Hisdinum eodem anno Borbonio Duce expugnatur, cuius arx tormentis bellicis per aliquot dies concussa, in deditioem regiã venit. Anno sequente Fõtarabia, in confinio Hispaniã capitur, ac præsidio munitur, postea Angli cum Cæsarianis Hisdinensem arcem duobus mensibus frustra obsident: extremamque Picardię oram latè populatur. At verò, post annum vnum atque alterum, dum Papiam obsidet Franciscus Valesius, subiugata iam tota ferè Lombardia, à transfugis, qui fidem Imperatori dederant (ò sortem iniquã, ac in re bellica, si vsquam alibi dominatè!) in ipso pugnæ calore, fortiter se gerēs ac dimicās, nihilominus capitur, mēse Februario anni à Christo nato 1524. fœdus tãdem initur apud Cameracum, illustrium ac prudētissimarum Heroinarum Gallicarum opera, anno à Christo nato 1529. videlicet inter Franciscum Valesium, Carolum Imperatorē, & Papã Clemētem 7. Videto Chro. Reg. Fran. Ioãnem Cario. li. 3. & Paralipomena rerum memorabilium.

CLAVDIA, maior natu filia Ludouici, huius nominis duodecimi, Francorum Regis, mense Maio anni mundi 5475. & à Christo nato 1513. Francisco Valesio, qui paulò post regnat, nupsit: erat tunc temporis Franciscus ille Valesius Angolismorum Dux: qui ex ea complures liberos sustulit: inter quos præcipui duo superstites hodie sunt, nempe Henricus Francorum Rex nobilissimus ac potētissimus, & Margareta eius soror illustrissima simul ac piētissima. Vide vt supra.

CAROLVS quintus, Philippi Austriã Archiducis filius, post auum Maximilianum imperat anno mundi 5481. à Christo nato 1519. postea Bononiã à Clemente Pontifice imperiali diademate coronatus est anno D. 1529. porrò anno sequente ingentem exercitum per Germaniam in Hùgariã duxit aduersus Turcam Viennã obsidentē. Inde victoriam reportans in Hispaniam rediit. Anno autem 1535. in Tõnetim expeditionē parans, quæ olim Carthago erat, eam Solimano Turcæ extorquet: Gouletã arcē expugnat: regnūque Tunitiũ totũ recipit, & Regē Altzachenũ antè pulsũ restituit, multis Christianis captiuis liberatis. Frãciã bis tẽrauit, sed Frãci milites validissimis armis eius impetũ forti animo sustinuerunt. Semel in Francia tanquã amicus summo apparatu exceptus est, ex Hispania in Flãdriã per Galliã iter sibi faciēs. At enim an. 1543. cũ potentissimo exercitu Germaniã tandē ingressus, eam ferè totã in suã vertit sententiã, captis etiã aliquot Germanorũ Ducibus ac primoribus: à quibus atq; ab vrbibus Germaniẽ olim liberis, ingētē auri vim corrasit. Anno verò 1551. in Africã Libyẽ ciuitatē exercitũ traiecit, principe Doria præfecto, quam feliciter expugnauit, solutis nō paucis captiuis Christianis. An. 1552. Confœderatis aliquot Germanorum Principibus cũ Henrico Christiani. Francorũ Rege, ea gratia vt eos ab Imperatoris iugo excuteret, pedem in Villacũ Carolus quasi coactus retulit: sed intra paucos dies re cũ aliquot Germanis primoribus cõposita, cõparato maximo Germanorũ exercitu, ipse Mediomatricũ, urbē prius ab Hérico Rege captam, ac Francicis armis munitam obsedit: vbi nouercam fortunam expertus, obsidionem soluere cogitur, cum non modica suorum strage ac damno, partim ob temporis inclementiam, partim ob Francorum robur ac vigilantiam.

ISABELLA Portugalliã Regis filia, Caroli prædicti vxor peperit ei liberos quatuor, atque in partu vltimo emoritur.

CAROLVS Ruinus, Regiensis Iurifconsultus inter alios celebris & magni nominis, qui ius Bononę docuit, tanto iudicio, vt equalem aliis doctioribus Iuris professoribus, gloriã comparauerit. Indefessus fuit in obeundo munere, & pures discipulos habuit, à quibus & amatus est & summè reueritus. Scripsit super prima & secunda Digesti noui. Item Consiliorum volumina quinque impressa Venetiis & Lugduni. Floruit anno reparatę salutis humanę 1520. Vide Conradum Gesnerum, & librum, De vita Iurifconsultorum.

FRANCISCVS Curtius Iurifconsultus clarissimus extitit, qui de iure itidem multa scripsit ad communem eorum vtilitatem qui legibus dant operam. Scripsit super C. in tit. de iura. calumnię. Fecit additiones ad Practicam Ioannis Petri de Ferrariis. De moneta super 2. ff. veteris, si certum petatur, l. cum quid. Super 1. C. de prohib. seq. pecun. lege prima, Quoties. De sequestris. De testibus. Cõsiliorum volumen vnum. Et plurima alia vsui forensi accommodata. Franciscus Curtius Iunior, Papiensis ius etiam professus est, vt scriptis declarauit plurimis. Scripsit enim super 1. & 2. ff. veteris. De feudis. Consiliorum volumen. &c. Florebant anno. 1533. Vide Conradum Gesnerum, in sua Bibliotheca, & librum, De vita Iurifconsultorum.

ERASMVVS Roterodamus, maximo honore, propter multiplicem eruditionem extollendus videtur: superauit enim omnes suę etatis, ingenij fertilitate, scriptores. Is ab adolescentia, religiosa voluntate motus, ad cucullatos sacerdotes se contulit, quod humana despiceret: sed paulo post vestem cucullatorum deposuit, & septa ordinis pertransiit, vt ad excolendum ingenium planè liber, per omnia Europeę gymnasia vagaretur. Contendebat enim ingenti cura, ad summę glorię fastigiũ ad quod literarum omnium cognitione, perueniri posse intelligebat, vt peruenit, quemadmodũ eius infinita scripta tam humana quàm diuina testantur, quę sigillatim recensere non opus est, eũ eorũ titulos vix hęc pagina capere posset. Obiit apud Heluetios Basileę, septuagesimum excedens etatis annum, quum Carolus Cęsar in Prouinciam irrumpens, ad aquas Sextias, Francisco Galliarum Regi graue bellum intulisset.

GVLLIELMVVS Budęus Parisiensis, vtriusque lingue perfecta cognitione ita excelluit, vt non Gallię modò, sed totius etiam Europeę longè doctissimus certò haberetur. Perennem semper spectauit laudem: & rei familiaris fortunas honorésque ingenio suo & sperata gloria viliores arbitratus, sexaginta amplius etatis annos, in studiis consumpsit: ita vt summę eruditionis libro de Assē, alteroque in Pandectas edito, ac infinita demũ lectione confectis Commētariis, quibus Gręcę & Latine facultatis ornamenta comparantur, nulli communicata laude, equales omnes, doctriņę auctoritate superarit. Huius optimi viri otium Rex Franciscus ita fouit, vt eum supplicibus libellis preposuerit. Febre oppressus est cum septuagesimum tertium annum ageret, & vita excedens, condito testamēto, omnes honores funeris & tumuli penitus abdicauit, ita vt noctu sepultus fuerit. Floruit anno salutis 1535.

SELYMVS itaque pulso patre imperat Turcis anno mundi 5472. à Christo nato 1510. Is ad parricidium adiecit fratrum cædem, nepotumque strangulationē. Sophim vicit ac fugavit: & Sultanos duos, Campsonem & Tomōbeium, multis deleuit præliis. Ægyptum Arabiamque suo adiecit imperio. Reuerfus Constantinopolim vlcus in renibus contraxit, quod canceris in morem serpens eum extinxit, anno regni 7. Vide Cosm. Munst. li. 4. Paul. Iou. & Riche. li. 1.

SOLIMANVS Selimi, siue Zelimi filius vnicus, Imperat Turcis post patrem anno mudi 5480. à Christo nato 1518. eodem ferè tempore quo Carolus, qui nunc imperat, creatus est. Hic Solimanus qui etiam nunc regnat, Belgradum, Christianorum propugnaculum anno regni 3. expugnat, atque anno 6. Rhodum, cum 400. nauibus ac 200000. Turcarum capit. Anno octauo Hungariam inuadit, igne ferròque deuastat: Ludouicū Regem Hungariæ vincit, Budam in deditiōnem accipit. Anno verò 14. maximo exercitu Viennam oppugnans, auxilio Dei ac Germanorum virtute, fugatur. Hic natura gloriæ cupidus, atque ob victorias quàm plurimas imperiique magnitudinē elatus, Romæ, totiúsque occidentis imperium ad se spectare contendit, cum Imperatoris Constantini, qui imperium transtulit Constantinopolim, legitimum successorem se profiteatur: sexagies centena aureorum millia quotannis habet: quoties populos censere liber, ex bellis plus lucratur quàm in damno sit, plus gemmarum ac thesaurorum possidet, quàm cæteri omnes orbis principes simul possideant. Vide Pau. Iou. qui etiam Papæ negligentia Rhodum Turcis deditam fuisse scribit.

CHRISTIERNVS Ioannis Daniæ Regis filius, post patris obitum Danorum Rex, nullum non lapidem mouit quo regnum Suecię suo regno adieceret: quod & tandem partim vi armorum, partim dolo assecutus est: sed tamē non diu administravit: quinimo tantum abest vt retinere potuerit, vt etiam patrio ac peculiari suo regno Daniæ ob tyrānidem deturbaretur, atque exul in Angliam vnà cū vxore profugeret, anno à mundo condito 5484. à Christo nato 1522. Cæterum cum Daniam recuperare tentaret, à Christiano, patruo suo, captus est, atque in carcerem cōiectus, vbi diem clausit extremum. Vide Cosmog. Mun. li. 4. de regnis Septentrionalibus: item nouam temporum continuationem Germani cuiusdam, ad Euse. Chro. adiectam: præterea Carionis Chro. li. 3. qui loco Daniæ scribit Regē Christiernum Daciæ: vnde colligendum Daniam, & Daciam, interim confundi, nam & Volater. li. 7. sic inquit: Nunc sanè Cimbricam Chersonesum Daciam vocant, cui Rex præest qui Suetiam & Noruegiam, peninsulas, in eodem mari obtinet, Ptolemæo & antiquis minimè positas, quòd ignotæ atque incompertæ tunc essent.

ISABELLA Caroli Imperatoris huius nominis quinti soror, nupsit Christierno Danię Regi suprascripto, qui ex ea liberos sustulit, Dorotheam Friderici Palatini vxorem, & Christianam, Lotharingæ Ducissam. Vide vt suprà.

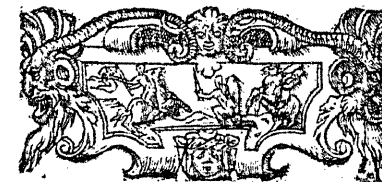
FERDINANDVS Philippi Austriae Archiducis ac Castellae Regis minor natu filius, Caroli hoc nomine Imperatoris quinti frater, uxorem accepit Annam Vladislaj Hungariae ac Bohemiae Regis filiam unicam, sororemque eadem Ludonici Hungariae ac Bohemiae Regis ultimi per cuius obitum iure hereditario haec regna possedit. Posthac in Romanorum Regem Coloniae creatus est anno D. 1530. atque anno proxime sequente Aquisgrani coronatus est. Porro an. 1540. expeditionem in Budam suscepit aduersus Georgium Monachum, Vaiuodae filij tutorem, qui Budam occupabat. Verum enimvero Georgius hic implorato a Solymano auxilio, Ferdinandum pedem referre coegit: qui salutis suae consulens in transitu Danubij, ut sunt belli euentus varij, bonam exercitus partem amisit: quamobrem hac victoria potitus Solymanus, Budam ipsam occupauit, ac praedictum Georgium Monachum, vna cum Vaiuodae filio in Transsylvaniam expulit. Vide Chron. Carionis lib. 3. & Paralip. re. memo. Imperauit annos 6. menses 4. dies 13. & primo anno sui imperij, Carolus Quintus Augustus praclarissimae memoriae Imperator obiit xi. kalendas Octobris, in caenobio monachorum Hieronymianorum S. Iusti, Toleranae Diocesis. Fuit iste Ferdinandus multis virtutibus ornatus, & tam iuste imperauit, ut eius memoria non minus colatur, quam Philippi patris, & Caroli fratris inuictissimi & bellicosissimi. Viennae obiit octauo Kalendas Augusti, anno Domini 1563.

ANNA Hungariae Regis filia, praedicti Ferdinandi vxor, speciosa quidem, proba & viro gratissima fuit: ex quo etiam liberos complures, chara coniugalis amicitiae pignora, suscepit. Vide vt supra.

CAROLVS Sabaudiae Dux, ex antiqua ac illustri Saxoniae familia oriundus, fratri suo Philiberto cognomine pulchro, qui nulla relicta stirpe obierat, successit. Porro anno a Christo nato 1535. Carolus hic Allobrogum Ducatu, ac maxima Pedemontij parte deturbatus est: nam vrbes atque arces quamplurimas partim expugnat, partim in deditionem accepit Fraciscus Valesius: tum quod Gallicanis expeditionibus infestissima semper haec gens esset, tum quod ius suum persequeretur in haec ipsa Sabaudiae territoria. Vide Chro. Sabaudiae, & Supplem. Chro.

BEATRIX Portugalliae Regis filia, sororque vxoris ipsius Imperatoris Caroli quinti, liberali ac eleganti forma Princeps, Carolo supradicto Duci nupsit, ex eoque Philibertum, qui Princeps Sabaudiae vocatur, suscepit. Ceterum haec cum deploratę sibi in Sabaudia & Pedemontio res essent, Niciam concessit, ac post paucos annos decessit. Vide Chron.

CLEMENS, huius nominis Papa septimus, Adriano supradicto in Pontificatu successit anno mundi 5484. à Christo nato 1522. Hic antea Julius vocabatur, sed Cardinalium quorundam suasu, Clementis nomen assumpsit. Fuit Leo decimus huic patruelis. Dicitur Clemens fauisse Francorum Regi Francisco etiam capto, aduersus Cæsarem Carolū: ideóq; Romā ab exercitu Cæsaris, cui præerat Carolus Borbonius, direptā ac expilatam, nihilominus tamen ab hoc coronā accepit Carolus imperialem, præterea sacram vnctionem: fuit rarissimi ac callidissimi ingenij. Fráncisci Valesij partes iterum secutus, ad Massiliam cum eo conuenit, in irumque est matrimoniū proneptis suę Catharinę Laurentij Medices Ducis Vrbinatis filię cum Henrico Duce Aurehanensi, nunc autem Francorum Rege. Florētiam urbem patriam obsedit, quā post annum obsidionis cepit: Ducemque in ea constituit Alexádrū Medices, prædicti Laurentij Medices filium naturalem. Aiunt prouocatum à Florentinis id bellum gessisse, qui in cognatos ac necessarios huius Clementis infetti essent, atque etiā in ipsum Pontificem infensi: vitio tamen illi interim vertitur, quod in patriam ira sæuierit, quam etiam velut sub iugum miserit: sedit annis 12. Vide Iouium, Supplem. Chro. & Platinam.

ODETVS de Foix, dictus Lautretius, Mediolani sub Fráncisco Valesio præfectus, deinde exercitus Gallici in Italia Dux, Papiā & Alexádríā expugnauit: Neapolim exercitū duxit: quod dū tēderet, Clemēti, quē Aurasiēsis Princeps sub custodia tenebat, opē attulit: Porro vbi Neapolim peruenit, aridētis fortunę occasionē captare nesciuit: nā cominus si urbē aggressus esset, hác faciliē cepisset: sed interim dū eminus nimis cūctatur, Neapolis auxiliares Hispanos milites recipit: tandē tum ob aeris intemperantiam, tum ob aquas veneno infectas cum multis aliis Gallorū primoribus periit an. D. 1528. Vide Suppl. & Iouium.

CAROLVS Borbonij Dux, Comitibus Gilberti à Montepeserio filius, Ianam Ducatus Borbonij heredem vnicam, duxit vxorem: hunc Gilbertum præfectum Neapoli reliquit Carolus octauus. Porro Carolus eius filius Magister equitum, seu Connestabilis, à Francisco Valesio creatus est anno à Christo nato 1516. Fuit quidem princeps hic magnanimus ac bellicosus, sed qui ob factionem quandam ad Imperatorem deficiens, cladem patriæ non minimam attulit: tandēque in expugnatione Romæ occisus est. Nam ipsi stanti in scalis, globus æneus tormenti parum cautè à suis emissus (vt est plena periculi eius generis armorum tractatio) crus alterū sub femore perfregit, quo ex vulnere post vnum atque alterum diem, animam exhalauit. Vide Chron. Regum Franc. & re. memor. Paral.

ANTONIVS Leua, Mediolano primū, deinde expeditioni Cæsarianæ præfectus, cum paralyti laboraret, in cathedra sedens circumferebatur: industrius quidē ille, ac in rebus bellicis arte Pelasga, quasi alter Sinon instructissimus. Moritur præ dolore vani ac cassi in Massiliam conatus: cum eius spe potiunde, à Melforum Principe ad eam recipiendā ex Italia prudenter ac callidè euocatus esset: nempe ea arte vt in Taurinū susceptam ab ipso expeditionem auerteret, anno à Christo Seruatore nato 1535.

ANDREAS Doria, nobili apud Genuentes ortus familia, in eunte etate non vno sub principe stipendia meruit. Verum cum se terrestri Marte laudem inuenturum diffideret, ad suum rediit elementum: quatuorque triremibus a ciuibus suis praefectus, Gallorum primum, mox Pontificis partes fouit: a quo duabus auctus triremibus, denuo sese ad Gallos conuertit. Nec multo post vniuersae regiae classis praefectus, & insigni equitum D. Michaelis torque exornatus, strenuam aliquandiu Regi operam nauauit. Post haec Marchione Vasti, aliisque nonnullis Caesarianarum partium ducibus, Philippini nepotis sui opera non procul a Neapoli captis, cum Rex eos ad se mitti identidem inberet, iustumque redemptionis pretium eorum nomine offerret, Doria tantarum rerum successu elatior factus, constanter id recusauit: tandemque Marchionis Vasti suafu ad Caesarem defecit: qui ob singularem rei naualis peritiam, tantum honoris ei detulit, ut non alio, quam Patris nomine, eum vnquam salutauerit. Ciuibus quoque suis tam charus extitit, ut marmoream illi statuam in foro posuerint, Patrique patriae appellatione exornarint. Vide Paulum Iouium, & Supplementum Chron.

PHILIPPINVS Doria, edito sub Urbinatiu Duce singularis suae virtutis specimine, Comitum dignitate & prouentum est adeptus. Rebusque deinde plurimis praclarissime gestis, tandem Andrae patris, Gallicae classis praefecti, vice fungens, cum Caesarianis non procul a Neapoli nauali praelio congressus, insigni victoria potitus est, anno 1527. capto Marchione Vasti, aliisque non paucis tum Italorum tum Hispanorum proceribus, triremibusque aliquot, partim captis, partim depressis. Et Biennio post incredibili populi copia. Genuensium Dux adoptatus, post res plurimas Caroli Caesaris auspiciis feliciter gestas, fatis concessit.

HERCVLES Estensis, Alphonsi Ferrariae Ducis filius, non tam parentis gloria aut stabili illius, pacatoque Principatus statu, quam singulari sua virtute, ac moribus plane heroicis, Renate Ludouici duodecimi Gallorum Regis filiae coniugio est potitus: quam incredibili apparatu, populoque prorsus regia vxorem duxit Lutetiae Parisiorum anno 1528. Post haec Alphonso patre a viuis sublato, in Principatu ei successit anno 1534. multaque heroicarum, non modo specimina, verum etiam exempla edidit. Ditionem singulari prudentia administravit, & inter tot bellitumultus, quibus tota propemodum concussa est Italia, tranquillam incolumemque conseruauit. Ius seuerè & integrè imprimis dicendum curauit: Academiam celeberrimam, disciplinarum omnium altricem, Ferrariae instituit, eamque accitis vndique maximi nominis professoribus, singulari studio ac liberalitate fouit. Sub huius Principatu cum alij propemodum innumeri, tum singulare illud Italicorum Poetarum decus, Ludouicus Ariostus emicuit.

RENATA, è regia Gallorum stirpe Princeps prudentissima, Ludouici duodecimi filia natu minor, Regisque Henrici, qui hodie florentissimi Galliarum regni gubernacula tenet, matertera, Herculi Estensi Principi clarissimo nupsit: cui & multos sexus vtriusque, & generosissimae indolis liberos peperit: è quibus filia natu maxima, Aumaliae Principi, Guisae Ducis filio nupsit: qui deinde patri a viuis sublato in Principatu successit.

LUDOVICA Ex clarissima Sabaudie Ducū familia, illustrissimo Angolismorū Duci nupsit: cui & duo præcipua nostræ ætatis lumina peperit, Franciscū Valefiū, qui post Ludouici 12. mortem Gallici regni habenas tenuit, & Margaretā postea Hærici inclyti Nauarræ Regis vxorem. Hęc tanto ingenio mulier, tantæque in arduis rebus obeūdis dexteritate fuit, vt nō immeritō filius lōginq̄uore expeditione suscepta, regni totius administrationem amplissima cū potestate ei semper crediderit. Ex præclarissimis eius in rem Christianam promeritis, illud præcipuè memoria dignum est, quòd anno 1529. mense Augusto, inito Cameraci cū Margareta Maximiliani filia colloquio, pacem stabilierit, liberòsque regios, Franciscum Delphinū, & Hæricū Aurelianorum id temporis Ducem, paternorum pactorum in Hispania obsides, parētis patrięque desiderio restituerit. Supremum diem clausit 11. Cal. Octob. anno 1531. singularis quandiu vixit, ingeniorum & virtutis fauoris. Vide Chr. Cari. & Gallia.

MARGARETA Austriaca, Maximiliani Cæsaris, & Mariæ Burgundæ filia, anno salutis nostræ 1479. vitæ limen ingressa est. Nupsit primū Georgio Hispaniarū Principi, eòque è viuis sublato, Philiberto Allobrogam Duci, quo præmaturè orbata, cū in cœlibatu persisteret, nomine Caroli quinti, fratris sui filij, Flandrię Germanięque inferioris gubernacula suscepit. Anno deinde 1529. habito Cameraci cum Ludouica Francisci Regis matre colloquio, compositis Principum cōtrouersiis, lætam suis pacem peperit: annòque in sequenti magno suorū desiderio fatis concessit. Vide Genealog. Carol. quinti.

MARIA, Philippi Archiducis Austriæ, & Ioanņę Reginę Hispaniarū filia, & Caroli quinti Imperatoris soror, nupsit admodum puella Ludouico inferioris Pannoniæ Regi, qui in ipso statim adolescētix suæ limine, anno 1527. cū aduersus Turcas infeliciter pugnasset, fuga sibi salutem quærens, in palude quadā interiit, superincumbentis equi pondere suffocatus. Cuius memoriæ tantū tribuit Maria, vt nulla vnquàm ratione adduci potuerit, vt aut ad secundas nuptias animū adiiceret, aut vestē lugubrē cultu amœniore mutaret. Nec multò post à Carolo fratre inferioris Germaniæ gubernaculis admota, strenuè imprimis munus sibi creditū obiuit: multaque Cæsare absente bella Gallis, Sicābris, & Menapiis partim vltro intulit, partim ab illis illata sustinuit. In omni denique vitæ ratione virilē potius, quàm muliebrē animum præ se tulit, à principū mulierū deliciis prorsus abhorrēs. Tādē vt nominis sui memoriæ cōsuleret, in Eburonū, & Namurcēsiū finibus oppidū egregiè munitū cōdidit; quod de nomine suo Mariæ-Burgum voluit appellatum.

CATHARINA, quarta Philippi Archiducis Austriæ filia, nupsit Ioanni Emanuelis Lusitanix Regis filio, qui hodie regni eius sceptrā tenet, quem & quatuor liberorum Emanuelis, Philippi, Mariæ, & Isabellæ parētem fecit. Hęc præter insignem formæ venustatem, eruditionis nomine in primis commēdatur aliis etiam virtutibus, regia matrona dignis, egregiè dotata.

ALEXANDER Laurentij Medicis Vrbinatiū Ducis filius, secundo fortunę flatu, & immodico Clementis Pontificis propinqui sui fauore, primus Florentinorū Dux creatus est anno nostrę salutis 1532. Hic prudentissimorū hominū consiliis parens, quos Clemens ei consiliarios addiderat, summa aliquādiu cum laude patrię suę præfuit. Ius summa æquitate dicēdū curauit: rebusque multis per seipsum iudicatis, nō obscura & cordati iuuenis, & Medicei sanguinis specimina edidit. Caroli Cęsaris filiam, tori consortem sibi adsciuit: ex qua nullos suscepit liberos. Postremò cum neque tanta fortunę suę amplitudine, neque tā generoso contentus coniugio, pudicis nobiliū thalamis infidiaretur, anno 1537. à Laurētino Medice suo propinquo, & in eam vsque diē spectatissima erga se fide, fraude circūuentus, multis vulneribus confossus interiit.

COSMVS Medices, secundus Florentinorū Dux, patre natus est Ioannino Medice, viro omnium suę ætatis rei militaris gloria clarissimo. Hic anno salutis 1537. principatū auspicaus, subito saluberrimis multis promulgatis legibus (quod ab ea ætate nemo expectarat) ditionis suę tranquillitatem stabiluit. Scelerum omnium acerrimū se vindicem præbuit: literatos verò, atque ad eò bonos omnes, singulari studio fouit. Academiā Pisif regis prorsus magnificentia extruxit, præstantissimisque omnium disciplinarū professoribus exornauit: in qua bonę spei ingenia, rei familiaris angustia à liberalibus studiis exclusa, in sextum vsque annū ali voluit. Vxorē duxit Leonorā Proregis Neapolitani filiā, tanto sibi, eoque mutuo amore deuinctam, vt non immeritò inter præcipua amantiū paria debeāt connumerari. Hic locis non paucis ditioni suę adiectis, principatus sui fines non parum propagauit.

FRANCISCVS Valefius Galliarum Rex clarissimus, literarum atque ad eò liberaliū omnium studiorū (quę superiorum Principum incuria diu neglecta iacuerant) vnicus Meccenas & singularis instaurator extitit. Celeberrimam Parisiorum Academiā, conductis amplissimis stipēdiis trium linguarū aliarumque disciplinarū professoribus, & frequentiorē reddidit, & ornatiore. Quid multa? ea cura, eoque animi conatu in hanc rem incubuit, vt Parens literarū nō immeritò debeat appellari. Neque verò rei militaris gloria inferior fuit: cuius non obscura indicia præ se ferunt præclara aliquot ab eo conscripta de disciplina militari volumina. Post hæc rebus plerisque iā felicissimè gestis, Allobrogū Ducatum, & bonā Subalpinę regionis partem, quorum ius tum morte Margarete Borbonię auię suę, Philippi Ducis vxoris, tum ex testamento Comitum Narbonensium Proincię ad se deuolutū contendebat, finibus suis adiecit. Denique suis Landrisij à Cęsare obsessis, iamque ad extremā rerum omnium penuriā reductis, supperias tulit, recentique in hostis conspectu inuecto cōmeatu, ad eam consilij inopiam Cęsarem redegit, vt abiecta spe potiundi oppiduli, obsidionem soluere fuerit coactus.

LEONORA Philippi Archiducis filia, & Caroli quinti Imperatoris soror natu maxima, primū Emanueli Lusitanorū Regi nupsit: eoque è viuis sublato, anno 1530. Francisco Valefio Regi secundis nuptiis coniuncta, non parum ad sedandas viri fratrisque discordias momenti attulit: eodemque anno regni diadema accepit.

SOLYMANVS Turcarum Rex, ex re feliciter prouisa, cui euentus responderit, nomē tulisse fertur, quod Salomonem Sapientiae gloria inclytū, immutatis syllabis referat. Itaq; Solymano secus ac patri contigisse constat, qui à contrario sensu Selymus, hoc est māfuerus, autórque pacis, fit vocatus: quo nemo Othomānorū ferocior & bellicosior fuerit. Sed Solymani res gestae, paternae famae nomen æquasse cenferi possunt. Recepta nāque Syria, interfecto Gazelle qui rebellarat, Belgradū fortiter expugnatū, Rhodus manu capta, Buda bis occupata, Austriacus exercitus in fuga caesus, Rocādulphi ingentes copiae ad Budā superatae, expugnatū Strigoniū, & Alba Regalis praeclearę Hungariae ciuitates, an. 1543. & paulò antè Hispani in Dalmatia ad Castrum nouū expugnati, classibus eorum, quae insuperabiles viderentur, ad Leucadem fugatis: hęc, inquā, Solymanum patri, ausu nec imparem, nec gloriae minus auidū testabuntur. Assyriae praeterea & Mesopotamiae regna, cum Babylonia vrbe, magnae Memphi æquāda, quae suo Solymanus adiecit Imperio, captae à patre Aegypto opponi possunt. Quinetiam Solymanus maioris Armeniae, Mediae, Persidisque fines, vsque ad sinū Persicū, vastauit: Taurim Persarū Regiam, bis cepit: Tāmasum Sophim, Hismaëlis filium, refugientem ad mōtes, fugauit. Verūm quod ad Solymani mores etiā attinet, fatentur sanè Turcę, eius subditi, eum suprà ceteros Othomannorum principes, qui per ducentos regnarint annos, iustitiae, sobrietatis, & continentiae laude clarissimum. Vide Paulum Iouium.

ROSSA omnium Solymani vxorum pulcherrima, praeter formā multis etiam virtutibus dotata est: quare apud Solymanum praeceteris omnibus vxoribus maxima pollet gratia, ab eoque vnicè amatur, ac colitur.

SOPHI nomine Tammās, Persarum Rex potentis. vrbe Tauris, ac parte regni pulsus à Solymano anno D. 1534. Punicis artibus voluit hostem circouenire: nā cum viribus esset inferior, fingens longius aufugere, perduxit Solymanum in loca inuia, ac praerupta, Turcisque ipsis incognita; vnde vix egredi potuerit Solymanus, hostē 8. dies persecutus. Porro Sophi per vias quasdam sibi notas iter faciēs, partem exercitus, nempe 60000. hominum armatorū; transmisit: Taurinque vrbe, media nocte aggressus, recuperauit, omnibus qui in ea erant Turcis trucidatis. Erat autem hęc vrbs Turcicis thesauris nō minimis, atque armis aucta & ornata. Solymanus itaq; subito quaquā via pedē referre coactus est, seque in suae ditionis castellū quā citissimē recipere. Anno autem 1549. Solymani primogenitus ad Persas defecit, quod fratrem suū à patre in Imperio praefeređū presentiret. coacto itaque exercitu Persico, in patrē insurgit, locaq; paterna, Persis finitima oppugnat. tū verò pater cum 500000. militū eò profectus Persas metu percussos retrocedere cogit: sed incensis à Persis villis, pagisq; omnibus quacunque dierū 5. spatio profugiebant; ad tantam rerum penuriā adactus est Solymanus vt 100000. suorū peste ac fame extinctis, reuerti sit coactus. huius Tamme frater germanus Helcas, ad Solymanū transfugit, cuius hortatu bellum renouatū est, qui cum eius belli Dux esset vt perfidiae poenas daret, ad Persicum sinum est interceptus. Ceterum ipse Sophi roseo vultu, vegetisque oculis dignā Imperio faciem praefert, equitandi, & sagittandi peritiss. conaturque in Oriente Imperiū reparare: egregiisque factis maiorem suorum gloriam reuocare. Vide Iou. Munst. & Cario.

VXOR Sophi speciosissima, more quidem antiquarū Heroinarum incedit, omni cultu ac mundo muliebri ornatissima.

PAVLVS hoc nomine Papa tertius, Alexander Farnesius antea vocatus, vna omnium voce in demortui Clementis septimi locum substituitur anno D. 1534. Hic ab adolescentia literis latinis ac Græcis, liberalibusque disciplinis probè est institutus: atque, ante Pontificatum initum, Petrum Aloysium, & Constantiam, matrem Vidonis Ascanij Cardinalis à S. Flora, peperit. Postea Pontifex creatus, concilium generale indixit, eique locum assignauit, primum Mantuam, deinde Vicentiam, nouissimè Tridētum, vbi & inchoatum est. Hic sex expeditas triremes ad Imperatorem aduersus Aenobarbū misit. Præterea cū Galliarum Rege Francisco Valesio, & Imperatore Carolo ad Niciam cōuenit: vbi decennales pactæ sunt induciæ inter Imperatorem & Regem: initum est etiam matrimonium inter Octauium Pauli nepotem, & Imperatoris filiam, Alexandri Medices Florentiæ Ducis viduā. Deinde assentiente Imperatore, prædictus Petrus Aloysius Parmæ ac Placentiæ Dux designatus est: hac quidem conditione vt Papa 12000. peditum ad Imperatorem aduersus Protestantes mitteret: quod præstitit Pontifex: auxiliariibusque hic copiis, quasi Cleri Coryphæus, creatus est Octauius. Sedit Paulus hic annos 16. vixit 84. Vide Iouium.

IVLIVS Papa hoc nomine tertius, Ioānes Maria de Monte antea vocatus, Pontifex designatur anno D. 1550. Hic cū iam antea valde eruditus ac eloquens esset, cōcilio Tridētino Pauli Legatus præfederat. Iubilæum statim celebravit, nam in annum 50. eius electio incidit. Primo etiam Pontificatus sui anno concilium Tridētinum inchoatum, sed aliquantisper intermissum, resumendum indixit. Aduersus Hæricum Regem Christianis in Italia ad Parmam ac Mirandulam, bellum aliquādiu gessit: verum tandem res inter eos componitur: cuius fœderis componendiautor fuit Cardinalis Turnonius.

FRANC. Sfortia secundus, Mauri filius, Dux vltimus Mediolani, anno Salutis 1523. à Prospero Colonna, generali Duce copiarum Caroli quinti Imperatoris & Leonis decimi Pontificis, atque ab vniuerso Senatu Tridenti, vbi morabatur, ad Mediolanensem principatū reuocatus est. Nō multo antè ipse populus à Gallo Rege deficiēs, Regiū Præsidem Lautrec omnēque Gallos milites, quod insolēter viuerēt, vnanimiter expulerant. Receptus est summo cum gaudio, & applausu incredibili. Anno verò Salutis 1534. Christiennam Daniæ Sereniss. Regis filiam summo Imperatori neptē, vxorem duxit. At post fatales dolores & fugam, populique sui graues querelas, ob aurū Cæsari persoluendum, longa alterius oculi ægritudine prægrauatus, quem & amisit, die 24. Octobris 1535. decessit, suos relinquens Cæsareis Præfectibus expilandos. Eo exenterato cor subaridum & inflatum repertum est. Vide Supplem. Chro. & Gazzo.

CHRISTIENNA Sereniss. Daniæ Regis filia, Carolo quinto Cæsari, ex sorore neptis, anno Salutis, quo suprâ, Franc. Sfortiæ hoc nomine secundo, & vltimo Mediolanensium Duci, matrimonio iuncta est, applausu sanè incredibili. Verum, tum ob perlōgam viri ægritudinem, in qua & oculum perdidit, tum quod populum vexari ac expilari cerneret, tū demū ob Imperij breuitatē, quandò paulò plus anno principatū tenuit, hęc nuptiæ parū illi lætæ fuerūt. Nam pullis, lugubribusque cooperata vestibus, gemēs ad patriam remeavit: postea nupsit Antonio Lotharingi Duci. Vide autores quos suprâ.

IOANNES Stœflerus Iustingensis, insignis fuit Astronomus & Cosmographus, vt testantur multa eius opera accuratissimè elaborata. Scripsit opus Ephemeridum, à capite anni Christi 1532. in alios viginti proximè sequētes, ad veterum imitationem. excusum Tubingę: item variorum Astrolabiorum compositionis seu Fabricę libros duos, cum explanatione vsuum eorundem, quos quidem postremò ab authore recognitos Petrus Jordan. excudit Moguntię, anno domini 1535. In Procli Diadochi Sphæram mundi Commentarium: Calendariū Romanum: Tabulas Astronomicas: Cosmographicas aliquot descriptiones De Sphæra Cosmographica, hoc est de globi terrestris artificiosa structura: De duplici terrę projectione in planum, hoc est qua ratione commodius chartæ Cosmographicæ, quas mappas mundi vocant, designari queant: quę quidem edita sunt à Ioanne Dryandro Mapurgi. Constat eum claruisse anno salutis 1530.

ALBERTVS Durerus Nurembergensis pictor celeberrimus, scripsit institutionum Geometricarū libros 4. lingua Germanica, quos deinde doctus quidā Latinitate donauit, pictoribus, fabris ærariis ac lignariis, lapidicidis, statuariis & vniuersis qui circino, gnomone, libella, aut alioqui certa mensura, opera sua examinant, vtilissimos. Exarauit plures alios libros, qui non mediocrē vtilitatem possunt afferre his, qui hac arte & professione nobilissima maximè delectantur, quorum elenchum hīc recensere superuacaneum esse haud videtur. Scripsit libellum de vrbibus, arcibus, castellisque condendis & muniendis, impressum Lutetię 1535. Item de Symmetria partium in rectis formis humanorū corporū, libros quos in Latinum conuertit Iohannes Camerarius, Norimbergæ impressos, annos domini 1532. cum figuris. Præterea de varietate figurarum & flexuris partiū, ac gestibus imaginū, ibidē impressos anno 1534. cum figuris plurimis. Floruit anno salutis 1534. Vide Gesnerum.

TRINCAVELLA insignis Medicus fuit, quem dignissimum esse existimauimus qui huic numero virorū in arte medica doctissimorum adscriberetur, vt ex eius exactissimis commentationibus perspicere licet. Scripsit de compositione medicamentorū quædam, multaque alia, quæ medicis non mediocrē vtilitatem adferunt, quęque ei immortalem glorię & nominis famā pepererunt. Claruit circiter annū salutis humanæ 1538.

ANTONIUS Musæ Brassauolus Medicus Ferrariensis, cuius hīc imaginem ad viuum expressam vides, floruit circiter annum salutis 1538. Is multos libros composuit de arte medēdi. Scripsit præterea multa alia vtilissimè, quorum bona pars in lucem prodit, reliqua expectantur: quibus omnibus studiosis innotescit eius doctrina & perfecta eruditio, in diuerso literarum genere. Scripsit Examen omnium simplicium medicamentorum impressum Romę, & Lugduni. In octo libros aphorismorum Hippocratis & Galeni expositionem, Commentaria & annotationes. De Syrupis librum, per dialogū inter ipsum Antonium & Pharmacopolam senem. Scripsit præterea vitam Iesu Christi seruatoris Italica lingua, in qua paraphrasticè, quatuor euangelitas interpretatur. Dialogum, quod mors nemini placeat. Muricis encomium: de cœna & prandio: de temperie Ferrariensis aeris. De laudibus dialecticæ. De ordine librorum Logicæ. De vtilitate & necessitate Logicæ: de suppositionibus secundū antiquos. Commentaria in Paulum Venetum. Commentarios in prædicamenta Aristotelis: in librum de interpretatione: in posteriora analytica: in libellum Boëtij de diuisionibus. Commentaria in librum Auerrois de substantia orbis. In libros Physicorum Aristotelis. In libros de anima. Commentaria in Aphorismos Hippocratis quæ post primam editionem ad incudem reuocauit, & alia infinita. Floruit anno salutis 1538.

LVDOVICVS Ariostus Ferrariēsis, inter celebres & magnos Poētas numeratur, vixitque tēpore Herculis d'Est Ducis clarissimi Ferrariensium, qui eum fouit eiūsq̄ statum ampliavit, cum inter primos esset sui cōsiliij. Composuit Italicè librum Poēticum, inscriptum, *Orlando Furioso*, in quo historiam scribit duodecim Parium Franciæ & Caroli magni Regis Francorum, rā appositè & doctè, vt omnes tam viri quàm fœminæ hunc librum sibi legendum proponant: nam præter elegantem, iucundum & disertum sermonem, plurima videre licet in eo exēpla virtutis (vnde magni fructus possunt exhaustiri) & plures historiae quæ suo tempore acciderunt. Fuit translatus in Gallicum idioma, Hispanum & alia. Scripsit etiam Tragoedias, Comœdias aliōsq̄ue versus elegantissimos, floruitque supradictō tempore Ducis Herculis, anno salutis humanæ 1540.

PETRVS Aretinus fuit magnus & præstās orator, qui Venetijs plerūque habitabat, vbi plurimis nobilibus Venetis valdè charus erat. Composuit & edēdos curauit plures libros, sed magna ex parte satyricos. Scripsit Tragoedias, Comœdias, Epistolas & inuectiuas. Erat maledicus maximè in magnos viros, qui vt ei silentium imponerent, magnis muneribus eum afficiebāt. Inter alios magnus ille Franciscus primus Christianissimus rex Galliæ, ingenti catena linguis aureis compacta eius maledicentiam compefcuit, & eandem ob causam Carolus quintus Imperator monile ad eum misit formam aurium aurearum referens, quo quidem eum obsurduisse nunciatum fuit Imperatori, ita vt à duobus his tantis Principibus ceu Monarchis, deinde abstinerit. In alios inuectus, in magnum vitæ discrimē sese coniecit propter vim ei illatam. Dein maledicum eius animū mutando stylum quoque mutauit, floruitque tempore Ariosti.

CLEMENS Marotus Gallus magnā est adeptus gloriam ex eo tempore, quo primum poësis gallica in precio haberi cœpit. Eius carmina, quamuis nitida & salsa, hac tēpestate exigua videntur, si eorum comparatio fiat cum his quæ scribuntur à quibusdam recentioribus Poëtis, quos omnes hîc enumerare difficile esset: principem tamen eorum pauld post subiiciam. Hic Marotus Psalmos aliquot Gallico carmine reddidit, transtulit Metamorphosim Ouidianam, Eglogas Virgilij, Minois iudicium, Encomium Beraldi, & multa alia festiuitatis plena.

MAVRICIVS Sceua Lugdunensis Poëta Gallus, longè omnium qui sua ætate floruerunt maxima doctrina & ingenij admirabili acumine celeberrimus, multa poëmata composuit & scripsit, quibus eius nominis fama nunquam sanè intercidet. Hic Dantis Poëtę Italicę, longe difficillimi, animū prope gerēs, tam alto argumento, suam Deliam conscripsit, vt ab omnibus Poëtis nostræ ætatis, pro tanto tamque eximio opere, existimetur plurimū. Omnia is sua industria inuenit, vir perspicacissimus, stēmata, trophæa, & imagines, quibus præclarissimus Henrici secundi, in urbem Lugdunēsem introitus, magna omnium ciuium concomitante lætitia & oratione, & magnificentissimo apparatu, fuit honoratus, anno 1544. composuit etiam librum inscriptum Microcosmos, id est paruus mundus, in cuius scriptis, quamuis elegantissimis, magis res, quam verba admirari debemus.

PETRVS Bembo Venetus Cardinalis, vir doctissimus, & eloquentiæ Ciceronianæ summus imitator fuit, vt videre licet ex eius scriptis prope infinitis, summa eruditione, sale & iucunditate ita conspersis, vt ad ea perlegenda lectores alliciatur: tanta vis est eius orationis. Scripsit opuscula aliquot impressa Lugduni: Epistolas, De imitatione sermonis lib. i. cum Ioannis Francisci Pici, quibusdam opusculis: Poëma heroicum, cum variis poëmatibus: de Aetna, libellus: Historiæ Venetæ libros duodecim. Scripsit etiã elegatissimè de Culice, vt refert Nicolaus Erythreus, & multa alia. Claruit anno reparatæ salutis humanæ 1540.

PAVLVS Iovius Nouocomensis Episcopus Nucerinus ad viuum sic exprimitur, quod ad corporis delineationem siue decorâ effigiẽ attinet: eius animus admirabilis cuius innotescit, q̄ eius historias incredibili facundia & grauitate scriptas p̄legerit. Constat hunc medicum fuisse, medicinamque exercuisse antequam Episcopatus amplissimum gradum attigisset. Scripsit de Romanis piscibus libellum: de vita Iacobi Muti, Artedulæ, Cortignolæ, Sforciæ &c. librum impressum Basileæ: de rebus Turcicis: vitas omnium Turcicorum imperatorum: item de ordine ac militia Turcicæ: vitas duodecim Vicecomitum Mediolani principum: vitam Leonis x. Pontif. Max. & Adriani, Pompei Columnæ Cardinalis, & infinita alia. Florebat tempore magni huius Cosmi Medicæi.

LEONHARTVS Fuchsus, Germanus, medicus insignis, ex eius infinitis prope & pernecessariis cõmentationibus, quandiu medicinæ vsus seruabitur, summis laudibus erit extollendus: quod plures, vt crediderim, ex eius schola, prodierint medici, quã ex equo Troiano, olim, milites. Scripsit Methodũ medicinæ, seu rationem compendiarium, perueniendi ad verã solidamque medicinam: item de vsitata huius tẽporis cõponendorũ miscendorũque medicamentorum ratione libros tres, iis qui proximè medicam exercent maximè necessarios. Eiusdem extant de sanandis totius humani corporis, eiusdẽque partium tam internis quam externis malis lib. 5. Tabulæ aliquot vniuersæ medicinæ summam & diuisionem, compendio complectentes. Tabulæ sex in Galeni libros de morborum causis & symptomatibus: Paradoxorum medicinæ lib. 3. in quibus multa à nemine adhuc p̄odita. Arabum ætatisque nostræ medicorum errata confutantur. Floruit anno 1540. & obiit Tubingæ anno 1566.

CONRADVS Gesnerus Tigurinus, medicus & Philosophus clarissimus, cum ipse plurima scripsit, tũ multa etiam aliorũ in lucem edidit & rempublicã literariã maximè iuuit. Conscripsit Bibliothecam vniuersalem, siue Catalogum omnium scriptorũ locupletissimum: in tribus linguis Latina, Græca & Hebraica, extantium & non extantium, veterum & recentiorum: opus nouum, & non Bibliothecis tantum publicis priuarisque instituendis necessarium, sed studiosis omnibus cuiuscumque artis aut scientiæ, ad studia melius formanda, vtilissimum. Floruit anno salutis 1540.

CHRISTOPHORVS Longolius Parisiensis, suo tempore, eloquentia magna præstitit, utpote qui plures scripserit Latinè elegantissimas orationes, Epistolas, Epigrammata, & Elegias. Porro inter orationes, unã exaravit in laudem Ludouici Regis, undecimi, alteram in laudem Plinij, quinque alias in laudẽ urbis Romę, & unã aduersus Lutheranos. Scripsit etiã amicis plures Epistolas, ut Erasmo, Budeo, Bembo, Sadoletto & aliis. Scripsit quoque in Ius ciuile, cũ publicè Iurisprudentiã profiteretur in Academia Pictonũ. Erat valde comis & humanus, vnde omnĩ amicitia sibi cõparabat. Sed cũ videamus sepius chariores & virtutibus ornatiores potius quã vitiosos immatura ætate è viuis excedere, florentibus adhuc annis, vitã cũ morte mutauit, cũ trigẽtimum sextũ suę etatis annũ nõdũ attigisset. Omnia eius opera fuerũt impressa Lugduni, à Sebastiano Gryphio, & in pluribus locis Germanię & Italię. Florebat circiter annũ 1536. Vide Conradum Gesnerum, in sua Bibliotheca.

ORONTIVS Finæus Delphinus Regius Mathematicarũ professor, in oppido Briansonio natus, patre medico & Philosopho egregio, nec non Mathematico nobili: quo mortuo, Lutetiã venit, vbi perfectis iã suis studiis, vxorẽ duxit Dionysia cognomine & re candidã, cũ qua vixit paulò minus viginti annis. Quantũ laboris insumpserit assiduis cõmentationibus, testantur tot eius scripta, quorũ seriẽ reperies in Bibliothec. Gesneri. Floruit anno salutis 1545. Et obiit Lutetię in suis edibus pridie nonas Octobris, anno reparatę salutis hominũ 1555. hora à meridie quarta, qua ille in lucem venerat, natus annos L X I. ferẽ iacet in cœnobio Carmelitarum.

PETRVS Aloysius, Alexãdri Farnesij (qui postea ad Pontificatum euectus, Pauli tertij nomine innotuit) filius, opera parentis Parmę & Placentiã Principatũ consequutus, cũ immodico Placentinę urbis exornandę studio, edixisset ditionis suę Comitibus, ceteręque nobilitati, in eã vsque diẽ in villis suis castellisve agere assuetis, ut Placentiam domicilium suum transferrent: agrẽ id illis ferentibus (ut pote qui sub Pontificũ imperio, summã semper libertati assueuerant) nonnullos non infimę autoritatis, qui imperium suũ detrectabãt, exilio multauit, bonãque eorũ fisco adiudicauit. Qua occasione irritatis nobiliũ animis, illorũ coniuratione circũuentus, in arce Placentina multis vulneribus obruncatur: mortuũque corpus in publicũ protrahẽtũ, cõcursu plebis scẽdẽ discerpitur, anno nostrę salutis 1547.

HIERONYMA Ursina, Romanę castitatis matrona, vni cũmque virtutis omnis exẽplar, Petro Aloysio nupsit, Alexãdri Farnesij (qui postea Pontifex creatus, Pauli Tertij nomen adsciuit) filio: cui præter Victoriã filiam, Vrbinatiũ Duci iam elocata, quatuor liberos mares peperit, totidem ætatis nostrę lumina: quorũ duos hodie omni disciplinarũ genere ornatissimos, rarissimo exemplo, in Cardinaliũ ordinem videmus cooptatos, Alexãdrũ nimirum, & Raynutiũ Farnesios, ambos amplissimos legatorum munere, illum apud Auenionenses, hũc in Flaminia fungẽtes. E reliquis duobus, Octavius Parmẽsiũ Dux, militaris gloria imprimis illustris, & Caroli quinti gener, remotissimos orbis Christiani angulos nominis sui splendore impleuit. Horatius verò Castri Dux, generosi animi iuuenis, & in adẽũdis periculis profus intrepidus, hoc ipso anno incredibili apparatu, Hẽrici Regis filiã cõiugẽ sibi adsciuit: nemini fortitudinis gloria cessurus, nisi nimia hominis virtus, ad manifesta pericula incautius impulsus, præmatura nece eũ nobis præripuisset.

HENRICVS Albretius illustrissimus Nauarrorum Rex, Francisci Valesij Regis Christianissimi fidus belli comes, eique semper intimus fuit: cum quo etiã aduersus Cæsarianos ad Papiam strenuè dimicans, captus est. Hic literas, literatosque semper impensè coluit: Margaretam principem omnium lögè illustrissimam, prædicti Regis Valesij sororem vxorem accepit: ex qua filiam vnicam suscepit inclytã, nobilissimi simul ac magnanimi Vindocinensium Ducis vxorem.

MARGARETA Heroinarum omnium in toto orbe facile Princeps, pietate ac doctrina præ cæteris omnibus celebris, Francisci Valesij soror illustrissima, primùm nupsit Alenconio Duci, ex quo nullos peperit liberos: post cuius obitum nupsit secundò, ac in virum accepit illustrissimum Regem prædictum, Henricum Albretium: cui splendidissimam forma ac moribus filiam peperit, nomine Ianam: quæ in cõiugem data est clarissimo, simul ac humanissimo Vindocinensium Duci. Migravit autem Heroïna Margareta ex hac in alteram quam præoptabat vitam, anno Domini 1549. Vide Chro. Franc. Cæterum, vt de eadem Margareta hoc vnum addam, quisquis sanè, huius Margaritæ seu perlustris vnionis splendorem tentat animo perlustrare, atque oculis, etiam si perspicacissimis, assequi: eadem certè opera diductis cilijs in splendidissimum, simulac ardentissimũ solem, recta ac illæsa acie contendat.

ÆNOBARBVS, vulgò Barbarossa vocatus, Rex Algerij, Christiana matre natus, à pueritia per inopiam vrgentem apud Hispanos importandis venum caseolis, aliisque id genus opsonioliis victum sibi quærere coactus est. Ex hoc Pirata factus, non mediocriter rem auxit: comparatãque perditissimorum hominum manu, per vim ac insidias, Algerij in Mauritania Regnum occupauit. Mox Turcarum Principi scedere iunctus maritima prælia feliciter gessit. Hispanias infestauit. Tuneti Regem sedibus expulit: qui tamè paulò post à Carolo Augusto v. est restitutus: neque enim tanta erat Aenobarbi Piratæ potentia, vt Imperatori obfistere posset. Eius etenim potètia soli Turcarum adminiculo nitebatur. Vide Paulum Iouium, & Gazzo.

MVLEASEM suo Tuneti Regno per Barbarossam expulsus, mox per Carolũ Cæsarem v. fuit restitutus, anno 1535. Qui anno deinde 1541. huius Muleasem fretus auxilijs, Barbarossam Algerij Principatu frustra deturbare conatus est, traiecto cã in spẽ Libyco mari, & ciuitate cincta obsidione. At oborta statim tempestate, imbribus densis, & cõtinuis, & ventis coluētantibus, Algeriani occasione arrepra, & fauèri sydere adiuti, eruperunt impetu magno, castrãq; Cæsaris assidujs iactata calamitatibus, frigore, siti, & fame debilitata, & pluuiarum inũdationibus stagnantia diripuerunt, Cæsare ab obsidione depulso non citra insignem iacturam, cum rerum, tum Illustrium hominum, Ducũ exercitus, strenuorumque militũ, & instructissimæ classis. Tãta verò, & tam infesta Cæsari tempestas sæuiit eodem anno circa principium Octobris. Vide Gaz. & Iouium.

FRANCISCVS Francisci Regis filius primogenitus, natus anno D. 1517. Franciæ Delphinus indole verè regia, & præsumptis à natura virtutis omnis heroicæ egregiis principiis, artium (quæ liberalem Principem decent) præcipuè verò militaris disciplinæ studiosissimus, spè de se dedit mirabilè. Sed dum contra hostilia Cæsaris arma Massiliam versus, expeditionem parat, Lugduni obiter confidens, veneno necatus est à Sebastiano quodam Montis-Cuculli Comite, qui compræhensus, venoficiùm que non difessus, neque sceleris conscios, pœnas luit, in quatuor partes mèbratim helciariis equis distractus. Hic Princeps ad hunc modum veneno intus cruciante malè affectus, ardore tamen adeundi ad Prouincialia bella patris, vix Turnonem perlatus, magno omnium mœrore expiravit, anno suæ ætatis 20. mense Augusti, 1536. Vide Chron. Franc. & Paulum Iouium.

CAROLVS Aureliæ Dux, Regalium liberorù ex Francisco Franc. Rege natu minimus, adolescens fuit perhumanus, liberalis, & magnanimus, præbito iam de se heroicæ magnanimitatis exemplo, in expugnatione Iuodij, oppressione Arluni, Viretonij, ac Luxemburgi, omniumque locorum, castrorum, & arcium circù circa inuasionem, munimento, confirmatione, præsidio, & comœatu, anno 1542. Bellicosissimus hic Regis filius, in florentissimo dilectæ iuuentutis decore, acutissima febre præproperè extinctus est anno 1545. Vide vt suprà.

ALPHONSVS Daualus, Vuasti Marchio ex nobilissima Comitum Aquinatum familia ortus, literis & armis à pueritia exercitus, post mortuum in Prouincia Narbon. Ant. Læuam, Cæsarianæ militiæ in Italia Dux creatus, & Imp. Legatus anno 1536. Casalium, primam Montisferrati urbem à D. Buriano Gallo captam, mirabili celeritate intra biduum illuc quasi peruolans recuperavit. Anno deinde sequenti, multis & magnis rebus gestis suam in rebus bellicis strenuitatem comprobauit. Reparatissimè viribus Albam, Carmanolium, Cherium, Montemcalerium, omnemque circà regionem vastans cepit, Pignerolium etiam, ac Taurino obsessis. Verùm adueniens Delphinus Franciæ omnia rursus victor recepit, ipsùmque Marchionem longè repulit. Expugnata deinde Montisdiuisi ciuitate munitissima, necnon Saluiliano, & Salutio, aliisque locis, dum Carinianum victus comœatu instruere molitur, fortunam expertus est admodum sinistram. Nam sub Cerifoliorum ignobili pago Fracorum virtute, & auspiciis Francisci Borbonij Anguiani, acie profligata, & maxima fuorum parte cæsa, victus, & in fugam versus est anno 1544. Denique post certas pacis condiciones inter Regem Francorum, & Imperatorem confirmatas, decessit vir maximi animi Alphonfus Daualus, anno 1546. mense Martio. Vide Gazium.

MARIA Tarraconensis, seu Aragonia, Alphonfi Dauali Vuastensis Marchionis vxor, forma eleganti, nec minori gratia fuit. Verùm prudètia longè magis excelluit. Heroïna pudicissima virum fecit pulchra prole parentem, liberis vtriusque sexus eductis, quibus etiam maturè pater viuens promissum voluit. Vide vt suprà.

HENRICVS octauus, Angliæ Rex, patri Henrico septimo successit in Regno, anno Christi 1510. Qui traiecto in Galliam exercitu, Nerviorum urbem Tornacum certis conditionibus recepit: quam quinque post annis Francisco Valesio Regi restituit, pactus filix suæ Mariæ connubium, cum Francisco Franciæ Delphino. Postea verò anno 1520. in Galliam reuersus visendi gratia Regis Francisci, pacem cum eo firmavit. Tragedias verò turbulētissimas quas excitauit, quasque sæuitias exercuit, & in Clerum, & in suas vxores, nunc commemorare non libet: qui fustus hæc videre volet, legat Iouij primum, & secundum tomum, & Supplementum Chronicorum. Regnavit annos 36. & mortuus est anno 1546.

EDWARDVS sextus, Angliæ Rex supradicti Henrici filius, annos natus octo patri successit, anno mundi 5508. & à Christo nato 1546. Hic puer fuisse dicitur (quantum tulit ætas) multum eruditus, ac pius: pacis amantissimus, & animo ad tranquillitatem inclinato. Bononiam maritimam Henrico 2. Regi Franciæ reddidit, annos quinque prius occupatã à patre Henrico octauo. Inter eos denique post grauissima bella de pace conuentum est, iis legibus, vt odiorum veterum inter Gallos, & Britannos perpetua fieret amnestia: idque omnium Magnatum consensu, & populi diutinorum bellorum vtrinque pertæsi. Quæsanè pax, & concordia omnibus fuit quàm gratissima. Vide Chronica Franciæ, & Iouium.

HENRICVS secundus anno 1547. die suo natali Martij vltimo, in regno Franciæ successit patri Francisco Valesio. Sequenti deinde anno, Scotis veteris iure amicitix foederatis aduersus infestantes Anglos suppetias tulit, hostilémq; exercitum fudit, foedus cū Heluētis iam olim à patre initum denuo cōfirmavit, ac amplificauit. Deinde, arte, viribus, & impetu Bononiã maritimam ab Anglis occupatam adgressus est, captis omnibus quæ circumstabant arcibus: sic vt Anglorum Regem ad pacem impulerit, dimissa Bononia. Postea verò multorū precibus allectus Principum Germanorum, qui pro sua libertate vindicanda ipsius opem implorabant: cum eis foedus iniit: & in Germaniam ipse Rex cum apparatissimo exercitu profectus est: & inter eundem Metas nobilissimam Lotharingiæ ciuitatem sibi subdidit. Redeundo autem Danuillarium, Iuodiū, Montemedium, & alia pleraq; oppida, & castella expugnauit, in quibus erat tutissimum hostibus profugium. Interim cum Rege rediit in gratiam Iulius tertius Pont. Max. Idem Rex Mirandulã tutatus est, Parmam stabiliiuit, Senas, expulsis Hispanis, antiquæ restituit libertati. Dum hæc in Italia geruntur: Cæsar qui prudēter retro cesserat, resumptis spiritibus, ad obsidionē Metarum (quas prouidus Rex valētissimo strenuorum Ducum, Equitum, ac Militum præsidio firmarat) reuersus est cum 100000. armatorum, vel amplius. Sed Gallorum virtute recedere iterum coactus est, re infecta, multis suorum ferro, fame, & frigore amissis.

CATHARINA de Medicis, Henrici Regis coniūx, virtutibus, morū integritate, ac pietate sic excellit, vt tantū in Heroïna encomion vix cuiquam credibile videatur. Propter quod populis honorata, Principibus grata, Regi suo viro supra modū est dilecta, quem sex liberorum patrē in cōiugalis testimonium amoris iam effecit.

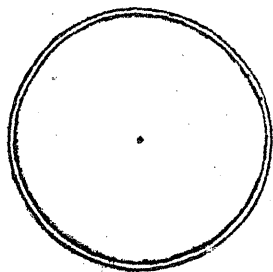
ANTONIVS Borbonius Dux Vindocinensis inclytus, Christ. Franc. Regis in Belgica legatus anno 1542. Turnæam arcem vi expugnatâ solo æquavit, Ducem Riviû Atrebatî Gubernatorê fugavit, captis plærifq; arcibus, & castellis intra Atrebatensium fines. Anno mox 1543. Insularium, & Bapalmam quantûlibet valido propugnaretur præsidio, simulque alia quedam munitissima loca subegit, eaque ad tollêdum belli nidum, funditûs diruit. Anno hinc 1552. cùm intellexisset Dux vigilantissimus suprâ memoratum Heroa Riviû Imperatoris vices gerentem fatagere ne Morinorum ciuitas annonæ, & cibariorum comœatu instrueretur, comparata ad hoc impediendû numerosa Flandrorum Belgarum expeditione, illi mox occurrit: vbi cæsis quàm plurimis, nonnullisq; captiuis: eodê momêto Castellum Comitum vi cœpit: maximû obstaculû hostibus futurû. Regisq; imperio id ipsum subdidit. Sequenti mēse Decembri, Hedino per Legatum Riviium expugnato, repentê fortissimus Heros tâto impetu, ac ardore adcurrit: vt intra breue temporis spatium in pristinum statû restituerit. Deniq; inuictus hic & inclytus Princeps egregios conatus suos tantis animis, prudentia, & strenuitate persequitur adhuc nobis superstes: vt immensæ sublimitatis maiorem in dies spem ostendat.

IOANNA d'Albret Regis Navarræ, & clarissimæ Principis illius Margarete Regiæ sororis filia vnica, Moliniis incredibili nobiliû & popularium applausu nupsit suprâdicto illustrissimo Duci Vindocinensi. Porro ea nulla ex parte à tantis, talibusq; parentibus degenerat: quin protinus æmulatur moribus, ac virtutibus planè Regiis, & summo amore literarum, ac virtutum, quibus ipsa etiam est ornatissima.

EGVINARIVS Baro Iurifconsultus excellens, de iure etiâ multos edidit libros plenos vtilitatis. Scripsit etiâ in Quintilianî oratorias institutiones, tabulas, vniuersam dicendi rationem quodam quasi fasciculo complectentes, quibus certè palam sit omnibus eum indefesso labore semper studuisse, vt literarum decus & præcipuè iuris prudentiæ aufereret & conseruaretur magis ac magis. Ius docuit apud Bituriges, tanta nominis fama & exiustimatione, vt ad eum audiendum plures discipuli, ex longinquis etiam regionibus, concurrerent. Floruit anno salutis humanæ 1542. eodem, quo Alciatus, tempore. Scripsit de diuiduis & indiuiduis obligationibus, seu stipulationibus: de seruituribus. In Pandectas & institutiones commèraria edidit. Item quæstiones de iurisdictione: ad Digesta seu Pandectas manualium libros septem.

ANDREAS Alciatus Mediolanensis Iurifconsultus clarissimus, quanto ingenij acumine, quantaque scientia & eruditione valuerit, non opus est hic pluribus aperire. Fuit valde acutus & subtilis in scribêdo, præcipuè verò in suis emblematis, quæ varias picturas circiter centum, tanquàm hieroglyphica continêt, quorum significationem, quæ singulas sequuntur elegiaca epigrammata, argute explicant. Composuit infinitos propè libros, partim de legibus, partim aliis de rebus, quæ ad humaniores literas spectare videntur. Edidit libellum de ponderibus & mensuris: historiæ encomium: in P. Corneliû Tacitum castigationes, ac difficilium aliquot locorû expositiones. Orationem composuit in laudem iuris Ciuilis, & alia plurima scripsit. Excessit è vita anno à reparata salute humana 1550.

ANDREAS Tiraquellus Iurifconsultus celeberrimus & regius in curia Parisiensi Senator, iure omnium suorum æqualium doctissimus erat existimatus. Laboris ingentis admodum patiens, scripsit & doctissimè quidem est interpretatus plures nobilissimos titulos iuris. Inter alia, scripsit super tit. de legibus connubialibus & iure maritali, magnum volumen inscriptum, de vtroque Retractu municipalis & conuentionalis, opus maximi pretij & momenti: de reuocandis donationibus, in l. *sæpe unquam*, Item de nobilitate & iure primogeniorum, commentarios, & plures alios admirabiles iuris tractatus. Quod ad literas humaniores attinet, Dierum Genialium Alexandri ab Alexandro Iurisperiti Neapolitani, libros sex diligentissimè commentatus est, & commentationes suas in eundem, Semestria appellat: opus ingens & valde vrile quod quidem est præ manibus Gulielmi Rouillij, qui breui illud in lucem missurus est, vt studiosi hoc thesauro diutius abdito, huius opera, potiantur. Obiit Lutetiæ, die 23. Decembris, anno salutis 1556.

PETRVS Rebuffus celeberrimus iuriũ doctor & Comes, memoriã suã ita nobis cõmendauit, vt nemo non eius nomen summa cũ laude celebret. Natus est circiter annũ Domini 1500. in loco, de Ballanicis, nõ procul à Mõtepeffulo, ex clara familia. Docuit celebriter in ciuitate Pictauesi, & Postea Lutetię professus est ius canonicum, à Senatu supremo ferè coactus circiter annũ 1533. & ab hinc in supremo illo senatu causas forẽses quãdiu vixit, cũ docendo, tũ scribendo & cõsulendo exercuit. Fuit mitis, castus, sobrius, pauperum amator, fidei Catholicę religiosissimus obseruator, ita studiis addictus vt sexagenarius literas Hebraicas & Græcas ediscere voluerit. Scripsit multa egregia opera in ius ciuile & canonicũ: quæ quia sunt infinita, hæc pagina capere non potest. Obiit febre correptus die 2. Nouẽb. 1557.

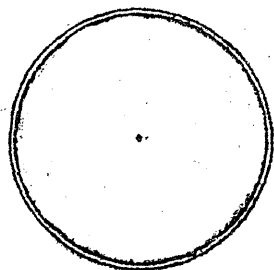

MARIANVS Socinus Senensis Iunior celeberrimus iuris professor, quanto ingenio quantãque doctrina emicuerit, testantur tot eius non minus elegãtia quã grauiã scripta. Docuit Pisis, Senis, deinde Patauij annos quã plurimos: postremò Bononiam euocatus, ibi summa cũ laude semper est professor, in magna auditorum frequentia. Claruit anno Christi 1566. Scripsit tria magna consiliorum volumina. Commentaria quæ in celebrioribus Italiae gymnasijs vulgò leguntur, & alia plurima, quorum elenchum potes videre in Bibliotheca Gesneri.

HIERONYMVVS Cagnolus patritius Vercellẽsis eques & Iurifconsultus clarissimus, illustrissimi Ducis Sabaudię Senator, ac professor Iuris Cæsarei Patauij: de re literaria optimè meruit, vt pote qui ad promouenda studia legum, multa memoriæ tradiderit scriptis que mandauerit, vnde non mediocrem honorem est adeptus. Scripsit de Origine Iuris. Item copiosam & subtilem interpretationẽ omnium legum tituli ff. de reg. iuris. Floruit circiter annum salutis 1540. Omnia eius opera in tres tomos distributa impressa sunt Lugduni 1569. in folio.

Rrr 5

THEOPHRASTVS Paracelsus Heluetius nouæ medicinae author, Hippocratis, Galeni & Auicennæ institutis omnino contrariæ, maximos labores pertulit, vt humano generi proderet: maximè verò Leprosis, podagricis, pestis tetraë contagione affectis, Hydropicis & omnibus aliis, quorum morbis, Galeni sectatoribus, quos Barbaros vocat, succurrere difficile existimat. Docuit Basileæ magno stipendio inuitatus, libros, quorum ipse autor fuit. Dicitur fuisse, animi integritate, pietatèque in egenos nulli secundus. Vixit annos XLVIII. Anno Domini M. D. XLI. die XXIII. Septēbris vitam cum morte mutauit: sepultus est Salisburgē in Nosocomio ad S. Sebastianum, cuius lapidi, multa de eo præclara epitaphia conspiciuntur.

IACOBVS Hollerius Stenpanus Medicus, vir magnus, & suæ, id est Hippocraticæ artis ac doctrine peritissimus, scripsit multa, maxime verò est interpretatus & cōmētatus magni Hippocratis coacca præfagia, opus planè diuinū, & veræ medicinae tanquam thesaurus, multum tēporis consumpsit in isto immenso labore, multasque lucubrationes reliquit, viginti plusquam annis iam exactis: sed mors immatura eius vitæ simul & laboribus finē imposuit. Vnde opus fuit vt Desiderius Iacotius Vandoperanus (adiectis, suo Marte, libris 13. ad idem opus commentariis, tribus sectionibus distinctis ne nimis obscurum prodiret) illud perficeret, cum multa essent perturbata & lituris deformata: multa imperfecta. Id autem fuit diligēter & accuratè excusum Lugduni à Gulielmo Rouillio, anno 1573. Florebat autem Lutetiæ anno 1550.

IOANNES Fernellius Ambianus Medicus præstantissimus, nullū non lapidem mouit, vt rem medicam magis ac magis illustraret atque promoueret, tot aliorum exemplo, qui in medicina & docenda & elucidanda semper sudarunt. Scripsit, inter alia, de abditis rerum causis lib. duos: Medicinam ad Henricum 2. Galliarū Regem: Cosmotheoriæ libros duos, impresos Parisiis apud Colinæum: de naturali parte medicinae libros septem: de vacuandi ratione, vnum. In eius Medicina cōtinentur Physiologiæ libri septem, de elementis, de temperamētis, de spiritibus & innato calido, de animæ facultatibus, de functionibus & humoribus, de hominis procreatione atque de semine Pathologiæ libri sex: Item Therapētics vniuersalis, seu de medendi ratione libri septem. Floruit anno salutis 1547.

IACOBVS Syluius Medicus etiā inter alios celebris fuit: in quem multa beneficia collata fuere à Stephano Poncherio Baionensi Episcopo, tum integerrimo, tum doctissimo, vt ipse testatur in ea epistola, qua eius Præfulis dignitati dedicauit Ioannis Mesuæ medici præstantissimi interpretationem: opus equidem arduum & antè impeditum, nunc autem eius cura atque summa diligentia expeditum atque expolitum, vt iam doctis nō placere modo, sed etiam prodesse possit plurimū. Vnde, quam noster Syluius laudem meruit ex eo facile est perspicere, quòd difficillimum sit rebus longa & obscura caligine mersis, & velut illuue sordida obfritis, dare aut verius reddere splendorem. Maxima ei cum Manardo ætatis suæ medico etiam doctissimo intercessit familiaritas, qui quidem ipsius etiam Mesuæ obscuram & sordidam versionem potius quam Mesuæ, emaculare alicubi & clariorem reddere tentauit. Huius Syluij præceptor fuit in re medica Ioannes Tagaultius vnde quaque absolutus. Floruit anno reparatæ salutis humanæ 1557.

HIERONYMVS Cardanus, Medicus Mediolanensis subtilissimus, multa scripsit tam acute & diligēter, vt meritò ab omnibus literatis, ob eius summum ingenium exactamque plurimarum rerū cognitionem, passim existimetur. Scripsit Arithmeticam absolutissimam: Practicam Arithmeticæ & mēsurandi singularem, Artis magnæ, siue de regulis algebraicis, librum vnū, qui & totius operis de Arithmetica, quod opus perfectum inscripsit, est in ordine, decimus: de Sapientia libros quinque: de consolatione libros tres, ab authore recognitos: de immortalitate animæ, librū excusum à Gryphio, Lugduni anno Domini 1545. in 8. chartis 20. Contradictentium medicorū librum, continentem contradictiones 1081. de malo recentium medicorum medendi vsu, libellum, 100. errores illorum, continentem: & infinitos alios, quos hæc pagina non potest capere. Floruit anno salutis 1544.

IVLIVS Cæsar Scaliger, Iosephi Scaligeri frater, vir magni nominis hîc laudandus venit, qui de causis linguę Latinę 13. lib. scripsit: de comicis dimensionibus: commētarios in Hippocratis librum de somniis, adiecto etiam textu ab eodem conuerso: commentarios in libros duos, qui inscribuntur de plantis, Aristotele autore: plurima acutè & solidè confutauit ab Hieronymo Cardano scripta, in libris de subtilitate: composuit de Poëtica libros sex, varia eruditione refertos: commētarios in Theophrasti libros de plantis: veræ Alchimix artisque metallicæ citra ænigmata doctrinam certumque modū scripsit: de sapientia & beatitudine libros 8. quos Epidormides inscripsit: vnde & plurimis aliis frugiferis commentationibus magnam gloriam est affecutus. Floruit tempore Cardani.

PETRVS Andreas Matthiolus Senēsis Medicus præstā-tissimus, studiosis inseruire cupiens, scripsit de morbi Gallici curatione librum, per dialogū digestū, inter se & Franciscum Aligerum: Commentarios longè doctissimos in libros sex Dioscoridis, de medica materia, qui sæpius Italicè editi, postremò ab ipso authore in Latinam linguā translati sunt. Adiectæ sunt innumeræ plantarum & animalium imagines ad viuum expressæ. Et quia in tanto opere nihil quicquam deest quod ad delectationem & maximam non medicorum tantum & Pharmacopœorum utilitatem faciat, quæ duo, scripta quæuis reddunt absolutiora & digna quæ in manus hominum doctorum & ingeniosorum deueniant, Gulielmus Rouillius curauit, vt tam necessarium opus, viri doctissimi opera, in linguam Gallicam conuerteretur, eorum gratia qui Latinam ignorant. Hic plura alia literis mandauit quæ breuitatis causa prætermittenda censui. Floruit anno 1536.

DONATVS Antonius ab Altomari Philosophus & medicus Neapolitanus, doctissimus plura scripsit opuscula, quæ sparsa, fusa & mendis referta, in vnum cogenda & limatius imprimenda curauit: quod se fecisse profitetur, non vt eius opera essent præclara, vt ipse inquit, ingenij sui monimēta, sed vt amicorum petitioni satisfaceret, & fructus extarent ocij pomeridiani ad Gal. semper & Hippoc. mentem, ex eius instituto. Adiecit nouissimè suis operibus, vir studiosissimus tractatum de venę sectione in vtero gerētibus ad mentem Senis & Galeni lucidatum, atque recognitum. Demum de latitudine sanitatis opusculum: quibus vniuersa artis medicæ dubia à confusoribus ducta facillimè eluuntur. Floruit anno 1547.

ANDREAS Vesalius, Bruxellensis vir clarus, de re anatomica, & humani corporis fabrica, adiectis figuris, elegantissime scripsit, cuius scripta medicis sunt in magno precio, ut pote quæ ad medicinæ perfectam cognitionem & praxim, necessaria esse dubium non sit. Scripsit paraphrasim in 9. librum Rasis ad regem Almásorem, De affectuum singularum corporis partium curatione. Item Epistolam, qua docet venam axillarem dextri cubiti, in dolore laterali secandam: aliam, qua rationem docet propinandi radicis Chynæ decocti, & tractat anatomica multa, quâuis titulus non promittat. Emendauit etiã translationē anatomicorū aliquot Galeni librorū, qui cū cæteris Galeni operibus excusi sunt Venetijs apud Iuntas. Floruit anno 1540.

IOANNES Argenterius, Castellonouensis, Medicus clarissimus, Pisis rem medicam professus est: scripsit multa ad medicinæ perfectã notitiam spectantia. Quocirca censuimus eum inter viros egregios numerandum, eiusque imaginem studiosis promendã, ut ne huic tanto viro & de literis benè merito, sius aliqua ex parte honos deesset, qui tamen ex eius ipsius scriptis satis superque laudatur. Scripsit de consultationibus medicis, siue de collegiandi ratione librum: item de erroribus veterum medicorum, librum: præterea de somno & putrefactione contra Aristotelem, libellos nondum editos, ut existimo, Glossemata in Aphorismos Hippocratis: Commentarios tres in artem medicinalem Galeni: De somno & vigilia, de spiritibus & calido nativo, libros duos, in quibus multæ veterum scriptorum ac recentium sententiæ expenduntur. Claruit anno reparatæ salutis humanæ 1550.

GVLIELMVS Rondeletius, Doctor medicus, & medicinæ in schola Mompeliensi, professor Regius, & Cancellarius magnam est adeptus nominis existimationem in docendo. Scripsit de piscibus marinis plures libros, in quibus veræ piscium imagines expressæ conspiciuntur: ita studiosus visus est rei medicæ, etiam calamitosi temporibus, propagandæ. Non potuit autem, morte præuentus, Methodum suam curandorum omnium corporis morborum, prælo mandare, ut alia perutilia opera: sed factum est doctorum medicorum cura, ut ad fideliores quàm fieri potuit exemplaris typum eadem Methodus excuderetur: quanquam pluribus in locis, non solum auctoris sui iam defuncti, sed & diligentissimi emendatoris egeret censura. Deus enim omnia in omnes diuidit, alter ut ope alterius indigeat. Accessit igitur ante huius editionem, diligens opera & accurata prælectio docti cuiusdam Medici (Rondeletij olim per familiaris) qui exemplar à se emendatum, cumque optimis exemplaribus collatum Gulielmo Rouillio diligentissimo typographo dedit excudendum. Hic fertur nunquam bibisse vinum. Floruit autem anno 1550.

HIPPOLITVS Saluianus Typhernas Medicus Romanus, iure inter doctos censendus, qui librum scripsit de Aquatilibus cum iconibus seu figuris centum, et eleganter insculptis. Impressus est autem hic liber Romæ, in authoris ædibus, 1557, in filio magnæ chartæ. Floruit anno 1550.

MARCELLVS secundus Iunior Politianensis Tuscus, Marcellus Ceruinus Ricardi filius, ex episcopo Neocastrensi præbyter Cardinalis, tt. Sæctæ Crucis in Hierusalé à Paulo tertio factus, Carolo v. Augusto, sedit in Pontificatu, dies 21. Natus in oppido agri Piceni Montis Fani pridie Nonas Maij, anno 1501. creatus Romæ, v. Idus Aprilis, 1555. hora 24. à tringenta sex Cardinalibus. Postridie coronatus. Obiit die Mercurij. Kal. Maij, inter septimam & octauam horam noctis præcedentis. Vixit annos quinquaginta quatuor, menses vndecim, dies viginti quinque: sepultus est ad Sanctum Petrum: vacauitque sedes eo mortuo, dies 22. Fuit autem ducentessimus vigesimus septimus Pontifex. Vide Platinam; in eius vita.

PAVLVS IIII. Neapolitanus, Ioannes Petrus Carafa, Ioannis Alfonſi Matalunæ comitis filius, archiepiscopus Neapolitanus, ex presbytero tt. Sancti Clementis. presbyter tt. Sanctæ Mariæ Transiberim, Episcopus Cardinalis Albanus, & Sabinus à Paulo tertio factus, Tusculanus & Ostiensis, à Julio II. Decanus, Imperatorib. Cæsare Carolo v. & Ferdinando Aug. sedit in pontificatu, annos 4. menses 2. dies 27. Natus est in oppido sancti Angeli de scala, IIII. Kal. Iulij, anno 1476. in Hirpinis, haud procul à Beneuento. Creatus Romæ, auctore Farnesio Cardinale, à XLIIII. Cardinalibus, die Iouis festo Ascensionis x. Kal. Iunij, anno 1555. hora XVI. Coronatus ad sanctum Petrum die dominico proximo VII. Kal. Iunij. Ordinationibus tribus, mensibus Iunio, & Decembri, factis. Cardinales creauit XXI. presbyteros XX. & diaconos IIII. Obiit Romæ, die Veneris, xv. kal. Septembris, hora inter XXI. & XXII. anno 1559. vixit annos XXXIII. mensem vnum & dies XXI. sepultus ad sanctum Petrum, postea ad Mineruam translatus. Vacauit eo mortuo Romana sedes, menses 4. & 7. dies. Fuit Pontifex numero 228. Vide Platinam.

STANISLAVS Hofius, Cardinalis Polonus; Episcopus Vuarmentis, legatus Romani Pontificis, & Præses in Concilio Tridentino, vir doctissimus, & fidei catholicæ accerrimus propugnator. Scripsit Confessionē fidei sæpius impressam & ab auctore nunc demū ita auctā, vt nouū opus videri possit. Hæc est tanti momenti, vt etiā è Latino in Gallicū idioma conuersa sit nuperrime à Ioanne de Lauardin. Scripsit præterea de expresso Dei verbo: Dialogum num calicē laicis, & vxores sacerdotibus permitti fas sit: & plura alia. Viuit adhuc Romæ, cum supradicto Azpilcueta.

MARTINVS ab Azpilcueta doctor Nauarrus, insignis & literarū cognitione præstās, pietatis obseruātissimus, & iuris Pōtificij cōsultissimus, ita vt in prælegēdo & interpretando eo iure in celebri Academia Corymbriensi, primū locū obtinuerit, laudis alienæ minime cupidus: cū dicat in quadam epistola, huius vsūpationem esse veluti notā furti, vt ait Iuriscons. *in l. hereditatum. §. fin. ff. ad l. falc.* Is iam octogenarius, magno studio & labore proprio, versioni sui Enchiridij siue Manualis Cōfessionariorū & Pœnitentiū, incubuit: cū multi pro sua in Deū & rēpublicā pietate, & in authorē beneuolentia, Latinè, Hispanèque callētes, sacræque Theologiæ & vtriusque iuris professores id præstare vellent, bonæque iam partē præstitissent: verū id non fecit gloriæ causa, sed vt plenius satisfaceret Reip. Christianæ, & quā plurimis vtriusque Hesperix viris, erudita pietate claris, auctoritate Pontificia Reuerēdiff. imo & Cardinalitia dignitate illustriss. ad id eū vehementer exortātib. Scripsit tractatum de redditibus beneficiorū, super ca. *Quicquid* 16 q. 1. quo docetur quibus vsibus sint impēdēdi, & quibus personis dādi aut relinquēdi: de finibus humanorū actū, tractatū: & plures alios libros ex quibus vir dignitate clarus non mediocrē laudem meretur.

FRANCISCVS Duarenus Iurisconsultus clarissimus, quæ hæc nostra ætas proximè habuit, quandiu orbis diuina stabit prouidentia, celebrabitur. Quantû enim coluerit Iuris prudentiâ, eiûsque studia promouerit, testantur tot eius grauissimi viri opera, quæ omnia edita sunt Lugduni apud Gulielmû Ro-uilliû, qui hoc præstantissimû opus Iconû concinnè & verè, & Laconica breuitate confectû, elegantibus (vt solet omnia) typis excudendû curauit. Docuit in celebri Biturigû Academia, tót-que discipulos habuit, vt omniû tunc tēporis Iuris professorum facilè princeps haberetur. Scripsit de in litè iurâdo, iudiciisqne bonæ fidei & arbitrariis cômētariû. His adicitur Decretû quod dâ senatus Biturigû: scripsit Epistolâ de docendi discendique iuris ratione: Apologiã de iurisdictione & imperio: libros octo de ministeriis ecclesiæ & beneficiis: super 1. & 2. ff. veteris: super 1. & 2. Infortiati: super 1. ff. noui: super 1. Cod. & plura alia. Eius opera omnia auctiora edita sunt Lugduni apud Gulielmû Ro-uillium. Claruit anno 1555.

FRANCISCVS Balduinus Iurisconsultus nobilis non parû luminis & ornamenti huic nostræ ætati attulit, ius per tot annos, tanta cû laude professus in omnibus fermè Galliæ celeberrimis Academiis, maximè vero in illa per celebri Andega-uensium, in qua ad eû tanquã ad sacrû Apollinis oraculû, vidi plures cõcurrere, vt iuris difficilioris nodos solueret, dubia elu-cidaret, & secreta panderet atque summa facilitate referaret. Habuit is memoriã admodû fœlicè, fuitque in dicèdo grauissi-mus atque eloquentissimus. Tandè post multos exantlatos la-bores in docèdo iure, cû Lutetiã euocatus esset à Carolo Nono Galliarû Rege, vt Poloniæ legatis responderet, qui in Galliã ve-nerant, inuictissimû Henricû Regis fratrè, nunc Regè nostrum Christianissimû nominaturi qui Polonis imperaret, cûque mu-nus suû, cû maximo honore obiisset, fatis cessit anno à Mundi salute, 1573. Florebat anno 1560.

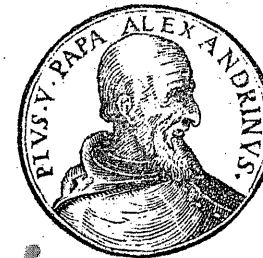
PETRVM Victoriû inter viros præcipuos & eruditos non infimû locû tenere, omnibus eruditis cõstat ex diuersis eius scri-ptis, quibus eloquentiã maximè coluit. Ciceronis libros casti-gauit, & adiecit explicationes castigationû. Denique hoc vnû curauit vir disertus & in omni literarum genere versatus, vt sui nominis memoria, nulla vnquã ætate, intercideret. Scripsit an-notaciones in Catonem, Varronem, Columellam: Cõmentaria in libros tres Aristotelis, de arte dicendi: variarû lectionû libros viginti quinque ad vtriûsq; linguæ illustrationē vtilissimos pa-riter iucundissimósque: orationē ad Iuliû III. Põtificem Roma-nû habitã & excusam Florentiæ. Correxìt Politica Aristotelis: scripsit etiã alios variarû lectionû libros 4. & plura alia. Hodie viuìt & Florentiæ habitat, à Duce valdè amatus, propter eius summam doctrinam.

MARCVS Antonius Muretus Lemouix, eloquentissimo-rû nostræ ætatis hominû numero iure adscribèdus est, cui pura, nitida & elegans oratio, æternam nominis gloriã peperit, præter eius multiplicem eruditionem, qua Terentiû locis propè innu-merabilibus emendauit, ac argumenta in singulas comædias & annotationes addidit, quibus tum correctionû magna ex parte ratio redditur, tû loci obscuriores explicantur. Scripsit etiã an-notaciones in Horatiû, Catullum, Tibullû, Propertium, Philip-picas Ciceronis, & in Catilinã, orationes, multaque alia ad pro-mouenda studia literarum. Huius extant Iuuenilia Lutetiæ ex-cusa: oratio de studij Theologici præstantia: annotationes in Andriam & Eunuchum Terentij. Quintus Ethicorum Aristo-telis, ab eo versus & annotationibus illustratus, & plurima alia. Viuit hodie & Romæ habitat maximè conspicuus.

FRANCISCVS Valeriola, præstâtissimus huiusce ætatis medicus, magnam est adeptus nominis existimationem, & artis peritia & Philosophiæ totius cognitione. Parua statura fuit, sed maximo ingenio, vt testantur eruditissima eius scripta: quorû extant in lib. Galeni de constitutione artis medicæ Cõmentarij. Enarrationes medicinales. Loci communes medicinæ, in tres libros digesti. Obseruationes medicinales lib. 6. Quæ omnia excusa sunt Lugduni apud Gryphium. Docuit Augustæ Taurinorum euocatus ab Emanuele Philiberto clarissimo Sabaudia duce, vbi tandem postquam, stipendiis satis magnis, per multos annos, tanta cum celebritate, ius professus est, fatis cessit nouissimis annis.

IACOBY S Dalechampius, Cadomensis, Medicus clarissimus, multis abhinc annis, Lugduni rem medicâ exercet, tâta eius nominis fama & Reipublicæ Lugdunensis utilitate, vt omnes æquales suos doctrinæ præstantia & artis experientia longè superet. Sed quid tantum dicâ eû populi Lugdunensis salutem diuinis remediis tam celebriter curare, cuius nomen clarissimû nō solû vniuersam Galliâ, sed plures alias regiones peruagatur, propter eius multiplicem eruditionē, & in medendo non dico solûm præstantiam, sed & facilitatē atque summâ fœlicitatem? Multis profuit olim docendo, multis profuit scribendo: at pluribus propediem est profuturus diuinis eius cõmentationibus, & stupenda illa Athænei Græci Latina translatione. quam sese breui euulgaturum & prælis cõmissurû audio eum promississe. Docuit, antequam Lugdunum sese reciperet pluribus in Academiis, magna cû laude: transtulit è Græco in Gallicû sermonē librû Galeni de vsu partiû, in Latinû verò, Theophrastû: restaurauitque Pliniû. Vnde non minorē certè laudē, vt mihi videtur, quàm ex medicinæ praxi meretur. Scripsit quoque de peste, & chirurgia libros aliquot vtilis & pernecessarios.

PIVS Quartus Mediolanensis, Ioânes Angelus Medices, Bernardini filius, ex presbytero Cardinale tt. Sanctæ Pudentianæ, presbyter tt. Sancti Stephani in mōte Cælio, post tt. Sanctæ Anastasiæ, post tt. Sactę Priscę, à Paulo tertio factus, Imperatore Cæsare Ferdinando Austrio Augusto, & Maximiliano secundo Cæsare, sedit in Põtificatu, annos quinque, menses vndecim, & dies quindecim. Natus est die Pasche, pridie Kalendas Aprilis, anno 1499. Mediolani. Creatus Romæ à XLIII. Cardinalibus, VII. Kalend. Ianuarij, die Martis nocte præcedenti, hora inter septimâ & octauâ prope finito anno 1559. Coronatus die Sabbato proximo Epiphaniæ festo, VIII. Idus Ianuarij, anno 1560. Ordinationibus quatuor, mēsis Ianuario & Martio, habitis. Cardinales creauit XLVI. presbyteros xxxix. & diaconos vii. Obiit noctu, ante diem quartum Iduû Decēbris, hora secunda: anno, 1565. ætatis 66. Vacauit, eo mortuo, sedes, dies viginti nouem. Sub eo Pontifice, Concilium Tridentinum xxv. sessionibus habitis, fuit absolutum & confirmatum. Fuit Pontifex numero 228. Vide Platinam.

PIVS v. Alexādrinus, Frater Michaël Gisslerius ex oppido Boschi, Alexādrinæ diœcesis, Lombardus Insuber, ordinis prædicatorû, lector officij, sanctæ inquisitionis cõmissarius, ex Episcopo Sutрино, & Nepefino presbyter Cardinalis tt. Sanctæ Mariæ super Mineruam & summus inquisitor à Paulo IIII. Papa factus, postea Episcopus Montis Regalis in Subalpinis & tt. S. Sabinæ, demum iterum tt. S. Mariæ super Mineruam à Pio IIII. creatus, Imperatore Cæsare Maximiliano secundo Austrio Augusto, sedit in pontificatu, annos 6. menses 3. dies 16. Natus XVI. Kal. Februarij, anno 1505. creatus Romæ à Iij. Cardinalibus, VII. Idus Ianuarij hora 22. die Lunæ. Coronatus die natalitio suo, XVI. Calend. Ianuarij, in festo S. Antonij, ineunte anno eius vitæ LXII. super gradus ante basilicam Vaticanam ab Vrbinatæ Cardinale. Vide Platinam.

PHILIPPVS Hispaniæ Rex Catholicus, quot quâtiſque regis virtutibus ornatus ſit, indicant ea omnia quæ ad hâc vſque diem præclare egerit, quemadmodum vnufquiſque ex hiſtoriarerû ab eo geſtarum perſpicere poterit. Iuſtitiam ſemper coluit & fidei Catholicæ ſuper omnes alios reges fuit accerimus defenſor, talém que adhuc in dies, magis ac magis ſeſe profiterur: cùm tot præliis aduerſus Imperatorem Turcarû, Chriſtianæ religionis hoſtem teterrimû, dimicauerit: eaque de cauſa vt omnes de fide orthodoxa ſentiât quæ par eſt ſentire, omnibus chriſtianis in religione conſtantibus & nouarum rerum minime cupidis, inquiſitores inſtituit, qui populum ſuæ ditioni ſubiectum omnésque alios in Hispania, etiam ad tempus commorantes, in religionis catholicæ cultu & obſeruatione, perpetuò contineant: multum enim intereſſe ad Regni gubernationem exiſtimat, ſi populus ab Eccleſiæ ſanctæ amplexu & gremio non diſcedat, & vt regia edieta, ſic diuina obſeruet. Plures hic duxit vxores, quæ fatiſ ceſſere: nunc autem matrimonio ſibi iunxit Annam Maximiliani 2. Imperatoris nouiſſimè defuncti filiam, ex qua plures liberos ſuſcepit.

ANNA Philippi Regis Hispaniæ vxor quarta, Maximiliani ſecundi Romanorum Imperatoris filia, ea pulchritudine eſt, à qua tamen grauitas non abſit, ea prudentia, quæ vtramque adæquet: benignitate & humanitate tâta, quantam in principe ſcœmina quiſquam viderit, iis denique virtutibus ornata, quibus maiorum claritati egregiè reſpondeat.

MARIA Regis Hispaniæ Philippi vxor prima, Ioânis Regis Portugaliz filia, aſpectu, ad beneuolentiam conciliandam apto, graui acutóque ſermone, in omni actione mirè prudens, intra paucos annos, confecto vitæ curſu, ad æternas ſedes, id eſt ad capiendum virtutis & innocentiz ſuæ fructum, euolauit.

MARIA, Regis Hispaniæ Philippi vxor ſecunda, Henrici VIII. Angliæ Regis filia, miram prudentiam, & ſeueritatem in omni vita perſecuta, cùmque magni motus in Regno excitaretur, virili animo perduelles extrinxit, quanquam inter ſacras virgines educata, animo his cogitationibus exculto, nullam gerendi belli partem nouiſſet, ſed nimirum defendenti catholicam religionem, Regiamque maiestatem, Deus ipſe malorum vltor affuit, Regnûmque in ſumma obedientia conſeruauit.

ISABELLA Regis Hispaniæ Philippi vxor tertia, Hærici ſecundi Galliz Regis filia, læta facie, ſic, vt iucunditatē intuitibus afferret, dignitate tamen ea quæ Reginam deceat: quamdiu vixit, ſumma & beneuolentia & obſeruâtia apud omnes adepta, multis naturæ, fortunæ, animi que bonis inſtructa, vim tamen fortunæ vitare non potuit. Patrem amiſit, immatura morte ereptum: nec multo pòſt, edito immaturi temporis infante, incredibili & Philippi Regis & omnium dolore deceſſit.

PHILIBERTVS Emanuel Dux Sabaudiaë & princeps Pedemōranus, amisso eius dominio, quod Rex Gallorum Henricus 2. obtinebat, diutissimè pro Carolo quinto Imperatore, aduersus ipsum Henricum dimicauit. Quid is egerit, præfectus Imperatoris exercitui, in obsidione Hesiini, satis notum est ex historia bellorum quæ inter hos duos potentissimos principes, totius propè orbis detrimento, gesta sunt. Huius pater Carolus Dux Sabaudiaë, propriis sedibus & toto suo dominio expulsus, mortuus est anno salutis 1553: estque sepultus Vercelliis. Post eius obitum Imperator Carolus dedit Philiberto Emanueli, paternæ hereditate destituto, Comitatum Astensem, vt eo potiretur donec suam hæreditatem recuperasset, quæ illi postea fuit restituta omnino à Rege, qui etiã dedit illi nuptui sororè suam vnicam Margaretam, Francisci I. Francorum regis filiam, quæ paulo post Henrici tertij è Polonia reditum in Galliam, fatis cessit, magno omnium luctu, & præcipuè Ducis qui celebrè illam Augustæ Taurinorū Academia, in studiosorum vsu instituit.

MARGARETA Valesia, Heroinarū omnium quotquot fuerunt longè illustrissima, pietate ac in omnes literatos homines præcipuè Gallos humanitate ac liberalitate valde insignis, Christianissimi & inuictissimi illius Henrici secundi soror vnicæ, Philiberto Emanueli gloriosissimo Sabaudiaë principi, nupsit eodem tempore quo Elizabetha Franciæ filia natu maior, collocata est in matrimonium Philippo regi Hispaniæ, quorum Hymenæorum ratione, pax sancita & confirmata fuit inter Imperatorem, Regem Hispaniæ, & Christianissimum Francorum regem Henricum. Hæc sanè digna est, propter eius virtutes infinitas, quæ omni quo, omnium scriptis cumulatissimè celebretur.

FERDINANDVS Aluarez à Toledo Albæ Dux præstantissimus & multarū rerum experientia, omnium qui in Hispania fuerunt magnorum virorū maximus, à Rege catholico semper amatus fuit: & cum res Belgicæ malè sese haberēt, & Belgæ, Margaretæ Parmæ & Placentiæ duci illustrissimæ nollent obtemperare, quæ apud eos Gubernatrix erat constituta, ab eodè missus est, cum exercitu: vt magnæ calamitati iamiam ingruenti aliquod remediū adferret, vir prudens & ætate prouectior quàm opus esset ad populum ferocem gubernandum. Hunc tamen cum armis domuisset, statua quæ eius ipsius imaginem referebat, in arce Antuerpiana erecta est, cum his literis lapidi infernè incisis, F. A. A. T. A. D. PH. II. H. A. B. P. Q. E. S. R. P. R. P. I. C. P. P. F. R. O. M. F. P. quarum hæc est significatio, *Ferdinando Aluarez à Toledo Albæ duci Philippi II. Hispaniarum apud Belgas præfecto, quod exincta seditione, rebellibus pulsus, religione procurata, iustitia culta, prouincia pacem firmiter, regis optimi ministro fidelissimo positum.* Cum tamen in patriam reuersus esset, à rege euocatus, multa bella subsecuta sunt.

IOANNES Dux Moscouiæ, tanta præstantia & animi magnitudine suis subditis semper imperauit, tamque humaniter reipublicæ gubernaculis præfuit, vt eum sanè dignum existimauerimus, qui inter præstantissimos principes hinc referretur, cuiusque vera effigies, & ad viuum expressa pròptuario nostro Iconum misceretur & cuius proponeretur, vt aliquid honoris, nostra opera, percipiat apud exteras gentes, quæ eius nomen & gloriam perpetuam ignorant. Hic persèpè & quasi perpetuè bellum gerit aduersus Saromatas, aut Sarmatas, quod populi sint Moschis quos vulgè *Moschouites* vocant admodum finitui, vt meminit Lucanus libros 3.

- Sæuisque affinis Sarmata Moschis.

FRANCISCVS, huius nominis secundus, Rex Francorū, ætatis suę annū decimū sextū non excedens, patri inuictissimo Hērico successit, anno salutis 1559. Viuente patre, Mariā Stuart, defuncti Regis Scotorū filiam, vxorem duxit: cuius matrimonij ratione fuit etiam Rex Scotiæ. Decimo octauo die Septembris 1559. fuit sacratus, in solita vrbe, Rhemorum à Cardinale Lotharingiæ, eiusdem archiepiscopo. Hinc comitatus sororem suam, Lotharingiæ ducis vxorē, vsque ad Barleducū, Ambasiā sese recepit, iuxta quam conuenērunt quidam cum armis (vnde Ambasię tumultus paulō post prodiit) qui dicerent se supplices ad Regem venire, vt ei quędam super religione & gubernaculo proponerēt: verum, quod armati venissent, alij mortis supplicio affecti sunt, alij edicto regio sedati, recesserunt. Postea, habito apud Fontembelēum consilio, cū omnium ordinum, vulgō statuum, conuentum imperasset, aliquid finistri suspicarus, cum armis Aureliam profectus est, vbi cū regni rebus afflictis prouidere iam iam incipere vellet, in morbum incidit, ob catharri in aurem grauissimum defluxum, qui illum interemit die 5. Decembris, anno salutis 1560. iacētque in vrbe D. Dionysij, in sepulcreto auorum.

MARIA Stuart, defuncti Regis Scotię filia, Christianissimo Francorum Regi Francisco secundo, nupsit, antequam Regni gubernacula is teneret, superstite Henrico patre eius inuictissimo. Cū hæc esset Franciæ Regina, habita est ab omnibus omnium formosissima & virtute præstantissima: verum fortune iniuriis, post regis obitum, in patriam reuersa, fuit obnoxia, & hodie, ob suspicionem alicuius facinoris, in carcere detinetur.

FRANCISCVS Lotharenius Dux Guisius, princeps omnium virtutū genere clarus, in bello maximè præstitit, multasque victorias est adeptus. Nam ad Frugum, prope Rentiā ciuitatem quasdam Imperatoris turmas fudit fugauitque anno 1554. mensis Augusti decimo tertio. At Regis locum tenēs, mira industria & arte militari Caletum urbem Regię ditioni subiecit, anno 1557. octauo mensis Ianuarij, quam Angli posse expugnari minimè existimabant. Anno 1558. vicesimo tertio mensis Iunij, Thionuillam iam diu obsessam deditione cepit. Rex Franciscus secundus, in tumultu Ambosiaco, vt eius authores persequeretur, suę maiestatis Locum tenentem eum constituit, anno 1559. At paulō post cū Carolus nonus regnaret, eiusque regni ferē initio, prælium Druidense cōmissum est tanta huius Ducis prudentia & consilio, vt is victoriam Regi reportarit, anno 1562. 19. mensis Decembris. Anno subsequēte parata tam insigni victoria cum Aureliam obsessam teneret, à traditore Ioanne Poltrot fuit occisus 24. Februarij, magno Reipublicę dispendio, & totius Francię luctu acerbissimo.

ANNA d'Est, nobilissima & illustrissima familia orta, patre nempe Hercule generosissimo Duce Ferrariæ, & matre Renata ex stirpe regia Franciæ, digna est quę propter singulares eius virtutes, hic comitetur magnum illum Franciscum Lotharenum Ducem Guisium, cui primum data est nuptui, peperitque ex ea copula hos nobilissimos & præstantissimos principes Henricum, Carolum & Ludouicum: vnde non minorem laudem meretur, quam ex nobilitate familiæ.

CAROLVS nonus Francorū Rex successit Francisco secūdo fratri, anno Domini, 1560. Et qui ætatis suæ, vndecim annorū numerū non excedebat, Regina mater regni gubernaculis præfuit cū Antonio Borbonio Rege Nauarræ, maiestatis Regiæ summū Locū tenente: id quod omnibus Franciæ ordinibus, qui tunc Aureliæ conuenerant pergratū fuit. Decimo octauo Maij, 1561. Carolus fuit sacratus, Rhemis à Cardinali Lotharingiæ Remorū Archiepiscopo. Paulo post bellū est exortū. Plures vrbes captæ à nouæ religionis professoribus, quarū aliquot à Rege recuperatis, Rege Nauarræ in obsidione Rothomagi ad mortem vulnerato, pugna cōmissa, victoribus catholicis: in qua Cōdeus princeps capitur. Fit pacificationis edictū 19. Martij, 1563. & iūctis Regis & Condēi copiis, Portus Graciæ, quem Angli tenebāt capitur. Paulò post, ortum nouum bellum & præliū cōmissū, inter Lutetiā & D. Dionysiu, in quo Cōnestabilis Mōrmorencius ad mortē vulneratur. Denuò pax interuenit, quam paulò post subsecuti sunt noui & ingentes tumultus bellorū, quibus sedatis, Pacificationis edicto nouo publicato, xi. Augusti. 1570. Rex Meseriis, Elifabethā Austriæ Imperatoris Maximiliani filiā vxorem ducit, & paulò post, fracto denuò pacificationis edicto, respublica Gallica miserè afflicta. Rex obiit 3. Iunij, 1574.

ELISABETHA Austria Imperatoris Maximiliani filia, Carolo nono Francorū Regi nupsit, 26. Nouēbris 1570. cui peperit filiam nomine Mariam Elifabetham. Fuit ea omnis virtutis, modestiæ, humanitatis & prudentiæ exemplar: quibus omnibus accedebat & faciei & totius corporis pulchritudinis summa præstantia.

IACOBVS è Sabaudia, Dux Nemorensis præstantissimus princeps, & rei bellicæ laude & maxima sagacitate & prudētia, hostibus Franciæ, multis in locis, ardente bello inter Imperatorem & Regem Francorum, sese fortissimè opposuit. Bellorum ciuiliū flammæ, quanta potuit diligentia restinguere semper conatus est, effecitque prudentissimè vt Rex Francorum, coniuratorum manus semel effugerit in vrbe vulgo, *Meaux*, vocata Lutetiæ proxima, quæ illum iam iam intercepturæ videbantur. Moderatus est aliquot annos Lugdunensem prouinciam, rāta cum laude, vt merito tantus princeps ab omnibus non dico tantum eius prouinciæ, sed etiam totius Regni incolis, existimetur. Hic, anno 1566. viduam defuncti Ducis Guisij duxit vxorem, quorū magnificentissimæ nuptiæ celebratæ fuerunt ad sanctum Maurum fossarum prope Lutetiam, quibus etiā Rex interesse voluit.

ANNA d'Est, cuius nobilissimas virtutes superius attigimus, quæ illam hoc tēpore reddunt tanquam splendidissimum lumen inter illustrissimas heroinas: secundo, in matrimonium locata est magnanimo Duci Nemorensi, qui ex ea suscepit filium generosissimum & paternæ fortitudinis sectatorem.

MAXIMILIANVS secundus Junior Austrius Ferdinandi filius. à rege Boëmiæ, Fræcfortiæ Rex Romanorū Cæsar-que octauo Kalendas Decembris, 1562. creatus fuit, ibidémque coronatus, regnauit cum patre Ferdinando, per anni spatium & octo mēsiū: quo tēpore, ordo militiæ S. Stephani Papæ in Insula Iuæ, à Cosmo Medice Florentinorum Duce institutus, à Pio 4. pontifice maximo cōfirmatur, & bella plusquam hostilia in regno Galliarū, ob religionē excitata, Ducis Guisfy viri præclarissimi, acerbæ catholicis cæde, fedantur. Hic tanto amore non solū à suis sed etiā ab omnibus est (non immerito) profecutus, vt humani generis amor & delitiæ, appellatus sit. Imperauit post patris obitū, annos plures, tanta cum moderatione & iustitia, vt erepti mortem omnes sui ægrè tulerint & defleuerint diū. Huius filia prudentissima Elisabetha collocata est in matrimonium Carolo nono Francorū Regi, qui filiam ex ea suscepit, quæ paulò post eius obitum, & matris apud suos reditum, mortua est.

MARIA Caroli v. filia, Maximiliani II. Romanorum Imperatoris defuncti vxor, Ferdinandi nurus: & Philippi, Hispaniarum Regis soror, ea pignora suis tradidit, quæ summorum, summæque familiæ principum nomina illis renouarent, idque viuens ipsa vidit, quod in maxima fœlicitatis parte omnes locandum putant, filias duas summis orbis terrarum Regibus in matrimonium collocatas. Hæc maxima sunt, quæque nescio an vnquam contigerint: sed maiora illa, quæ ipsi propria sunt, Pietas in Deū, charitas, qua tenuiores assidue subleuat, & præcipuum studium catholicæ religionis: quæ posteritas non silebit vlla.

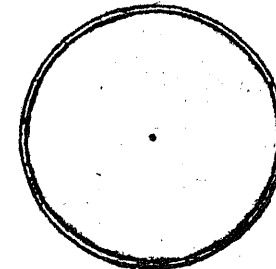
SELIMVS huius nominis secundus, Turcarum Imperator, post mortem Solimani patris sui, aliquamdiu occultatam in Hungaria, capta Zighet, imperio successit Mehemeri Bassæ industria, antequam patris mors patefacta esset. Hic Aimanum qui in Arabia rebellauerat, armis compressit, bellum Venetis intulit, rupto cum his fœdere, & multis locis in Albania expugnatis, Insulam Cypriam occupauit anno salutis 1571. Tandem commissa pugna aduersus confœderatos, ingētem cladem accepit, classe à Christianis victa, sed paulò post, eam restituit, fœdere rursus inito, cum republica Venetorum: & recuperatis in Africa, Aphrodisio & Gulletta à Rege Hispaniæ antea occupatis, mortuus est, anno salutis 1574. Porro hæc omnia quæ recensui, gesta sunt, dum lasciuius Imperator genio indulgeret, mulieribus & galæ omnino deditus.

AMVRATH, huius nominis tertius, Selimi filius, creatus est Turcarum Imperator, Imperioque potitus, post patrem mortuum diebus octo, anno salutis humanæ 1574. Immani & barbarogētis Turcicæ more, qui iamdiū inualuit, quinque fratres eius (proh Deū atque hominū fidem) interfici iussit, vt solus sine vlllo metu & suspitione quæ reges plerumque comitari solet, imperaret: & vitam ageret pacificam, & omnibus impedimentis, quæ frequenter intellexerat posse interuenire inter plures consortes & in eadem propè fortuna constitutos, immunem. Imperium cœpit gubernare iuuenis, annos natus viginti octo: religionis Mahumetanæ imprimis studiosus, eique vehementer addictus, quem constat iustitiæ mirum in modum obseruantissimum, Solimani eius aui imitorem esse.

CAROLVS Philippi Hispaniarum Regis filius, qui paucis abhinc annis, nescio quo fato, interit, dignus nobis visus est qui magnorum virorum catalogo hic adscriberetur, tum quod tanto patre prognatus esset, tum etiam, quod magni & generosissimi animi principem prae se ferret. Erat humeris paulo eminentioribus, facie satis decora, statura praegrada: ingenio tanto tamque alto pollebat, ut non nisi magna meditaretur. Equitabat lubenter & sepius: pius erat erga egenos, ut de eo proferatur hoc exemplum, Cum miles quidam veteranus & egens ad eum venisset petissetque eleemosynam, princeps eum interrogavit, quo sub principe militasset & stipendia meruisset, & cum respondisset se pro Carolo Quinto suo avo militasse: Tu, inquit princeps, dimicavisti pro principe magnanimo & suis nepotibus probitate maiore: & tunc imperavit ut certa pecunia cum quibusdam vestimentis, ei daretur.

IOANNES Austriacus, princeps virtute praestans & re bellica clarus, diu praefuit, magna nominis sui fama, exercitui a rege Hispanorum missi aduersus Turcarum Imperatorem, quod Venetis & Pontifici foedere iunctis, belli socius, suppetias ferret. Vnde magni certe principis nomen est adeptus, rerum a se gestarum gloria: maximè verò insigni illa victoria, quam Christiani, in hoc bello eo duce, praelio maritimo, consequuti sunt, contra ingentes hostium copias: quibus deletis propè ad interuersionem, quindecim millia Christianorum liberati fuere è vinculis, multae naues captae, aliae aquis obrutae. Sed quid egerit nouissimis his annis in Belgas rebelles, a Rege Philippo missus, satis notum est ex historia quam de tumultu Belgico, & eius causa scripsit nuperrimè quidam Hispanus, translata & Gallico idiomate donata. Obiit apud Belgas, anno 1578.

IACOBVS Cuiatius, magnus Iurisconsultus Gallus, liberalibus disciplinis instructus, quibus pater eum à pueritia instituendum semper curavit, & literarum tum Graecarum tum Latinarum cognitionem adeptus, à domino Ferrario Iuris professore adductus est, ut Tholozae legibus operam daret, in quibus paruo temporis spatio ita profecit, ut dignum sese reddiderit qui legendi gratia publicum suggestum ascenderet. Ascendit igitur illud, & tam foeliciter docuit iuuenis, ut ab omnibus fuerit admiratus. Porro tantam nominis famam, etiam initio consequutus est, ut omnes Gallicae Academiae supplices eum appellarint, Bituriges obtinuerint: apud quos aliquandiu docuit & suis discipulis multum satisfecit. Cadurci de in illum asciuerunt, postea Valentini Delphinates, apud quos uxorem duxit: denique tantum effecerunt Bituriges ut illum denuò euocarint. Augustam Taurinorum tandem ab illustrissima Margareta Valesia ascitus, cum ibi annum commoratus esset, multis precibus Valentiam reuocatus est: & paulo post à Rege Consularij officio, in sua Gratianopolis Curia, ornatus, in qua residere minimè teneretur. Sed cum in Delphinatu bellum flagraret, Biturigum ciuitatem, desideratus repetiit, cum vniuersa familia, vbi percharus est & ciuibus & omnibus legum studiosis. Doctissima eius scripta nulla egent commendatione, quod satis perspecta sint & omnium manibus terantur.

ANTONIVS Augustinus Hispanus, tam cognitus est & inter homines doctos celebratus, ut non opus sit eius summam doctrinam commemorare; quae quidem eius doctissimi libri in Ius Civile & Pontificium editi, satis testari mihi videntur.

PETRVS Ronfardus, Vindocineus Poëtarum omnium huiusce ætatis, quamvis infinitorum, longè princeps, nobili ortus familia, Poësim Gallicam eò extulit & doctissimis eius scriptis ita ditavit & ornauit, vt Vergilianę ferè vel etiã Homericę (vnde tamen flores quosdã decerpfit) iure cõparari ea possit. Quid enim tot eius Poëmatibus eruditius, quid ornatius? quid nitidius vnquam dici & iuueniri queat? Ex his, tanquam è limpidissimo fonte emerferunt Poëtæ infiniti in hac Gallia, quorum alij Poëtarum nomine iure possunt insigniri, alij Simiarũ: quod inepti sint & ridiculi huius nostri Gallici Maronis imitatores. Nam dum rithmi aut numeri, ex arte versificatoria, rationem habere sibi visũ fuerint, inuentionem elegantem, dispositionem elocutionẽ, & fictionem ritè accommodatam (quę est Poëticę pars præcipua) valere sinunt: denique res negligunt dummodò plura verba effutierint. Huius Ronfardi, Rex Henricus 2. & Carolus 9. Henrici filius, studia præcipuè fouerũt, quibus vita functis, ferè semper tacuit.

PONTVS Thiardus Matisconensis dignus est certè, qui virorum huiusce temporis doctrina illustrium numero ascribatur. Cum igitur esset in manibus eius effigies, eam hinc inferere non nolui, quamvis maiori laude dignũ omnes docti eum existiment: verum summa eius eruditio, per vniuersam Galliã vel etiam alibi, ita est perspecta, vt eius laudes hinc decantare superuacaneum mihi videatur, cum eius doctissimis operibus, tum Poëticis satis laudetur. Reges Galli semper illum amplexi sunt, & meritò ab Henrico Christianissimo rege nostro, nunc amatur, qui quidem nuper, ob eius merita, Episcopatu Cabullinensi eum donauit.

IOANNES Stadius Leõnouthensis Mathematicus egregius & Astrologus, nostra tẽpestate floruit. Hic eruditissimum librum Chronologiorum, & à doctis maximè desideratum inchoauit, quem tamen morte præuentus non absoluit. Idem nouam cælestium motuum diurnam dispensationem, quã vocant Ephemerides, euulgauit: nã cum eas, quas primus Ioannes Regiomontanus, ignotas antea in lucem protulit: deinde Ioannes Stœflerus numeris ex eisdem hypothefibus produxit: demũ nostra ætate Cyprianus Leouitius splendida ac magna operis mole auxit: cælestium motuũ momẽtis non ita ad amussim respondere, per frequentes ac diligentes obseruationes deprehendisset, earũ emendationẽ est molitus. Idẽ operã in re Mathematica Serenissimo Sabaudia duci nauauit. Tandem Parisiis Regij doctoris munere, publicè Mathematicis disciplinis tradendis, maxima cum laude functus est, quo tempore & mortuus est, anno domini M. D. LXXIX. ætatis verò suæ LI.

FRANCISCVS Iunctinus Florentia ex Iunctinorũ familia anno M. D. XXI. Nonis Martij natus est: qui cum à parentibus ordini Ecclesiastico dicatus esset, sedulo est curatum, vt omnibus liberalibus disciplinis institueretur: in quibus per gradus omnes ita profecit, vt adolescens Doctoris Theologi insignibus summo cũ omnium applausu decoraretur. Hic Lugduni tũ concionibus, tum scriptis sæpissimè de hæreticis splendoris triumphos reportauit: quod vel maximè ex disputationibus (quæ & exstant) de sanctissima Eucharistia habitis patet. Neque verò solũ in re Theologica excellit: verũ & quantũ ingenio valeret in Hætruscis scriptis, Francisci Petrarchæ Epigrãmatibus illustrandis, adolescens ostendit. Sed licet in omnibus disciplinis nemini cedat: in Mathematicis tamen cunctis, in Astrologia præfertim, plurimorũ qui in ea præstare videntur, luminibus officit: quod plurima ab eo opera edita, & propediem, Deo dante, edenda manifestant.

GREGORIVS XIII. Bononiensis Hugo Bencōpagnus Presbyter Cardinalis tr. Sācti Sixti, 230. Christianorum Episcopus creatus, tertio Idus Maij, consecratus 8. Kalēdas Iunij. Anno Domini 1572. Numeratur is ducētesimus & trigēsimus Pontifex, cui cura omnis & cogitatio, de vtilitate ac salute communi: vnde summam apud omnes admirationem & auctoritatem obtinet. Difficile mihi esset, quæ is in pontificatu vsque ad hāc diē instituerit aut egerit, subtiliter persequi: plus enim illa operæ ac laboris desiderāt, & nos ab eo maiora in dies expectamus. Tantū dicam, quod res est, & de Pio v. prædecessore suo, iam dictum est, eum adhuc id religionis, iustitiæ, patientiæ, liberalitatis, grati animi specimen dedisse, vt si ei tam longa dabitur vita, quā longam & ex admirabili quadam ipsius victus temperantia sperare debemus, & tempus reipublicæ postulat, ad bene administrandam Dei ecclesiam consequentibus deinceps pontificibus exempla minimè defutura videantur.

RENATVS Biragus Mediolanensis ex nobilissima familia adolescēs adhuc in Senatorū collegiū cooptatus est: qui honor Mediolani est amplissimus, postea verò legatus in Galliā ad Franciscū primū de maximis rebus missus, ab eo in Senatorum numerū Parisiensis curiæ est allectus. Deinde Lugdunensi præfecturæ præponitur, quo munere administrato, in castris pecuniæ tractandæ quæstor summo cum imperio præficitur: paulo post publicorum sigillorū regni custodia ei demādatur, & mortuo magno Cancellario, in demortui locum sufficitur. Tot muneribus ciuilibus integerrimè administratis, ad Ecclesiasticos quoque, eosque præcipuos magistratus adsciscitur: nam comitiis pontificiis maximo cum applausu est Cardinalis renunciatus: homo natus ad agendū, ac ita in negotiis pertractandis solers, vt omnia mira quadam dexteritate ex animi sententia tandem conficiat.

CAROLVS Lothareus Cardinalis vnus est in toto orbe Christiano, qui præstantissimorum principū catalogo annumerari debeat, cū propter eius virtutem admirabilem, tum magnam eruditionem & eloquentiam, ecclesiæ præsidium, qui semper heresibus & Ecclesiæ catholicæ hostibus fortiter sese opposuit, cuius rei, doctissimæ orationes quas habuit, testimonium nobis proferunt. Concionabatur sæpissimè, cum maxima auditorum frequentia, in suo Rhemorum Episcopatu, vbi percelebre gymnasium constituit. Galliæ reges optimo eius consilio semper vsi sunt, sine quo nihil ferè agebatur. Henricus I I. (qui eum magnis muneribus ornauit) Franciscus I I. Carolus nonus Galliæ Reges vita functi, eum semper vnice dilexerunt: Rex noster Henricus I I I. illum magni fecit, cuius maiestatem, in suo, è Polonis reditu, Lugduno, Auinionem sequutus est, vbi febre continua obiit, anno Domini 1575.

PETRVS Depinac Archiepiscopus & Comes Lugdunēsis, primatum in Galliis obtinens, nobilissima ortus familia, nobilissimi ingenij & optimæ erga suos volūtaris specimē aliquod in dies magis ac magis edere videtur, ita vt eum tāto gradu, ad quem peruenisse illum videmus, dignissimum omnes qui illius generosissimam voluntatem agnoscunt, liberè profiteantur. Liberalis est erga eos qui eius beneficiis digni ab eo fuerint existimati: non enim ignorat, vir prudens, quomodo in quemuis quisque beneficia debeat collocare. Cæterū admirabili rerum propè omniū scientia & præcipuè Theologiæ doctrina, pollet, & se talem reipsa præbet, qualē certè vult videri: tanta est enim eius probitas, vt quemadmodū authoritate & dignitate omnibus aliis præstat, sic vitæ & morum integritate facillimè omnes alios superet. Quam propenso sit animo erga religionē catholicam, & vniuersam Rempublicam indicat ea doctissima oratio, quam Blesis, in publico ordinum Galliæ conuentu, habuit.

HENRICVS Borbonius Rex Navarrae, patrem amisit cum nondum adolescentiae primos annos attigisset: & patre mortuo (ex vulnere accepto in obsidione Rothomagensi) mater eum accuratè instituendum & formandum curavit. Deinde grandior effectus, cum Rex Carolus Nonus esset in ciuitate Turo-ni, adductus est ut rege consentiente, nuptiae fierent inter eum & Margaretam illustrissimam Regis sororem: & sponsione facta, 10. Iunii 1572. cum pararentur nuptiae, Regina Navarrae huius mater, fatis cessit Lutetiae: unde maximum dolorem tulit filius, qui tamen decimo octavo Augusti, cum apparatu magnificentissimo, in aede diuae Mariae, nupsit clarissimae Margaretae Regis forori, nunc serenissimae Navarrae Reginae. Hic post tumultum diei D. Bartholomei, reuocatus à Caluini doctrina, quorumdam vitorum doctorum admonitionibus religionem, in qua fuerat à matre institutus, adiurasse dicitur & Ecclesiae Romanae sese submisisse, quod quidem satis liquet ex instructionibus nobilissimi Ioannis Durefortij, Domini de Duras, qui missus fuit ad Pontificem, ut eius sanctitati & sedi Apostolicae, eiusdem serenissimi regis voluntatem & obedienciam offerret: quod etiam apparet madata ipsius Regis, quibus subditis suis imperavit ut catholicè viuerent, & Ecclesiasticos, in pristinum eorum gradum quam primum restituerent. Nescio an eius dictis paruerint.

ILLVSTRISSIMA Margareta Regis Henrici 2. filia, & Regis Francisci secundi, Caroli noni, & nunc Christianissimi Francorum & Polonorum Regis Henrici tertij soror, Henrico Borbonio Regi Navarrae illustrissimo nupsit, decimo octavo Augusti, anno salutis 1572. omnibus regis virtutibus & summa pulchritudine dotata.

RODOLPHVS secundus Austrius Maximiliani secundi Imperatoris filius, nunc Imperator Romanorum, paternae virtutis verè heres creditur, quod eius vestigia, in moderandis imperij habenis sapientissimè equidem, ex quo pater vitam cum morte mutauit, sit semper sequutus. Vnde laudatissimi certè & prudentissimi Imperatoris nomen adepturus est qui Austriam gloriã, tam ingentè, totque trophæis insignitam, magis ac magis augebit, qui que spem dat omnibus imperio subditis, futurum ut ab maiorum suorum præstantissimis virtutibus ne latum quidem unguè discedat, & cum res præclaras & magno Imperatore dignas egerit, longè maiores etiam quotidie expectentur, unde magni Imperatoris famam, omnis ætas sit celebratura. Fuit coronatus Imperator anno salutis 1576.

HERCVLES Franciscus Valesius, Dux Andegauensis, Henrici secundi filius & tertij nunc Regis nostri Christianissimi frater, virtute clarissimus, iisdem titulis prouinciisque potitur, quibus, viuentis Carolo nono, eius laudatissimae memoriae frater Henricus tertius potiebatur, antequam vtriusque regni & Poloniae & Fraciae fasces & imperium suscepisset: quod Rex charissimi fratris animum cognouerit erga se & Rempublicam valdè propensum: quæ tot annorum spacio, cruentis bellis civilibus, latrociniiis, exustionibus, rapinis atque incendiis labefactata, recreari coepit ex quo Rex prudentissimus, eum suae maiestatis Locum-tenentem constituit, & vniuersae tanti Regni militiae præfecit. Nam post eius à Polonia reditum, cum quidam ab eius imperio defecisset, illustrissimus iste Dux, eos ita repressit, ut alios vicerit, alios ad deditioem coegerit. Est tam addictus omnium virtutum generi, ut nunquam ociosus videatur, suisque prodesse maximè cupiat.

HENRICVS III. Christianissimus Francorū, & Polonorum, Rex regni administrationem suscepit, post mortem fratris Caroli noni, anno salutis 1574. Nam in Polonia certior factus de fratris interitu, in Galliam quā primum properat: id quod videre licet in libris de ea re impressis. Plures Galliarū primates, obuiā ierūt, vt eius maiestatem salutarent, eique de tam scelici & pernecessario Gallis aduentu, summē gratularētur. Augustæ Taurinorū exceptus fuit valde humaniter à duce Sabaudiarū & illustrissima Margarera, vbi quasdam vrbes transalpinas Duci reddidit. Ibidem aliquid propositum de componendis Gallicis tumultibus, sed frustra, magno Reipublica damno. Interea Dux Mompenserius princeps virtute clarus, nonnullas vrbes, in regione Pictorum, expugnatione capit. Rex Lugdunum venit, magno Lugdunensium applausū & ouatione, sub finem Augusti, vbi edictum constituit, quo quidem his ignoscit, qui tempore fratris sui Caroli noni arma ceperūt inimica, promittitque, si sibi obediunt, securum in priuatas eorum domos reditū. Fuit sacratus in vrbe Rhemorū, ab illustrissimo Cardinale Guisio, eius loci Archiepiscopo, 13. Februarij. 1575. & 15. die eiusdem mēsis nobilissimam Ludouica Lotharenā clarissimi Comitis Vaudemontij filiam, sibi matrimonio iunxit. Cūque toto hoc anno, omnia belli incendio flagrarent, & miserē populus à militibus vexaretur, huic humanissimus Rex opem tulit, Pacificationis Edicto publicato Lutetiæ 14. Maij 1576. Deum precemur vt tātus Rex diutissimē Galliarū cōseruetur, viuatq; annos Nestoreos.

LVDVICA Lotharena, clarissimi Comitis Vaudemontij filia, Christianissimi Francorum & Polonorum Regis Henrici tertij vxor, tantūm præstat ceteris omnibus heroinis formæ admirabili & prope diuina elegātia, quantā animi sublimitate nobilitate, morūque & grauitate & humanitate plusquā insigni.

IOANNES Antonius Bayfius à secretis Regij cubiculi, oriundus à stirpe doctorū hominū nobilis Bayfiorū familiarū, ex Andegauenſi prouincia, egregius poeta Græcus, Latinus & Gallicus, inter primos fuit qui tetrum illud ignorationis monstrum fugans è Gallia, introduxit veterē illam ac iucundā Græcorum ac Latinorū Poesin, mensuramque carminū, cum orthographia metris accommodata: idque ad cōmunem Musices vsum. Et vna cū Petro Ronfardo & Remigio Bellaquæo (qui vno fere tēpore tanquā ex equo Troiano, vt fertur, è schola Io. Aurati prodire) Callimachum, Pindarū, Horatium, excitauit è mortis caligine. Immensæ suæ doctrinæ & eruditioni indicio sunt eius op̄era, edita & edenda. Viget adhuc Parisiis scribens perdocta poemata, quæ breui editurus est in lucem.

BERNARDVS Girardus Dominus de Haillan. à Secretis Regis, & eiusdem Historiographus, elegāter scripsit Gallico idiomate historiam regum Fraciæ, ab eorū origine ad Carolum vsque eius nominis septimū, antea fere mendosam, ob assentionem Gallicorū scriptorū erga suos reges, & incuriā externorum, aut eorundē male affectum in nostrates animum: seu certe propter æmulationē aliquam, qua detrahebāt nationi Gallicæ. Veritatem (oculū historiæ) pro scopo habuit, ad quā omnē suam ita retulit industriam, vt (quando de Regibus, ministris, magistratibus & subditis sermonē instituit) deprimat ea quæ digna vituperio sunt & reprehensione, & efferat quæ laudem in iis cōmereri iudicauit, Virtutis præmium suum, hoc est laudem, vitio vituperationem deferens. Neque vnquā regibus suis & nationi proptiē adularus est, ne mutilatā aliqua parte faceret historiam suam. Ideoque veri & integri Historici nomē adeptus est. Scripsit & alia pleraque Latine & Gallicè, cū numerosa tum soluta oratione: quæ omnia digna lectione sunt, & præcipue is liber qui de Statu & successu rerum Gallicarum inscribitur.

FRANCISCVS Belleforestus Comming. ob editionem Cariaidos, Tragicarum enarrationum, Cōcionum militarium, Historiæ vniuersi orbis, Cosmographiæ, Annalium Franciæ, & innumerorum aliorum operum quę edidit, iure dici potest Ornamētum linguæ Gallicæ. Nec minus hunc mirabilem reddit summus in dicendo lepos, quam eius labor assiduus. Scripsit enim (cum vix annum ætatis suæ quadragesimum attigerit) plura volumina quam quiuis alius, & scribit quotidie. Catalogum suorum operum habebis in Bibliotheca Gallica Antonij Verderij.

ANDREAS Thevetus, Engolismensis, Cosmographus Regius, terras veteribus & neotericis ignotas perlustravit, cum nullus antea fuisset ausus optare, ne dicam aggredi nauigationem vltra nostrum Tropicum. Atque hoc iter susceptum ad quatuor mundi partes per spatium 17. annorum persecutus, Cosmographiam construxit, in qua mira refert: quod opus excusum est in folio & in duos diuisum tomos, Parisijs apud Petrum Lhullier, & Gulielmum Chauldiere.

PETRVS Primaldayus, Andegauenſis, Scutifer, dominus à Primaldaya & Baſtea, Academiam Gallicam ſcripſit in qua per Dialogum non minus doctè quam ornatè de recta morum informatione, ac de ratione bene beatèque viuendi in quouis vitæ genere diſputat. Atque huius operis beneficio debet in eorum numero conſtitui qui ſua ætate floruerūt in bene dicēdo. Eoque maiore laurea dignus eſt, quod armis dat operam & literis. Prior huius Academiæ pars tam ſcèliciter excepta fuit ab omnibus iis qui fauent literis; vt motus fuerit ad editionem alterius partis, quæ ſimul typis mandata eſt.

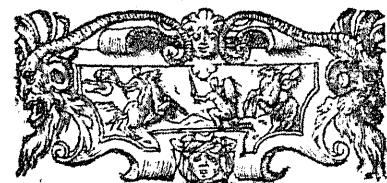
ANTONIVS Verderius, Scutifer, dominus Vallispruatiæ & Luriaci, Regis conſiliarius & Ærarij Regij apud Lugdunenſes Antigraphæus, oriundus ex Verderiorum familia Foreſienſis prouinciæ; orbatus cum eſſet patre menſes tres natus, Mater eius nomine Omniſancta Terraſſa, curauit poſtquam grandior euasi paulò, vt inſtitueretur in literis: in quas tam amico fuit animo, vt nihil præter virtutem & ſciētias amplecteretur. Magna fuit ſuorum expectatio de illo: & niſi rei Familiaris adminiſtrationem ſuſcepiffet, vxorem ducens annum agens duntaxat xix. dici non poteſt quantos fructus percepiffet. Quamuis ab eo tempore literarum ſtudia commiſcuit cum diſciplina militari & publicorum munerum adminiſtratione: nec parum profuere vigiliæ ſuæ, ex quibus ſcripta permulta emanarunt: videlicet, Poemata Gallica, Proſopographia, Variæ lectiones, in Ariſtophanis Plutum comment. Bartholomæi Tegij reſponſa, Bibliotheca Gallica, Imagines deorū qui ab antiquis colebantur, partim ex Italico ſermone in Gallicū verſæ. partim de propria induſtria adauctæ, & alia pleraq;. Habet etiā præ manibus Senecæ philoſophi omnia opera in Gallicā linguā verſa, cum annotationibus & ſcholiis, quæ breui in lucē editurus eſt.

IOANNES Gorreus Parisiensis, Doctor Medicus, Latine scripsit Definitionum Medicarum libros x x i i i. literis Græcis distinctos, & iuxta Alphabeti ordinem. Ex Græco etiam Hipocratis Iusiurandum, De arte, De antiqua medicina, De medico, Latina ciuitate donauit. Vitam cum morte commutauit non multo postquam Christianiss. Henricus i i i. Regni Franciæ suscepit gubernacula. Quantæ doctrinæ erat testantur nonnulli versus Iacobi Greuini eius discipuli in limine Poematum Theriacan, & Alexipharmacan Nicandri Poëtæ Græci ab eodem Greuino è Græco versibus Gallicis expressorum & eidem Gorreo dicatorum.

LAVRENTIVS Ioubertus, Valentinus Delphinus, Medicus Regius, post obitum Gulielmi Rondeletij professoris Regij & Cancellarij in schola Monspeliensi, in huius locum successus est, tanquam omnium qui tunc ibi degebant dignissimus: quod munus exercet hoc tempore: nec minus celebratur eius experientia in re medica, quam doctæ & exquisitæ illius Lucubrationes quas edidit tam in Latina quam vernacula lingua. Has videre licebit in Bibliotheca Gallica.

APPENDIX

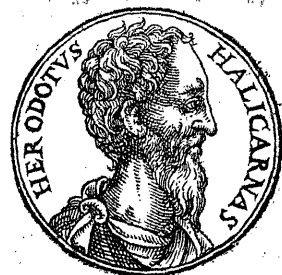
A P P E N D I X
ALIQUOT IMAGINVM
ANTIQUARVM.

GVLIELMVS ROVILLIVS
LECTORI.

Hoc nostro qualicumque Iconum Promptuario ferme ad exitum perducto, oblata nobis fuerunt pauca aliquot Illustrium virorū, qui iam dudum emicuerūt, effigies. Quas, quòd pauca admodum essent, nonnullis aliis, prout nobis diligenter inuestigantibus reperire licuit, augere conati sumus. Eas ergo sub finem huiusce de Iconibus Libelli, velut additamentum, Benevolentia tua offerimus. Quibus interea frui poteris: dum proxima editione singulas, ordine suo, ac tempore quo illustres illi viri floruerunt, inseri ac disponi, Deo auxiliante, curabimus.

Ttt 5

HIPPOCRATES domo & genere Doriensis, vrbe Cous, Heraclidæ & Phænaretis filius, natus est primo anno LXXX. Olympiadis, anno scilicet mundi 3505. vt computat Funccius. Vir ingenio summus & dignus qui medicinæ præcepta, sparsa vndique & dissipata, primus in ordinem redigeret, diuinisque suis scriptis illustraret: in quibus nullum est verbum, quod non ex penetralibus naturæ depromptum, & profunda sapientia imbutum esse videatur. Populares suos Græcos tanto est amore prosequutus, vt ad Artaxerxem Persarum regem, quamuis maximis donis ab Hystanide Hælespontiorum præfecto euocatus proficisci noluerit. Mortuus est Larissæ, post Democritum, annos natus centum & quatuor: vel vt alij referunt centum & nouem. Honores eisdem cum Hercule à grata Græcia obtinuit, quod venientem ab Illyriis pestem prædixisset, eique malo per discipulos suos occurrisset, vt Sabellicus scribit libro decimo, capite octauo. Statua ei posita, capite tecto pileo. Filios reliquit Thessalum & Draconem.

HERODOTVS Halicarnasseus (vt auctor est Suidas) claroque apud suos genere ortus, quem Cicero libro secundo de Legibus patrem historiæ appellat, anno mundi 3522. vt supputat Funccius, Græcè scripsit historiã libris nouem, quorū quilibet Musæ nomine inscribitur. Cæpit à Cyro Persarum rege, vt scribit Volater. lib. 15. Anthrop. Fuit omnibus tyrānis infensissimus. Quare cum patriã à Lygdamo tyranno videret occupatã, secessit in Samum: eoque extrincto, quū ad suos rediisset, inuidiæ obnoxius factus, spontè Thuriū Atheniensium coloniã in exiliū profectus est, vbi etiã mortuus esse dicitur & sepultus. Plinius asserit lib. 12. cap. 14. eū Thurij historiã scripsisse: & quidẽ Ionicè eam confecit, laxior Thucydide. Quapropter hunc Linius, illum Sallustio, Quintilianus comparat.

THEOPHRASTVS Eresius Aristotelis discipulus fuit, magistrū imitatus est, & in Physicis multa scripsit: præsertim verò doctissimos illos commentarios de plātārū historia & causis. Plurima sortitus est nomina: primū enim Tyrtamus appellabatur: deinde Euphrastus est appellatus, & postremò Theophrastus, ob oris & eloquētię suauitatem propemodū diuinam. Hic Peripateticorum doctissimus & eloquentissimus fuit, Aristotelis præceptoris in schola successor, quiquidem dicere solebat, doctum hominē ex omnibus solū, neque alienis locis peregrinū esse, neque inopem amicorum. Habuit discipulos ad duo millia. Opera eius à Diogene commemorantur. Floruit anno mundi 3645. Excessit è vita admodum senex. Vide Laertium, Suidam, & Strabonem.

ÆSCVLAPIVS Apollinis filius fuit, cui plerique inuentū medicinę referūt acceptū: at potius Apollinem eius patrem, primum esse qui medicinę vsum attulerit dicendum est, vnde meruerit deitatem: idcirco dicit Ouidius libr. 1. Metamorph.

*Inuentum Medicinã meum est, opifexque per orbem
Dicor, & herbarum subiecta potentia nobis.*

Sed filius qui Romã adductus fuit, anno mundi 3573. vrbis 461. in ea adeo excelluit, vt mortuum Hippolytū fingatur ad vitam reuocasse, & Androgeum Minois filium, ab Atheniensibus interfectum, vt recitat Propertius lib. 2. Hic fulmine ictus perit, quod medicinę arcana discipulos docere nolisset: vnde ars medica per quadringentos annos, vsque ad Hippocratis tēpora (qui eam erexit) intermortua, magno hominum detrimento, iacuit.

TITVS Liuius nobilis historię Romanę scriptor, patria Patavinus, natus est anno ab vrbe condita DC. XCIIII. anno mundi 3095. Hęc Caius princeps tanquã verbum infestatur: Pollio verò tanquam Patavitatem redolentem. Quintiliano maximè laudatur, eumque Herodoto comparat, in cõcionibus præsertim: suadetque pueris ediscendum, vt Ciceronis imitator. De hoc Hieronymus ad Paulinũ sic scribit, Ad T. Liuium lacteo eloquentię fonte manãtem, de vltimis Hispanię Galliarumque finibus, quosdã venisse nobiles legimus, & quos ad cõtemplationem sui Roma non traxerat, vnius hominis fama perduxit. Habuit illa ætas inauditũ omnibus seculis celebrandumque miraculum, vt tantã urbem ingressi, aliud extra urbẽ quærerent. Excessit Paduę, anno quinto imperij Tiberij, ætatis autem 70. mundi, 3983. salutis nostrę, 21.

DIOSCORIDES Anazarbeus Medicus, magnę existimationis, Marci Antonij & Cleopatrz familiaris fuit. Scripsit plura ad medicinã maximè spectãtia: libros 5. de medica materia & vnum de lethalibus venenis; eorumque præcautione & curatione: deque notis quę morsus ictusue animalium venenum relinquentium sequuntur, & eorum curatione. Eiusdem extant à capite vsque ad pedes libri duo Gręci, in Bibliotheca Augustę Vindelicorũ, libri duo de medicamentis simplicibus paratu facilibus, secundum morbos & affectus corporis digesti, extant etiã manuscripti Gręcè in Bibliotheca Augustana, quos Ioannes Moibanus medicus transtulit, & opus propter ipsius immaturam mortem, nondum absolutum Conradus Gesnerus perfecit. Additæ sunt annotationes & Gręcus contextus. Dioscoridis item & Stephani Atheniensis medicorum Alphabetum Empiricum Gręcè manuscriptum aliud à paratu facilibus Dioscoridis, extat apud Gasparum Vuolphium medicum. Feruntur & multa alia Dioscoridis. Floruit circiter annum mundi 3918.

CORNELIVS Celsus vir doctus scripsit de Arte Rhetorica, de rerustica & de medicina. Verum ad nos tantum eius medicina peruenit oratorio modo conscripta. Volaterran. lib. 14. Sub primis Cæsaribus vixit, quo tẽpore Latini sermonis puritas & elegantia effloruit. Ius ciuile & Philosophiam monumentis illustrauit: rei militaris, & rei rusticę libros edidit: qui & dignus (vt ait Fabius) vel ipso proposito, vt eum illa omnia tenuisse credamus. Columella scribit eum fuisse nõ solũ agricolationis, sed etiam vniuersę naturę prudentẽ. Fabius Quintilianus in Rhetoricis quamuis artis æmulus Celsum perstringat, tamen ipsa veritate coactus, eruditum virum appellat libro nono, & sequenti sic tradit, Scripsit nõ parum multa Cornelius Scepticos securus, non sine cultu ac nitore. Plinius verò sæpẽ Celsum inter authores retulit, in indice librorũ qui primus inscribitur. Apud Marcellum Empiricum autem, quædam Epistolę Celso falsò tribuuntur.

STRABO Amaseus Philosophus, insignis Geographus extitit, qui temporibus Augusti & Tiberij claruit. Scripsit commentarios Geographicos, qui etiam hodie omnium manibus tenentur. Huius Geographicorum libri septemdecim, olim vt putatur, à Guarino Veronensi, ac Gregorio Tifernate Latinitate donati fuere, ac denuò à Conrado Heresbachio recogniti, ac plerisque locis, de integro versi fuere. Epitome etiam eorũdem librorum, incerto authore, in Latinum sermonẽ è Græco conuersa, Hieronymo Gemusæo interprete. Opus excusum est Basileæ, in officina Curionis 1539. idem Gręcè excusum Venetiis apud Aldum 1516. & Latinè ibidem 1511. Basileæ, Gręcè & Latinè è regione duabus columnis. Idem rerum Geographicarum libri 17. à Gulielmo Xylandro recogniti & emendati & ab eodem in sermonem Latinum transcripti, adiectis annotatiunculis ibidem editi fuere anno 1571.

PHILO Iudæus Philosophus fuit clarus, Alexãdriæ natus, disciplinisque omnibus eruditus, & in nostra & Græcorũ philosophia bene versatus: eloquentiæ autem Platoniciæ tam diligens æmulator, vt illud vulgò de eo iactaretur, ἢ πλατων φιλων, ἢ φιλων πλατων, id est, aut Plato Philonissat, aut Philo Platonissat. In diuinis autem legibus, & patriis institutis quantus fuerit, ex his quæ nobis librorum suorum tradidit monumētis, indicatur. Temporibus Caij, quanta acciderint Iudæis mala, voluminibus absoluit, quibus & suam legationem, pro Iudæis, apud Imperatorem retulit, quam obiit, sub Pontio Pilato Iudææ præfecto, anno mundi 3993. Christi, 31. triennio antè quàm pro peccatis nostris pateretur. Iosephus huius legationis meminit libro 18. Hunc Porphyrius quoque libro quarto, magnis laudibus est profecutus.

SENECA natione Hispanus fuit, patria Cordubæsis, Academicus Philosophus & Neronis præceptor: à quo diuitiis ingentibus auctus, quum in Pisonianæ cõiurationis suspicionem venisset, eiusdem iussu incisus venis, mortem obiit, anno ab vrbe condita 818. Christi 68. mundi 4030. Fuit & alter Seneca tragicus Poëta, cuius fabulæ decem ad nos peruenierunt. Vtriusque meminit Sidonius Apollinaris ad felicem,

*Non quod Corduba præpotens alumnis
Facundum ciet, hic putes legendum,
Quorum vnus colit hispidum Platona,
In cassumque suum mouet Neronem:
Orchetram canit alter Euripidis,
Victum fecibus Aeschylum sequutus,
Aut plaustris solitum sonare Thespina,
Qui post pulpita trita sub cothurna
Ducebant olida patrem capellæ.*

PLINIUS secundus Veronensis, temporibus Vespasiani vndecimi Romanorũ Imperatoris vixit, cuius negotia administrabat, anno mundi 4032. Christi 70. Noctibus verò & succisuis (vt ipse inquit) temporibus opus de rerum natura cõscripsit, vnus omnium parcissimus temporis. Perit in mōtis Vesuuij incendio, dum eius causam indagare & curiosius inuestigare cupit, circiter annum ab Vrbe condita 832. Eius vitam diligentius narrat sororis filius Cæcilius Plinius, cuius extat liber Epistolarrũ, & Panægyricus, Traiano Cæsari dicatus, quo illi gratias agit Cõsul ab eo factus. Quintiliani filiam dote iuuit, & Martialem Poëtam secedentem viatico profecutus est, vt ipse testatur in epistolis. Volater. lib. 18.

IOSEPHVS Iudæus conscripsit Græcè antiquitatis Iudæorum historiã libris viginti, ab exordio mundi vsque ad decimum tertium annum Domitiani: bellũ verò Iudaicum cum Romanis gestum scripsit libris septem: anno ab vrbe condita, 845. vt ipse docet in peroratione antiquitatum: Nonio Aspreana & Flauio Clemente consulibus, anno mundi 4057. Christi, 95. quo tempore agmina Hæreseon exorta, Menandro Simonis Magi discipulo, & Cerintho quodam, autoribus. Quin & Ebionæi eo ipso tempore exorti sunt: de quibus Irenæus scribit lib. 1. cap. 21. & sequentibus.

IUVENALIS Aquinas, Poëta insignis, discipulus fuit Frontini Grammatici, qui quidem scripsit quinque libros satyrarum, sed non inveniuntur, quod eorum iactura sit facta, exceptis sexdecim satyris, in lucem ubique editis, propter magnam authoris celebritatem, in eo versus genere, in quo, Lucilio cæterisque Poëtis Satyricis, qui ad hoc vsque tempus fuerunt, longè acrior fuisse palàm est omnibus. Vixit tempore Martialis, cum quo maxima ei intercessit familiaritas. Obiit in Ægypto 80. annis natus, floruitque circiter annum mudi 4060. & Christi 100. Vide Gesnerum in sua Bibliotheca.

GALENVS Pergami natus, patre Nicone insigni geometra & architecto diuite, cuius præceptor fuit Pelops, ut ipse testatur libro quarto de Locis affectis capite 7. & in libr. de Atra bile. Vixit Romæ temporibus Traiani, Cômudi & Antonini Pij Imperatorum anno mundi 4100. salutis verò humanæ 140. Plurima scripsit in Geometria, Dialectica, Rhetorica, Philosophia, maximè vero in Medicina. Itaque Auerroes in S. Collect. illum omnibus medicis anteferre non dubitavit. Vixit annos 70. secundum Suidam: alij 140. annos asserunt, ut testatur Cælius lib. 16. Antiq. lect. cap. 40. In patria tandem fatis cessit.

ORIGENES Damascenus vixit tempore Sèveri Imperatoris circiter annum mundi 4160. & Christi 210. Erat tanta doctrina cumulatus, ut omnes eum admirarentur tanquàm in omni literarum genere consummatissimùm, Quod ad Theologiam attingit, quantum in ea valuerit testatur eius scripta, & Commentarij in magnâ partem veteris & novi Testamèti. Si plura de eo, Lector videre voluerit, consulat Tritemij librùm de Scriptoribus Ecclesiasticis, legatque vitâ eius quæ est in principio eius operum quæ Lutetiæ edita fuere, annò 1574. Poterit etiam videre Bibliothecam Gesneri.

TERTVLLIANVS, Afer, Centurionis proconsularis filius Theologus primus Christianorùm, qui Latine scripserunt, multa opuscula conscripsit, maximo eloquentiæ splendore, in quibus indicat, animâ immortalem quidè esse, sed eam effigiatum corpus esse contendit, neque hanc tantùm, sed ipsum etiâ Deum corporeum esse dicit, licet non effigiatum, neque tamen hinc hereticus creditur esse factus. Fuit acris & magni ingenij, ut pote qui res diuinas & humanas probè calluerit. Docuit enim, in maxima celebritate Rhetoricam apud Carthaginenses. Huius scripta beatissimus martyr Cyprianus in tanta veneratione habuit, ut nullum, sine eorùm lectione diem preteriret. Scripsit de Patientia Dei lib. vnũ. Aduersus Praxeã lib. 1. contra Marcionem libros. 5. contra Iudæos lib. 1. Contra omnes hæreses libr. 1. De proscriptionibus hæreticorùm lib. 1. Aduersus Hermogenem. Contra Valentinianos. De carne Christi. De resurrectione carnis. De corona militis. Ad martyres. De poenitentia. De velandis virginibus, De habitu muliebri, & alia plurima. Floruit anno mundi 4171. Christi verò 209. sub Severo Imperatore.

D. AMBROSIVS in Gallia sub Cōlantij imperio natus fuit, patre Symmacho, præfecto Galliar. Infanti in prætoria domo dormienti, apes circaos visæ sunt oberare: patrē, impubes amisit, inde cum matre & sorore Marcellina Romam profectus ibi studiis sese addixit: & tandē causas agere cœpit. Mox à Probo prætorij præfecto, consiliorū & gubernationis socius fuit adscitus. Consulari postea dignitate insignitus, ad regēdā Liguriā missus est à Probo. Mortuo Auxentio Mediolanēsi Episcopo, fuit is à populo, Episcopus electus: renuit illud munus: sed Imperator populi electione delectatus, eā confirmar. Elegitur in Episcopū, anno Christi 378. sub Damaso Papa. Plurima scripsit: contra omnes fere hæreses acriter pugnauit. Præfuit Episcopatu, annis 22. obiit anno Christi 400. Arcadij & Honorij tertio, senex admodū. Claruit sub Theodosio Imper. anno dñi 380.

D. AVGVSTINVS, matre Monica, patre Patricio in citate Thagustensī natus, Christianus quidē, sed mediocri fortuna. In pueritia à matre de Christo institutus est, sed baptismus dilatus. Apueris ludū frequentauit, præceptore Manlio Theodoro. Manichæorū opinionem diu sectatus est. Romæ docuit Rhetoricā: inde Mediolanū accersitus, sensim à Manichæis defecit, cū Ambrosij cōciones diligēter audiret, & ad religionem Christianā transit, & suscepit baptismū cum Alipio, & naturali filio Adeodato, natus annos 33. post Maximi tyranni mortem. Domū inde in Africā rediit, & in agris suis vixit. Mox Hipponensis ecclesiæ præbyter à Valerio ordinatus, & tandē etiā eius coepiscopus. Eo mortuo ad Episcopatū euectus est, quē sanctissimè & factis & cōcionibus & scriptis administravit. Cōtra hæreticos accerrimè disputavit. Donatistarū secta multū ei negotij exhibuit: cū mulieribus, ne cognatis quidē, ppter suspiciōē, nō habitauit. Vestitu mūdo, mēsa frugali utebatur, & vino. Tandē præfente Possidonio & aliis piè in Domino obdormiuit, cū vixisset annos 76. anno mūdi 439. Christ. 434. in ecclesiastica fūctione 40. Huius vitā Possidonius Calamēsis episcopus descripsit.

PAVLVS Aegineta, mirabili ardore discendi percitus, difficillimas peregrinationes sustinuit, vt medicam artem cognosceret. Libros reliquit in medicina, non sua inuentione, sed Galeni imitatione, cuius veluti simia dici potest. A Ioanne filio Serapionis allegatur simpliciter Pauli nomine, & similiter ab aliis Medicis. Scripsit lib. 7. Græcos, collatione vetustorum exemplariū restitutos, & quibusdam in locis auctos, per Hieronymū Gemusceum impressos Basileæ, qui fuerunt versi à Ioāne Guinterio Andernaco, & ab Albano Tornio, quos prior commentariis illustravit. Aeginetæ libros Henricus Stephanus, cum aliis præcipuorum medicorum libris excudit. Floruit anno mundi 4398. salutis 439.

ACCVRSIVS natione Florentinus, iuris consultissimus, fuit. Azonis Doctoris discipulum fuisse eum perhibetur, qui cum admirabili ingenio, & multarum rerum cognitione, valeret, Reipublice moderandae maximè idoneus, vniuersum iuris Ciuile corpus, primus glosis ornauit & explanauit. Huius autem libros semper imprimendos curauere docti, vbiq̄ue fuit excusum corpus Iuris, cum glosis & commentariis: eaque de causa omnium Iurisconsultorum celeberrimus existimatur, utpote qui primus Ius Ciuile interpretatus fuerit. Floruit is anno salutis 1236. ut ipse in Autetica testatur. Scripsit etiam super instituta.

DINVS Mugelanus Iuris vtriusque peritissimus, tanta fuit animi solertia, ut omnes suae aetatis Iurisconsultos superasse creditus sit. Fuit acutus & eloquens in dicendo, disputando & decidendo: & idcirco eleganter & copiose totum ius Ciuile, multis scriptis, exposuit & clarius legum studiosis reddidit. De mandato Bonifacii Papae VII. primus eleganter, post Archidiaconum, scripsit super 6. Decretalium lib. 1. super Codice lib. 10. super ff. veteri lib. 24. super ff. nouo. libros 12. super ff. Infortiato lib. 14. Consilia multa lib. 1. super Titulum de actionibus in Institutis. Super titulum, De regulis Iuris, & infinita alia quae non reperiuntur. Floruit anno salutis 1300.

ALBERTVS Magnus, natione Teutonicus, patria Sueuus, ex Laugingē oriundus in Academia Parisiensi encyclopediam ac praesertim Theologiae scientiam hausit, quam disseminauit postea in Germania. Fuit & alius eiusdem nominis, propter eruditionem, natione Patauinus. Prior fuit Episcopus Ratisponensis, qui Episcopi officio integerrimè aliquot annos functus, tanta dignitate sese tandem sponte exiit, ut animae salutis magis vacaret. Itaque Coloniam reuersus ad suos, cucullam induit, & ibi usque ad finem vitae, docendo & scribendo perseverauit. Scripsit multa & penè infinita opuscula, Summam Theologiae lib. 4. super sententias lib. 4. De quatuor coeuis lib. 1. De homine: de bono: de vita spirituali: in officium Missae: de corpore Christi: de muliere forti: de multiplici timore: de laudibus sanctae Mariae: defensorium mendicantium, & multa alia. Obiit sub Rodulpho Imperatore, anno domini 1280. Coloniae sepultus.

NICOLAUS de Lyra natione Anglus, monachus Franciscanus, in Theologia valde eruditus fuit, multaque scripsit ad Christianam pietatem promouendam, ut ex eius scriptis facile cuius Theologiae studio constare poterit. Hebraicam linguam is perfecte calluit: fuit ingenio prompto, nec minus conuersatione quam scientia venerandus. Eius opera omnibus sacrae scripturae discere cupientibus, necessaria esse, nemo melius nouit, quam qui se in eorum lectione exercitauit. Sunt qui eum ob verborum simplicitatem contempnendum existimant, sed si res ipsas, non verba isti detrectatores spectarint, non dubium est quin ab eis maximè laudetur. Scripsit super sententias lib. 4. In Genesim ad literam lib. 1. In exodum: in Leuiticum: in Numeros: in Deuteronomium: in Iosue: in Ruth: in Paralipomenon: in Esdras & Neeamiam, in Tobiam: in Iudith: in Ester. Claruit temporibus Ludouici Imperatoris 4. & Ioannis Papae vicefimi secundi anno domini 1320.

BARTOLVS Sentini in Umbria natus, Iurisconsultus fuit perspicacissimus, qui in omnibus Italiae gymnasiis exactae doctrinae documenta reliquit. In studendo erat valde assiduus, laboris patiens, sobrius. Quare voluptates omnes ad eum seuerè reiecerat, ut ne horula quidem extra naturae necessitatē studiis subtraheretur. Eam seueritatem etiam retinuit in condemnandis fontibus, cum rerum capitalium iudiciis praesesset, ut reum furti nec ritè confessum & in fontem, praecipiti sententia supplicio affecerit. Ob id inuidiae plebis obnoxius, ut hominum confortium fugeret, in quendam villam se recepit, studiorum gratia, è qua demum egressus, aequales suos doctrinae firmitate, & mira iudicij constantia superauit. Obiit Perusiae, quadragesimo sexto aetatis suae anno. Domini 1355.

BALDVS, honesta Ubaldui gente Perusiae natus, Bartholum praepceptorem habuit, quem ingenij subtilitate & varietate doctrinae superauit. Huic tamen multa conuolenti, inuertentique stabilis scientiae constantia deerat. Ioannes Galeacius Vicecomes, cum Ticini Gymnasium conderet, magnis praemiis eum euocauit. Peruenit ad longuam senectutem, & annos natus septuaginta sex, fato functus est, paulò antequam ille princeps, moreretur. *Scriptit super Codice lib. 9. super ff. veteri libros 24. super ff. nouo, lib. 12. super ff. Infortiati lib. 14. super Institutis lib. 4. De usu feudorum lib. 1. Super Autenti. lib. 1. super 2. Decretalium lib. 1. Additiones speculi, lib. 1. consilia multa, lib. 1. & alia complura. Scriptit commentarios, super totum corpus iuris ciuilib. Item practicam Lugduni impressam, & Margaritam seu Repertorium. Baldi lectura accuratissime edita sunt, cum annotationibus, nouis summaris & Indice, Venetiis apud Iuntas 1572.*

PAVLVS de Castro, Iureconsultus celeberrimus, multa conscripsit ad leges pertinentia, stylo non minus eleganti quam utili, quibus, vir admirabilis suae eruditionis & prudentiae testimonia omnibus clara exhibuit. Ius docuit, in omnibus ferè claris Italiae Academiis. Scripsit super Codice lib. 9. super ff. veteri lib. 24. Consilia elegantissima, singularia, & opus Consiliorum in duo volumina partitum, cum pluribus aliis comèrationibus composuit: ut posteritati, singulari beneficio, & propensa in studiosos omnes, voluntate, sese profuturum aliquando gloriaretur, quemadmodum ipsis profuit qui eodem seculo vixerunt. Scripsit etiam super ff. nouo libros duodecim: super ff. infortiati, libros quatuordecim: super Institutis lib. quatuor. Citatur quoque repetitio eius in 1. ff. ver. de iudiciis, l. si de vi. Consilia eius ab erroribus vindicata & additionibus, nouisque rerum notabilium summis, supra priores editiones feliciter aucta, studio & opera Leonardi à lege, Venetiis impressa sunt 1570. in folio, & anno 1571. Claruit anno reparatae salutis humanae 1437.

ZABARELLA natione Parauinus, Roma. ecclesiae Cardinalis presbyter iuris pontificij consultissimus, vnde amplissimam dignitatem suam exornauit, ut prelatos decet, erat maximo ingenio & doctrina praeditus, cuius specimen frugiferum edidisse eum, ipsius scripta satis testantur. Floruit circiter annum Domini 1443.

INDEX SECVNDAE PAR-

tis huius operis, ordine Alphabeticodigestus.

A bsmarus Imper. 116	Albia Terentia 27	Angelus Politianus 20
Adolfus Imper. 176	Alexander de Medicis 242	Anna Caroli VIII. & Ludouici XII. vxor 223
Adrianus VI. Pontifex 227	Alexander Imp. 137	Anna d'Est 283 & 285
Aelia Petina 18	Alexander Tartaginus 202	Anna Ferdinandi Hungariae Regis vxor 234
Aelius Adrianus Imper. 38	Alexander VI. Pontifex 215	Anna Philippi Hispaniae Regis coniux 278
Aelius Adrianus pater Adriani Imp. 37	Alexius 164	Annia Faustina 40
Aemilia Lepida 16	Alexius Angelus 170	Annius Tacitus Imperator 76
Aemilianus Imperator 38	Alexius Comnenus 161	Annius Verus 41
Aemilianus Tyrannus 68	Alexius minor 170	Antinous 38
Agnes 153	Alfonfus Davalus 259	Antonia 20
Agrippa minor 14	Amalafuntha 101	Antonia minor 15
Agrippina Claud. Cas. vxor 21	Amurates I. 186	Antonius Augustinus 289
Agrippina Germanici vxor 11	Amurates II. 196	Antonius Borbonius, Vindocinensis Dux 262
Agrippina Tyberij Imper. vxor 6	Amurates III. 287	Antonius Leua 237
Albertus Durerus 248	Anastafius dictus Artemius, Imper. 118	Antonius Nebriffensis 220
Albertus Dux Austriae, Imper. 194	Andreas Alciatus 263	Arcadius Imper. 92
Albertus filius Rodolphi, Imper. 194	Andreas Barbat. 202	Archelaus Herodis Ascalonitae filius 4
	Andreas Doria 238	
	Andreas Tiraquellus 264	
	Andreas Vesalius 270	
	Andronicus Comnenus 168	
	Andronicus maior 178	
	Andronicus minor, ib. 178	

I N D E X.

Ariadna 99	Berengarius II. Imper. 136	Carolus Simplex 134
Arnulfus Imper. 135	Berengarius III. Imp. 139	Carolus V. Francorum Rex 187
Arria Fadilla 39	Bona 208	Carolus VI. ibid. m 197
Arricidia 33	Caadiga seu Tadi-ga 109	Carolus VII. 214
Athalaricus 101	Cesar Borgia 215	Carolus VIII. 284
Attila 93	C. Caesar Caligula 12	Carus Imper. 77
Aulus Vitellius Imper. 30	Caiphaz 7	Catharina de Medicis, Francorum Regina 261
Aurelianus Imper. 75	Calixtus VI. Papa 200	Catharina soror Caroli quinti Imper. 241
Aurelius Fulvius 19	Caloioannes 161	Celcus 72
Aurelius Probus Imper. 77	Canis Scaliger 182	Censorinus 73
Aurelius Quintil. 74	Carinus 78	Cesonia 13
Aureolus 63	Carlus gressus seu Crassus, Imper. 133	Cherebertus 104
Baiazetes I. 290	Carolus Aurelianensis Dux 258	Childebertus filius Clodouci 102
Baiazetes II. 206	Carolus Borbonius Dux 237	Childebertus II. 117
Balduinus filius Roberti 174	Carolus Burgundiae Dux 199	Childericus Merouei filius 96
Balduinus Flandria Comes 171	Carolus Caluus Imper. 131	Childericus II. 113
Balduinus Rex Ierusalem 160	Carolus Lothareus 293	Childericus III. 121
Balista 67	Carolus magnus Imperator 126	Chilpericus Chereberti frater 107
Barbarossa 257	Carolus Martellus 120	Chilpericus II. 119
Bartholomaeus Cepolla 209	Carolus Philippi Hispaniae Regis filius 288	Christierna 247
Bartholomaeus Coleo 199	Carolus Pulcher 183	Christiernus Daniae Rex 233
Bartholomaeus Socinus 217	Carolus quartus Bohemus, Imper. 181	Christophorus Longolius 254
Basilus Macedo 130	Carolus quintus Imperator 229	Ciriades 59
Basilus & Constantinus fratres 146	Carolus Ruinus 230	Ciriscelebes 192
Beatricina 195	Carolus Sabaudiae Dux nonus 235	Claudia vxor Francisci Valesij 228
Beatrix Caroli Sabaudiae Ducis vxor 235		Claudius Domitius Nero 22
Berengarius I. Imper. 136.		Claudius Imper. V. 16

I N D E X		
Cl. Tiberius Nero 6	Constantinus Monomachus 154	Eudocia Imperat. 158
Cl. Tiberius Tiberij Casarij pater 5	Constantinus V. 122	Eudoxia Theod. vxor 93
Clemens Marotus 251	Constantinus VI. 123	Faramundus 55
Clemens VII. Papa 236	Constantinus VII. 198	Fausta. 83
Clodio 95	Constantia 82	Faustina 42
Clodius Balbinus seu Albinus Imp. 53	Constantius 85	Felix 19
Clodoueus Dagoberti filius III	Constantius Clorus 80	Ferdinandus Aluariz, Dux Albae 281
Clodoueus primus 102	Cosmus Medices 242	Ferdinandus Hungariae ac Bohemiae Rex 234
Clodoueus III. 114	Crispina 45	Flacilla 91
Clotarius Chilperici filius 107	Dagobertus III 117	Flavia Domicilla 32
Clotarius Clodouei II. filius 113	Dantes Aligerus 182	Flavia Tiviana 46
Clotarius III. 119	Decentius 86	Fla. Claudius Imp. 74
Clotarius VII. 104	Decius Imper. 54	Fla. Claudius Iulianus Imper. 87
Cn. Domitius Enobarbus 21	Didius Iulianus Imperator 47	Fla. Domitianus Imp. 34
Cocceius Nerua Impe. 35	Diocletianus Imp. 79	Fla. Vale Anastasius Imper. 100
Conradus Gesnerus 253	Dominica 89	Fla. Vale. Leo Imp. 98
Conradus Imp. 138	Domitia Caluilla, mater Antonini Imp. 41	Fla. Vespasianus Imperator 32
Conradus II. Imp. 149	Domitia Caluilla, vxor L. Ceionij 43	Florianus Imperator 76
Conradus III. 163	Domitia Longina 34	Franciscus Aretinus 209
Constans 85	Domitia Paulina 37	Franciscus Balduinus 274
Constans filius Heraclij 112	Donatus Antonius 269	Franciscus Curtius 230
Constantina 106	Drusilla 19	Franciscus Curtius 230
Constantinus Constantis filius 112	Drusus pater Claudij Caesaris 15	Franciscus Duarenus 274
Constantinus Ducas 157	Doardus VI. Rex Ang'ie 231	Franciscus Francisci Regis Franc. filius 258
Constantinus Leonis filius 137	Eguinarius Baro 263	Franciscus Iuctinus 291
Costantinus Magnus 83	Elisabetha Austriaca 284	Franciscus Lothareus Dux Guisus 283
Constantinus minor 84	Erasmus Roterodamus 231	Franciscus Petrarca 188
		Franciscus Sfortia 247

I N D E X		
Franciscus Valeriol. 276	294	Honorius 92
Franciscus Valesius Francorum Rex 228	Henricus Francorum Rex 150	Hugo Capetus 147
Franciscus Valesius Francorum Rex 243	Henricus II. 261	Iacobus à Sabaudia 285
Franciscus Valesius II. Francorum Rex 282	Henricus III. Rex Frã. 296	Iacobus Cuiatius 289
Fridericus Dux Austriae Imper. 203	Henricus Friderici Imper. filius 165	Iacobus Dalechãp. 276
Fridericus primus imperator 165	Henricus Imper. 138	Iacobus Hollerius 266
Frideric. II. Imp. 172	Henricus III. Imp. 148	Iacobus Siluius 267
Galeatius 205	Henricus IIII. Imp. 156	Iason Maynus 217
Galeria 30	Henricus V. Imp. ibid.	Iesus Christus natus 3
Galerius Maximus Imper. 80	Henricus Imp. Costantinopolitanus 171	Iesus Christ. resurgens 9
Gallienus Imper. 57	Henricus Luxemb. 179	Ingenuus 62
Genfericus 94	Henricus Rex, Anglia 260	Innocentius VIII. pã. 213
Germanicus 11	Heraclionas 110	Ioanna Albretia 262
Gisla seu G'sela 149	Heraclius Costãt ibid.	Ioanna ferdinãdi Hispana. regis filia 222
Glaphyra 4	Heraclius Imp. 108	Ioãnes Argeterius 270
Gordianus Imp. 52	Hercules Estensis 239	Ioãnes Austriacus 288
Gordianus minor 53	Hercules Franciscus Valesius 295	Ioãnes Boccatus 188
Gotfridus Bolionius 160	Herennianus 71	Ioãnes Calabriae & Lotharingie Dux 204
Gotfridus magni d'etis 151	Herodes Agrippa 14	Ioannes Dux Moscouia 281
Gregor. XIII. Papa 292	Herodes Antipas 8	Ioãnes Fernelius 267
Gulielmus Budaus 231	Herodes Odenat. 66	Ioãnes Francorum rex 184
Gulielmus Rõdeletius 271	Herodias 8	Ioãnes Galeatus 189
Helenamater Costantini magni Imper. 80	Hieronyma Vrsina 255	Ioãnes Iacobus Trinius 224
Heleonora friderici Imper. vxor 203	Hieronymus Butic. 226	Ioãnes Manuelis filius 198
Henricus Albretius Rex Navarrae 256	Hieronymus Cagnolus 265	Ioannes Maria Mediod. Dux v. 189
Henricus Borbonius	Hieronymus Cardanus 268	Ioãnes Paleologus 185
	Hieronymus Sauonrola 212	Ioannes Stadius 291
	Hildegrandis 126	Ioãnes Stafflerus 248
	Hippolitus Salvia. 271	Ioannes Zimisces 143
		Iole 172

		I N D E X.	
Iouianus Emp.	87	Libussa	167
Irene	123	Licinius	82
Ifacius Comnenus	157	Licinius minor	84
Ifabella Caroli quinti		Linia Drusilla	5
soror	233	Linia Horestilla	13
Ifabella Caroli quinti		Linia Medullina	17
uxor	229	Lollia Paulina	13
Ifabella Philippi Hiff.		Lollianus	60
Regis uxor III.	279	Lotharius Francorum	
Ifacius Angelus	168	Rex	142
Iudas Iscariotes	10	Lotharius Imper.	129
Iudith Ludowici Pij		Lotharius II. imp.	163
Frac. Reg. uxor	127	Lucilla	44
Iulia	49	L. Annius Antoninus	
Iulius Caesar Scaliger		Commodus Imp.	45
268.		L. Annius Antoninus	
Iulius II. Papa	225	Verus	44
Iulius III. Papa	246	L. Otho	27
Iulius Maximinus Im-		L. Seionius Commo-	
perator	52	dus	43
Iunia Claudilla	12	L. Septimius	48
Iustinianus I. Imp.	103	L. Vitellius	29
Iustinianus II.	115	Ludouica Fracisci Va-	
Iustinus Imper.	100	lestii mater	240
Iustinus Minor	105	Ludouica Francorum	
L. Aurentius Me-		Regina	296
dices	213	Ludouicus Ariost.	250
Lepida	26	Ludouicus Arnolfi fi-	
Lepida Domitia	20	lius, Imper.	135
Leo Armenius	125	Ludouicus Balbus Im-	
Leo Basilij filius	130	perator	132
Leo III.	122	Ludouicus Bauariae	
Leo Isaurus Imper.	118	Dux, Imper.	181
Leo Iunior	58	Ludouicus Caroli VII.	
Leo Maior	ibid.	filius	197
Leo X. Pont.	227	Ludouic. Crassus	162
Leonhartus Euch.	253	Ludouic. Hutinus	177
Leonora	243	Ludouicus XIII.	141
Leontius Imper.	115	Ludouicus Lotharii	
		filius Imper.	129
		Ludouicus minor	162
		Ludouicus nihili	133
		Ludouicus Pius	127
		Ludouicus Sfortia	218
		Ludouicus V.	142
		Ludouicus VIII.	166
		Ludouicus XII.	223
		Ludouicus & Carlo-	
		manni fratres	132
		Macrianus	64
		Macrianus mi-	
		nor	ibid.
		Meonius	66
		Magentius	86
		Mahometes I. Turca-	
		rum Imper.	193
		Mahometes II.	206
		Mahometus pseudo-	
		propheta	109
		Mallia Scantilla	47
		Mammea	51
		Manuel.	164
		Manuel. Palaeologi fi-	
		lius	185
		Marcellus II. pot.	272
		M. Antoninus Verus	
		42	
		M. Antoninus Muretus	
		275	
		M. Antoninus Sabelli-	
		cus	220
		M. Aurelius Alexan-	
		der Severus Imp.	51
		M. Aurelius Antoni-	
		nus Bassianus Ca-	
		racalla Imp.	49
		M. Aurelius Helioga-	
		balus Imper.	50

		I N D E X.	
M. Iulius Philippus		Maximianus	79
Imper.	54	Maximilianus Imper.	
M. S. Otho Imper.	28	216	
M. Vlpus Traianus		Maximilianus Sforcia	
Imper.	36	218	
Margareta Francisci		Maximus Pup.	53
Valesij filia	280	Mellusina	151
Margareta Herici Al-		Meroneus	96
breij coniunx	256	Michael Angelus	211
Margareta Maximili-		Michael Balbus	125
iani Imp. filia	219	Michael Calaphates	
Margareta Nauarra		152	
Regina	294	Michael Caroplastes	
Maria Aragonia	259	Imper.	124
Maria Caroli quinti		Michael filius Constā-	
Imper. soror	241	tini	159
Maria Francisci II.		Michael Paleol.	174
uxor	282	Michael Paphlag.	152
Maria Maximiliani		Michael senior	155
Imp. coniunx	216	Michael Theophili	
Maria Maximiliani		filius	128
II. Imper. coniunx	286	Moses Turca	193
Maria Othonis III.		Muleafem	257
uxor	146	Mumma Achaia	25
Maria Philippi Hiffa.		N. Atruitas IESV	
Regis uxor I.	279	CHRISTI 13	
Maria Philippi Hiffa.		Nicephorus Botania-	
Reg. uxor II. ibid.		tes	159
Marius	62	Nicephorus Imp.	124
Marsilius Ficinus	210	Nicephorus Phocas	143
Martia	48	Numerianus	78
Martia frubia	33	O. Ctania Neronis	
Martianus Imper.	97	uxor	22
Martinus Aspilcueta		Odenatus	65
273		Odetus de foix	236
Mauricius Imper.	106	Odo Franc. Rex	134
Mauricius Sena	251	Opilius Macrinus	50
Maxentius	81	Orchanes Cyrifcelebis	
		filius	180
		Orchanes Othomani	
		filius	192
		Orontius Fineus	254
		Otho I. Imper.	139
		Otho II.	144
		Otho III.	146
		Otho Saxonum Dux	
		169	
		Othomanus	180
		Paulus Apostolus	
		24	
		Paulus I. Papa	201
		Paulus III.	246
		Paulus IIII.	272
		Paulus Iouius	252
		Petronia	30
		Petrus Aloysius	255
		Petrus Andreas Ma-	
		thiolus	269
		Petrus Aretinus	250
		Petrus Bembus	252
		Petrus Depinac	293
		Petrus Imper.	173
		Petrus Rebuffus	264
		Petrus Ronsardus	290
		Petrus Victorius	275
		Philibertus Emanuel	
		Sabaudia Dux	280
		Philibertus VIII. Sa-	
		baudia Dux	219
		Philippus Doria	238
		Philippus Archidux	
		Austria	222
		Philippus Austriacus	
		Hispan. Rex	278
		Philippus Bardanes	
		Imperator	116
		Philippus Decius	226
		Philippus Deod.	166

I N D E X.

<i>Philippus Francorum Rex</i> 141	<i>Robertus Imper.</i> 191	T <i>Amberlanes</i> 190
<i>Philippus Imper.</i> 169	<i>Robertus Malatesta</i> 207	<i>Tetricus</i> 69
<i>Philippus Longus</i> 183	<i>Rodolphus Fræcorum Rex</i> 141	<i>Tetricus Iunior</i> 70
<i>Philippus Maria</i> 195	<i>Rodolphus Imper.</i> 176	<i>Theodora Iustiniani</i>
<i>Philippus Pulcher</i> 177	<i>Rodolphus II. Imp.</i> 295	<i>uxor</i> 103
<i>Philippus S. Ludouici filius</i> 175	<i>Romanus Argyropilus</i> 145	<i>Theodora Zoes soror</i> 155
<i>Philippus Valesius</i> 184	<i>Romanus Constantini filius</i> 140	<i>Theodoricus I.</i> 114
<i>Phocas</i> 108	<i>Romanus Diogenes</i> 158	<i>Theodoricus II.</i> 120
<i>Picus Mirandula</i> 212	<i>Romanus Lecap.</i> 140	<i>Theodorus Triunfusus</i> 224
<i>Pilatus</i> 7	<i>Rossa</i> 244	<i>Theodosius</i> 91
<i>Pipinus breuis</i> 121	S <i>Abina</i> 38	<i>Theodosius Atramite-</i>
<i>Piso</i> 68	<i>Salonina</i> 57	<i>nus Imp.</i> 118
<i>Pius II. Pont.</i> 200	<i>S. Ludouicus</i> 175	<i>Theodosius minor</i> 93
<i>Pius III.</i> 225	<i>S. Petrus Apostol.</i> 24	<i>Theophania</i> 144
<i>Pius IIII.</i> 277	<i>Saturninus</i> 69	<i>Theophilus</i> 128
<i>Pius V.</i> <i>ibid.</i>	<i>Scandebergus</i> 196	<i>Theophrastus Paracel-</i>
<i>Plantia Hercul.</i> 17	<i>Selimus seu Zelimus</i>	<i>sus</i> 266
<i>Plotina</i> 36	<i>Turcar. Imper.</i> 232	<i>Thomas Morus</i> 221
<i>Pomihus Thiardus</i> 290	<i>Selimus I.</i> 287	<i>Tiberius</i> 105
<i>Poppæa Sabina</i> 23	<i>Sergius Galba</i> 25	<i>Timolans</i> 71
<i>Posthumus</i> 59	<i>Sergius Galba</i> 26	<i>Ti. Aur. ful. Bo. Anto-</i>
<i>Posthumus minor</i> 60	<i>Seuera</i> 88	<i>ninus Pius</i> 40
<i>P. Aelius Pertinax</i> 46	<i>Seuerus</i> 81	<i>Titus flauius Petro-</i>
Q <i>Vietus</i> 65	<i>Sextilia</i> 29	<i>nus</i> 31
R <i>Aphael</i> 211	<i>Sigismundus Hunga-</i>	<i>Titus Tribunus</i> 73
<i>Regillianus</i> 63	<i>ria Rex, Imp.</i> 194	<i>Titus Vespasianus</i> 33
<i>Renata Ludouici filia</i> XII. 239	<i>Sigismundus Malatesta</i> 207	<i>Trebellianus</i> 70
<i>Renatus Biragus</i> 292	<i>Sixtus III. Papa.</i> 201	V <i>Alasca</i> 167
<i>Renatus Lotharingie Dux</i> 204	<i>Solimanus I.</i> 232	<i>Valens Imp.</i> 89
<i>Robertus Hugonis Capeti filius</i> 147	<i>Solimanus II.</i> 244	<i>Valens tyran.</i> 67
<i>Robertus Imp.</i> 173	<i>Sophi Persarū Rex</i> 245	<i>Valentinianus</i> 88
	<i>Stanislaus Hufius</i> 273	<i>Valentinianus filius</i>
	<i>Statilia Messalina</i> 23	<i>Constantij</i> 97
		<i>Valentinianus frater</i>
		<i>Gratiani</i> 90
		<i>Valentinus</i> 211
		<i>Valeria Messalina</i> 18

I N D E X.

<i>Valerianus Imp.</i> 56	<i>Victoria</i> 72	Z <i>Enobia</i> 75
<i>Vencestaus Imp.</i> 191	<i>Victorinus</i> 61	<i>Zeno Imp.</i> 99
<i>Vespasia Polla</i> 31	<i>Victorius minor ibid.</i>	<i>Zoe</i> 154
<i>Vibius Gallus</i> 55	<i>Volusianus</i> 55	

I N D E X
APPENDICIS.

A <i>Cursus</i> 308	<i>Galenus Medicus</i> 304	<i>Paulus Castrensis</i> 311
<i>Aesculapius</i> 299	<i>Herodotus Halicarn.</i> 298	<i>Philo Iudæus</i> 302
<i>Albertus Magnus</i> 306	<i>Hippocrates Doriensis</i>	<i>Plinius Secundus</i> 303
<i>S. Ambrosius</i> 306	<i>ibid.</i>	<i>Seneca</i> 302
<i>S. Augustinus</i> <i>ibid.</i>	<i>Iosephus Iudæus</i> 303	<i>Strabo Geographus</i> 301
<i>Baldus</i> 310	<i>Inuenalis Poëta</i> 304	<i>Tertullianus Afer</i> 305
<i>Bartholus</i> <i>ibid.</i>	<i>Nicolaus Lyranus</i> 309	<i>Theophrastus Eresius</i> 299
<i>Cornelius Celsus</i> 301	<i>Origenes Damasc.</i> 305	<i>Titus Liuius</i> 300
<i>Dioscor. Anazarb.</i> 300	<i>Paulus Aegineta</i> 307	<i>Zabarella</i> 311
<i>Dinus Mugelanus</i> 308		

F I N I S.

